

USILE POCĂINTEI - RUGĂCIUNI PENTRU STRĂPUNGEREA INIMII

Drepturile de autor asupra acestui material li se cuvin Sfintilor Parinti si nici macar dansilor ci lui Dumnezeu , fiind insuflati in scrierile lor de Sfantul Duh.

De aceea puteti sa distribuiti si copiatii acest material la liber, fara a pretinde bani in schimb sau a face profit de pe urma lui. Nimeni nu ar trebui sa pretinda sa aibe vreun drept de autor pe Invataturile de Credinta Ortodoxa.

Facem apel pe aceasta cale, de a raspandi prin orice mijloace cuvantul de invatatura a lui Dumnezeu lasat noua prin scrierile Sfintilor Parinti.

“ Ori de mancati, ori de beti, ori altceva de faceti, toate spre slava lui Dumnezeu sa le faceti (I Corinteni 10,31). “

“ Orice ati face, lucrati din toata inima, ca pentru Domnul si nu ca pentru oameni, bine stiind ca de la Domnul veti primi rasplata mostenirii; caci Domnului Hristos slujiti. (Coloseni 3,23-24) “

“Aşa şi voi, când veţi face toate cele poruncite vouă, să ziceţi: Suntem slugi netrebnice, pentru că am făcut ceea ce eram datori să facem (Lc. 17, 10). “

“în dar aţi luat, în dar să daţi. Să nu aveţi nici aur, nici arginţi, nici bani în cingătorile voastre;” (Matei 10,8-9)

Material publicat pe <http://www.tezaurul-ortodox.com>

PSALMI DE POCĂINȚĂ

PSALMUL 6

1. Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.
2. Miluiește-mă, Doamne, că neputincios sunt; vindecă-mă, Doamne, că s-au tulburat oasele mele;
3. Și sufletul meu s-a tulburat foarte și Tu, Doamne, până când?
4. Întoarce-Te, Doamne; izbăvește sufletul meu, mântuiește-mă, pentru mila Ta.
5. Că nu este întru moarte cel ce Te pomenește pe Tine. Și în iad cine Te va lăuda pe Tine?
6. Ostenit-am întru suspinul meu, spăla-voi în fiecare noapte patul meu, cu lacrimile mele așternutul meu voi uda.
7. Tulburatu-s-a de supărare ochiul meu, îmbătrânit-am între toți vrăjmașii mei.
8. Depărtați-vă de la mine toți cei ce lucrați fărădelegea, că a auzit Domnul glasul plângerii mele.
9. Auzit-a Domnul cererea mea, Domnul rugăciunea mea a primit.
10. Să se rușineze și să se tulbure foarte toți vrăjmașii mei; să se întoarcă și să se rușineze foarte degrab.

PSALMUL 50

1. Miluiește-mă, Dumnezeuule, după mare mila Ta
2. Și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea.
3. Mai vărtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ție unuia am greșit și rău înaintea Ta am făcut, așa încât drept ești Tu întru cuvintele Tale și biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale, mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți; spăla-mă-vei și mai vărtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie și veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce fața Ta de la păcatele mele și toate fărădelegile mele șterge-le.
11. Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeuule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la fața Ta și Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale și cu duh stăpânitor mă întărește.
14. Învăța-voi pe cei fără de lege căile Tale și cei necredincioși la Tine se vor întoarce.
15. Izbăvește-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeuule, Dumnezeuul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, ți-aș fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului, și să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viței.

PSALMUL 31

1. Fericiți căroră s-au iertat fărădelegile și căroră s-au acoperit păcatele.
2. Fericit bărbatul, căruia nu-i va socoti Domnul păcatul, nici nu este în gura lui vicleșug.
3. Că am tăcut, îmbătrânit-au oasele mele, când strigam toată ziua.
4. Că ziua și noaptea s-a îngreunat peste mine mâna Ta și am căzut în suferință când ghimpele Tău mă împungea.
5. Păcatul meu l-am cunoscut și fărădelegea mea n-am ascuns-o, împotriva mea.
6. Zis-am: "Mărturisi-voi fărădelegea mea Domnului"; și Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu.
7. Pentru aceasta se va ruga către Tine tot cuviosul la vreme potrivită, iar potop de ape multe de el nu se va apropia.
8. Tu ești scăparea mea din necazul ce mă cuprinde, bucuria mea; izbăvește-mă de cei ce m-au înconjurat.
9. Înțelepți-te-voi și te voi îndrepta pe calea aceasta, pe care vei merge; aținti-voi spre tine ochii Mei.
10. Nu fi ca un cal și ca un catâr, la care nu este pricepere; cu zăbală și cu frâu fălcile lor voi strânge ca să nu se apropie de tine.
11. Multe sunt bătăile păcătosului; iar pe cel ce nădăjduiește în Domnul, mila îl va înconjura.
12. Veseliți-vă în Domnul și vă bucurați, dreptilor, și vă lăudați toți cei dreپți la inimă.

PSALMUL 37

1. Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă cerți.
2. Că săgețile Tale s-au înfipt în mine și ai întărit peste mine mâna Ta.
3. Nu este vindecare în trupul meu de la fața mâniei Tale; nu este pace în oasele mele de la fața păcatelor mele.
4. Că fărădelegile mele au covârșit capul meu, ca o sarcină grea apăsă-au peste mine.
5. Împuțitu-s-au și au putrezit rănilile mele, de la fața nebuniei mele.
6. Chinuitu-m-am și m-am gârbovit până în sfârșit, toată ziua mâhnindu-mă umblam.
7. Că șalele mele s-au umplut de ocări și nu este vindecare în trupul meu.
8. Necăjitu-m-am și m-am smerit foarte; răcnit-am din suspinarea inimii mele.
9. Doamne, înaintea Ta este toată dorirea mea și suspinul meu de la Tine nu s-a ascuns.
10. Inima mea s-a tulburat, părăsindu-mă tăria mea și lumina ochilor mei și aceasta nu este cu mine.
11. Prietenii mei și vecinii mei în preajma mea s-au apropiat și au șezut; și cei de aproape ai mei departe au stat.
12. Și se sileau cei ce căutau sufletul meu și cei ce căutau cele rele mie grăiau deșertăciuni și vicleșuguri toată ziua cugetau.
13. Iar eu ca un surd nu auzeam și ca un mut ce nu-și deschide gura sa.
14. Și m-am făcut ca un om ce nu aude și nu are în gura lui muștrări.
15. Că spre Tine, Doamne, am nădăjduit; Tu mă vei auzi, Doamne, Dumnezeuul meu,
16. Că am zis, ca nu cumva să se bucure de mine vrăjmașii mei; și când s-au clătinat picioarele mele, împotriva mea s-au semețit.
17. Că eu spre bătai gata sunt și durerea mea înaintea mea este pururea.
18. Că fărădelegea mea eu o voi vesti și mă voi îngriji pentru păcatul meu;

19. Iar vrăjmașii mei trăiesc și s-au întărit mai mult decât mine și s-au înmulțit cei ce mă urăsc pe nedrept.

20. Cei ce îmi răsplătesc rele pentru bune, mă defăimau, că urmam bunătatea.

21. Nu mă lăsa, Doamne Dumnezeul meu, nu Te depărta de la mine;

22. Ia aminte spre ajutorul meu, Doamne al mântuirii mele.

PSALMUL 142

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioșia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.

2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.

3. Vrăjmașul prigonește sufletul meu și viața mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morții cei din veacuri.

4. Măhnit e duhul în mine și inima mea încremenită înlăuntrul meu.

5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.

6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoșat.

7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ți întoarce fața Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.

8. Fă să aud dimineața mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.

9. Scapă-mă de vrăjmașii mei, că la Tine alerg, Doamne.

10. Învăță-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povățuiască la pământul dreptății.

11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruiește-mi viață. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.

12. Fă bunătate de stârpește pe vrăjmașii mei și pierde pe toți cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

PSALMUL 101

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, și strigarea mea la Tine să ajungă!

2. Să nu întorci fața Ta de la mine; în orice zi mă necăjesc, pleacă spre mine urechea Ta!

3. În orice zi Te voi chema, degrabă auzi-mă!

4. Că s-au stins ca fumul zilele mele și oasele mele ca uscăciunea s-au făcut.

5. Rănită este inima mea și s-a uscat ca iarba; că am uitat să-mi mănânc pâinea mea.

6. De glasul suspinului meu, osul meu s-a lipit de carnea mea.

7. Asemănatu-m-am cu pelicanul din pustiu; ajuns-am ca bufnița din dărâmături.

8. Privegheat-am și am ajuns ca o pasăre singuratică pe acoperiș.

9. Toată ziua m-au ocărât vrăjmașii mei și cei ce mă lăudau, împotriva mea se jurau.

10. Că cenușă am mâncat, în loc de pâine, și băutura mea cu plângere am amestecat-o,

11. Din pricina urgiei Tale și a mâniei Tale; că ridicându-mă eu, m-ai surpat.
12. Zilele mele ca umbra s-au plecat și eu ca iarba m-am uscat.
13. Iar Tu, Doamne, în veac rămâi și pomenirea Ta din neam în neam.
14. Sculându-Te, vei milui Sionul, că vremea este să-l miluiești pe el, că a venit vremea.
15. Că au iubit robii Tăi pietrele lui și de țărâna lui le va fi milă.
16. Și se vor teme neamurile de numele Domnului și toți împărații pământului de slava Ta.
17. Că va zidi Domnul Sionul și se va arăta întru slava Sa.
18. Căutat-a spre rugăciunea celor smeriți și n-a disprețuit cererea lor.
19. Să se scrie acestea pentru neamul ce va să vină și poporul ce se zidește va lăuda pe Domnul;
20. Că a privit din înălțimea cea sfântă a Lui, Domnul din cer pe pământ a privit,
21. Ca să audă suspinul celor ferecați, să dezlege pe fiii celor omorâți,
22. Să vestească în Sion numele Domnului și lauda Lui în Ierusalim,
23. Când se vor aduna popoarele împreună și împărățiile ca să slujească Domnului.
24. Zis-am către Dumnezeu în calea tăriei Lui: Vestește-mi puținătatea zilelor mele.
25. Nu mă lua la jumătatea zilelor mele, că anii Tăi, Doamne, sunt din neam în neam.
26. Dintru început Tu, Doamne, pământul l-ai întemeiat și lucrul mâinilor Tale, sunt cerurile.
27. Acelea vor pieri, iar Tu vei rămâne și toți ca o haină se vor învechi și ca un veșmânt îi vei schimba și se vor schimba.
28. Dar Tu același ești și anii Tăi nu se vor împrăști.
29. Fiii robilor Tăi vor locui pământul lor și seminția lor în veac va propăși.

PSALMUL 129

1. Dintru adâncuri am strigat către Tine; Doamne! Doamne, auzi glasul meu!
2. Fie urechile Tale cu luare-aminte la glasul rugăciunii mele.
3. De Te vei uita la fărâdelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi?
4. Că la Tine este milostivirea.
5. Pentru numele Tău, Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău,
6. Nădăjduit-a sufletul meu în Domnul, din straja dimineții până în noapte. Din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul.
7. Că la Domnul este mila și multă mântuire la El
8. Și El va izbăvi pe Israel din toate fărâdelegile lui.

PSALMUL 24

1. Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu, Dumnezeuul meu.
2. Spre Tine am nădărduit, să nu fiu rușinat în veac, nici să râdă de mine vrăjmașii mei.
3. Pentru că toți cei ce Te așteaptă pe Tine nu se vor rușina; să se rușineze toți cei ce fac fărădelegi în deșert.
4. Căile Tale, Doamne, arată-mi, și cărările Tale mă învață.
5. Îndreptează-mă spre adevărul Tău și mă învață, că Tu ești Dumnezeu, Mântuitorul meu, și pe Tine Te-am așteptat toată ziua.
6. Adu-ți aminte de îndurările și milele Tale, Doamne, că din veac sunt.
7. Păcatele tinereților mele și ale neștiinței mele nu le pomeni.
8. După mila Ta pomenește-mă Tu, pentru bunătatea Ta, Doamne.
9. Bun și drept este Domnul, pentru aceasta lege va pune celor ce greșesc în cale.
10. Îndrepta-va pe cei blânzi la judecată, învăța-va pe cei blânzi căile Sale.
11. Toate căile Domnului sunt milă și adevăr pentru cei ce caută așezământul Lui și mărturiile Lui.
12. Pentru numele Tău, Doamne, curățește păcatul meu că mult este.
13. Cine este omul cel ce se teme de Domnul? Lege va pune lui în calea pe care a ales-o.
14. Sufletul lui întru bunătăți se va sălășlui și seminția lui va moșteni pământul.
15. Domnul este întărirea celor ce se tem de El, așezământul Lui îl va arăta lor.
16. Ochii mei sunt pururea spre Domnul că El va scoate din laț picioarele mele.
17. Caută spre mine și mă miluiește, că părăsit și sărac sunt eu.
18. Necazurile inimii mele s-au înmulțit; din nevoile mele scoate-mă.
19. Vezi smerenia mea și osteneala mea și-mi iartă toate păcatele mele.
20. Vezi pe vrăjmașii mei că s-au înmulțit și cu ură nedreaptă m-au urât.
21. Păzește sufletul meu și mă izbăvește, ca să nu mă rușinez că am nădărduit în Tine.
22. Cei fără răutate și cei dreپți s-au lipit de mine, că Te-am așteptat, Doamne.
23. Izbăvește, Dumnezeule, pe Israel din toate necazurile lui.

PSALMUL 87

1. Doamne, Dumnezeuul mântuirii mele, ziua am strigat și noaptea înaintea Ta.
2. Să ajungă înaintea Ta rugăciunea mea; pleacă urechea Ta spre ruga mea, Doamne,
3. Că s-a umplut de rele sufletul meu și viața mea de iad s-a apropiat.
4. Socotit am fost cu cei ce se coboară în groapă; ajuns-am ca un om neajutorat, între cei morii slobod.
5. Ca niște oameni răniți ce dorm în mormânt, de care nu ți-ai mai adus aminte și care au fost lepădați de la mina Ta.
6. Pusu-m-au în groapa cea mai de jos, întru cele întunecate și în umbra morții.
7. Asupra mea s-a întărit mânia Ta și toate valurile Tale le-ai adus spre mine.
8. Depărtat-ai pe cunoscuții mei de la mine, ajuns-am urâciune lor.
9. Închis am fost și n-am putut ieși. Ochii mei au slăbit de suferință.
10. Strigat-am către Tine, Doamne, toată ziua, întins-am către Tine mâinile mele.

11. Oare, morților vei face minuni? Sau cei morți se vor scula și Te vor lăuda pe Tine?
12. Oare, va spune cineva în mormânt mila Ta și adevărul Tău în locul pierzării?
13. Oare, se vor cunoaște într-un întuneric minunile Tale și dreptatea Ta în pământ uitat?
14. Iar eu către Tine, Doamne, am strigat și dimineața rugăciunea mea Te va întâmpina.
15. Pentru ce Doamne, lepezi sufletul meu și întorci fața Ta de la mine?
16. Sărac sunt eu și în ostenele din tinerețile mele, înălțat am fost, dar m-am smerit și m-am măhnit.
17. Peste mine au trecut mâniile Tale și înfricoșările Tale m-au tulburat.
18. Înconjurat-m-au ca apa toată ziua și m-au cuprins deodată.
19. Depărtat-ai de la mine pe prieten și pe vecin, iar pe cunoscuții mei de ticăloșia mea.

CANON DE POCĂINȚA CĂTRE DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.(de trei ori)

mpărate ceresc, Mângâietorul, Duhul adevărului, Care pretutindenea ești și toate le împlinești, Vistierul bunătăților și dătătorule de viață, vino și Te sălășluiești întru noi, și ne curățești pe noi de toată întinăciunea și mântuiești, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi (de trei ori).

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluiește-ne pe noi. Doamne, curățește păcatele noastre. Stăpâne, iartă fărădelegile noastre. Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluiește (de trei ori), Slavă..., și acum...

atăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-Se numele Tău, vie împărăția Ta, fie voia Ta, precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșirilor noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. Ca a Ta este imparatia si puterea si slava, a Tatalui si a Fiului si a Sfântului Duh, acum si pururea si in vecii vecilor.

Pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale si tuturor Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu miluiește-ne si mantuieste-ne pe noi. Amin

Cântarea 1: ,Glasul al 6-lea:

Irmos: Ajutor și acoperitor...

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

cum mă apropii eu, păcătosul și împovăratul, către Tine, Stăpânul și Dumnezeuul meu, și nu îndrăznesc să mă uit la cer; numai mă rog și grăiesc: Dă-mi, Doamne, mai înainte, ca să plâng faptele mele cu amar.

O, amar mie, păcătosului, că sunt ticălos mai mult decât toți oamenii; pocăință nu este întru mine. Ci-mi dă mie, Doamne, lacrimi, ca să plâng faptele mele cu amar.

Slavă...

Omule nebun și ticălos, pentru ce-ți pierzi vremea în lene? Gândește-te la viața ta și te întoarce către Dumnezeu, ca să plângi faptele tale cu amar.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Maica lui Dumnezeu Preacurată, caută spre mine, păcătosul, și mă izbăvește de lațul vrăjmașului, îndreptându-mă pe calea pocăinței, ca să plâng faptele mele cu amar.

Cântarea 3:

Irmos: Întărește, Doamne, pe piatra mărturisirii Tale...

ând se vor pune scaunele la judecata cea înfricoșătoare, atunci faptele tuturor oamenilor se vor vădi; amar va fi atunci de cei păcătoși, căci vor fi trimiși la chinuri. Deci, aceea știind, suflete al meu, pocăiește-te de faptele tale cele rele.

Drepții se vor bucura, iar păcătoșii vor plânge; ci atunci nimeni nu ne va putea ajuta, că faptele noastre ne vor osândi pe noi. Drept aceea nu întârzia, ci, mai înainte de sfârșit, pocăiește-te de faptele tale cele rele.

Slavă...

O, vai de mine, cel mult păcătos, care m-am spurcat cu faptele și cu gândurile, neavând picături de lacrimi de la învârtoșarea inimii mele; ci acum caută la pământ, suflete al meu și te pocăiește de faptele tale cele rele.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Iată, Doamnă, Fiul tău ne învață spre bine; iar eu, păcătosul, pururea fug de cele bune; ci tu, ca o milostivă, miluiește-mă ca să mă pocăiesc de faptele mele cele rele.

Cântarea 4:

Irmos: Auzit-a prorocul...

esfătată și plăcută este aici calea dezmierdărilor, dar amară va fi ziua cea de apoi, când se va despărți sufletul de trup. Deci, pocăiește-te de acestea, suflete al meu, pentru împărăția lui Dumnezeu.

Pentru ce faci strâmbătate celui sărac? De ce oprești plata slugilor? Pe fratele tău nu-l iubești; desfrânarea și amărăciunea iubești. Deci, lasă acelea, suflete al meu, și te pocăiește pentru împărăția lui Dumnezeu.

Slavă...

O, nebune om! Până când te vei afunda și ca o albină vei aduna bogăția ta, care degrab va pieri ca praful și ca cenușa? Ci caută mai vârtos împărăția lui Dumnezeu.

Și acum..., Născătoarei de Dumnezeu:

Doamnă, de Dumnezeu Născătoare, miluiește-mă pe mine păcătosul și mă întărește spre fapte bune și mă păzește-te ca să nu mă răpească pe mine nepregătit moartea cea urâtă; ci mă povățuiește, Fecioară, la împărăția lui Dumnezeu.

Cântarea 5:

Irmos: Pe mine, cel ce mânec...

du-ți aminte, ticălosule om, că de păcate ești rob: cu minciuna, cu clevetirea, cu vrajba, cu neputința, ca de o fiară cumplită. Suflete al meu păcătos, au doară aceea ai voit? Mi se cutremură măduarele și cu totul sunt vinovat, privind cu ochii, auzind cu urechile

și cu totul dându-mă pe mine gheenei. Suflete al meu păcătos, au doară aceea ai voit? Slavă...

Pe desfrânatul și pe tâlharul care s-au pocăit i-ai primit, Mântuitorule, iar eu cu lenea păcatului m-am îngreuiat și de cel rău sunt rob. Suflete al meu păcătos, au doară aceea ai voit? Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ajutătoare minunată și grabnică tuturor oamenilor, Maica lui Dumnezeu, ajută-mi mie, nevrednicului, că sufletul meu cel păcătos aceasta a voit.

Cântarea 6:

Irmos: Strigat-am cu toată inima mea...

 e pământ viață desfrânată am viețuit și sufletul la întuneric l-am dat; dar acum, milostive Stăpâne, izbăvește-mă de toată robia vrăjmașului și mă înțelepțește ca să fac voia Ta. Cine face unele ca acestea, precum fac eu? Precum zace porcul în tină, așa și eu slujesc păcatului; ci Tu, Doamne Dumnezeule, scoate-mă din trândăvia aceasta și-mi dă inimă ca să fac voia Ta. Slavă...

Scoală-te, omule ticălos, aleargă către Dumnezeu mărturisind păcatele tale și cazi lăcrimând și suspinând; iar Acela, ca un îndurat, va da ție ajutor ca să faci voia Lui. Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară Preacurată, păzește-ne pe noi de răutățile vrăjmașului celui văzut și celui nevăzut și primește rugăciunile noastre și le du pe acestea Fiului tău, și-mi dă înțelepciune ca să fac voia ta. Condacul, glasul al 6-lea:

Suflete al meu, pentru ce te îmbogățești în păcate? Pentru ce faci voia diavolului? În ce-ți pui nădejdea? Părăsește-te de acestea și te întoarce către Dumnezeu strigând: Îndurate Doamne, miluiește-mă pe mine, păcătosul!

Gândește, suflet al meu, la ceasul cel amar al morții și la judecata cea înfricoșătoare a Făcătorului Dumnezeu; că îngerii cei întunecați te vor lua pe tine, suflet, și te vor duce în focul cel de veci. Iar tu, mai înainte de moarte te pocăiește, strigând: Miluiește-mă, Doamne, pe mine, păcătosul!

Cântarea 7:

Irmos: Greșit-am, fărădelege am făcut...

 u nădăjdui, suflet al meu, în bogăția cea trecătoare sau în adunarea cea nedreaptă, că toate acestea nu știi cui le vei lăsa, ci strigă: Miluiește-mă, Hristoase Dumnezeule, pe mine, păcătosul!

Nu nădăjdui, suflete al meu, în sănătatea trupească cea trecătoare, nici în frumusețea cea degrab trecătoare, că vezi cum și cei puternici și cei tineri mor; ci strigă: Miluiește-mă, Hristoase Dumnezeule, pe mine, nevrednicul!
Slavă...

Adu-ți aminte, suflete al meu, de viața cea de veci, de împărăția cerului cea gătită sfinților, de întunericul cel mai din afară și de mânia lui Dumnezeu, care este asupra celor răi, și strigă: Miluiește-mă, Hristoase Dumnezeule, pe mine, nevrednicul!
Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cazi, suflete al meu, la Maica lui Dumnezeu și te roagă ei, că este grabnic ajutătoare celor ce se pocăiesc, să roage pe Hristos, Dumnezeul nostru, să mă miluiască pe mine, nevrednicul.

Cântarea 8:

Irmos: Pe Care oștile cerești...

um nu voi plânge când îmi aduc aminte de moarte? Că am văzut pe fratele meu în groapă, zăcând fără de mărire și fără de chip. Dar ce aștept? Și în cine nădăjduiesc? Numai în Tine, Doamne, pe Care Te rog ca, mai înainte de sfârșit, să mă îndreptezi.

Cu ochiul Tău cel milostiv caută spre mine când voi sta înaintea Ta și voi fi judecat, Unule lesne iertătorule!

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Cred că vei veni să judeci viii și morții și toți vor sta într-o lor rânduială: bătrânii și tinerii, conducătorii și supușii lor, domnii și judecătorii, bogații și săracii, femeile și bărbații. Oare cum mă voi afla eu atunci? Drept aceea, strig Ție: Dă-mi, Doamne, mai înainte de sfârșit să mă pocăiesc!
Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, primește rugăciunea mea cea nevrednică, păzește-mă de moartea cea urâtă și-mi dăruiește mai înainte de sfârșit să mă pocăiesc.

Cântarea 9:

Irmos: Nașterea cea fără de sămânță...

cum scap la voi, îngeri, arhangheli și toate puterile, care stați înaintea scaunului lui Dumnezeu: Rugați-vă către Făcătorul vostru să fie izbăvit sufletul meu de chinurile cele veșnice.

Acum plâng către voi, sfinților, patriarhilor, împăraților și prorocilor, apostolilor și arhiereilor și toți aleșii lui Hristos, ajutați-mi mie la judecată, ca să se mântuiască sufletul meu de întunericul vrăjmașului.

Slavă...

Acum ridic mâinile mele către voi, sfinților mucenici, pustnicilor, preacuvioșilor și toți sfinții, care vă rugați către Dumnezeu pentru toată lumea, ca să se mântuiască sufletul meu în ceasul morții. Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Maica lui Dumnezeu, ajută-mi mie, celui ce cu totul întru tine nădăjduiesc, și roagă pe Fiul tău ca să mă pună pe mine, nevrednicul, de-a dreapta Sa, când va șede să judece viii și morții.

Apoi: Rugăciunea "Cuvine-se cu adevărat

Cuvine-se cu adevărat să te fericism, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Mădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt; Treime Sfântă, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., Doamne, miluiește (de 3 ori). Părinte, binecuvintează, și apolisul.

ACATISTUL SI CANONUL DE UMILINTA Catre DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS

RUGACIUNILE INCEPATOARE :

In numele Tatalui si al Fiului si al Sfantului Duh, Amin.

Slava Tie, Dumnezeu nostru, Slava Tie !

Slava Tie, Dumnezeu nostru, Slava Tie !

Slava Tie, Dumnezeu nostru, Slava Tie !

Imparate ceresc, Mangaietorul, Duhul adevarului, Care pretutindenea esti si toate le implinesti, Vistierul bunatatilor si dataturile de viata, vino si Te salasluieste intru noi, si ne curateste pe noi de toata intinaciunea si mantuieste, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fara de moarte, miluieste-ne pe noi !

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fara de moarte, miluieste-ne pe noi !

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fara de moarte, miluieste-ne pe noi !

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Preasfanta Treime, miluieste-ne pe noi. Doamne, curateste pacatele noastre. Stapan, iarta faradelegile noastre. Sfinte, cerceteaza si vindeca neputintele noastre, pentru numele Tau.

Doamne miluieste, Doamne miluieste, Doamne miluieste.

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Tatal nostru, Care esti in ceruri, sfinteasca-Se numele Tau, vie imparatia Ta, fie voia Ta, precum in cer si pe pamant. Painea noastra cea spre fiinta, da ne-o noua astazi, si ne iarta noua gresalele noastre, precum si noi iertam gresitilor nostri. Si nu ne duce pe noi in ispita, ci ne izbaveste de cel rau.

Pentru rugaciunile Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu, ale Sfintilor Parintilor nostri si ale tuturor Sfintilor, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ne pe noi. Amin.

Miluieste-ne pe noi, Doamne, miluieste-ne pe noi, ca, nepricepandu-ne de nici un raspuns, aceasta rugaciune aducem Tie, ca unui Stapan, noi pacatosii robii Tai, miluieste-ne pe noi.

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh

Doamne, miluieste-ne pe noi, ca intru Tine am nadajduit, nu Te mania pe noi foarte, nici pomeni faradelegile noastre, ci cauta si acum ca un milostiv si ne izbaveste pe noi de vrajmasii nostri, ca Tu esti Dumnezeu nostru si noi suntem poporul Tau, toti lucrul mainilor Tale si numele Tau chemam.

Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Usa milostivirii deschide-o noua binecuvantata Nascatoare de Dumnezeu Fecioara, ca sa nu pierim cei ce nadajduim in tine, ci sa ne mantuim prin tine din nevoi, ca tu esti mantuirea neamului crestinesc.

SIMBOLUL CREDINTEI

Cred intr-Unul Dumnezeu, Tatal Atottiitorul, Facatorul cerului si al pamantului, vazutelor tuturor si nevazutelor.

Si intru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Nascut, Care din Tatal S-a nascut, mai inainte de toti vecii. Lumina din Lumina, Dumnezeu adevarat din Dumnezeu adevarat, nascut, nu facut, Cel de o fiinta cu Tatal, prin Care toate s-au facut. Care pentru noi oamenii si pentru a noastra mantuire S-a pogorat din ceruri si S-a intrupat de la Duhul Sfânt si din Maria Fecioara si S-a facut Om. Si S-a rastignit pentru noi in zilele lui Pilat din Pont, a patimit si S-a ingropat. Si a inviat a treia zi dupa Scripturi si S-a suit la ceruri si sade de-a dreapta Tatalui. Si iarasi va sa vina cu slava, sa judece viii si mortii, a carui Imparatie nu va avea sfarsit. Si intru Duhul Sfânt, Domnul de viata Facatorul, Care din Tatal purcede, Cea ce impreuna cu Tatal si cu Fiul este inchinat si slavit, Care a grai prin prooroci.

Intru una Sfanta Soborniceasca si apostoleasca Biserica. Marturisesc un botez intru iertarea pacatelor. Astept invierea mortilor si viata veacului ce va sa fie.

Amin !

Iisuse preadulce, mangaierea sufletului meu, Iisuse, curatirea mintii mele, Stapanе mult milostive, Iisuse, mantuieste-ma; Iisuse Mantuitorul meu, Iisuse al meu atotputernice, nu ma lasa pe mine, Mantuitorule, ci ma miluieste si ma izbaveste de toata muncirea; de partea celor mantuiti Iisuse al meu ma invredniceste si fa-ma partas cetei alesilor Tai, Iisuse iubitorule de oameni.

Iisuse preadulce, slava Apostolilor; Iisuse al meu, lauda mucenicilor; Stapanе atotputernice, Iisuse, mantuieste-ma pe mine cel ce alerg la Tine; Iisuse Mantuitorul meu, Iisuse al meu preainfrumusetate, Mantuitorule, Iisuse, miluieste-ma, pentru rugaciunile celei ce Te-a nascut si ale tuturor sfintilor Tai, Iisuse, si ale tuturor proorocilor, Mantuitorul meu, Iisuse, si ma invredniceste desfatarii raiului, Iisuse, iubitorule de oameni.

Iisuse preadulce, lauda monahilor; Iisuse indelung rabdatorule, desfatarea si podoaba pustnicilor; Iisuse, mantuieste-ma, Iisuse, Mantuitorul meu; Iisuse al meu preabunule, scoate-ma din mana balaurului, Mantuitorule Iisuse si ma slobozeste acum, Mantuitorule Iisuse, din lanturile acestuia si din groapa cera prea adanca ma scoate, Mantuitorul meu Iisuse, si ma numara impreuna cu oile cele de-a dreapta, Iisuse.

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh
Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Nascatoare de Dumnezeu, ceea ce ai nascut pe Iisus cel preadulce, pe Iisus cel atotindurat si iubitor de oameni, pe Iisus cel singur bun si indurator, pe Acela roaga-L, Stapana lumii intru totul nevinovata, sa ma miluiasca pe mine pacatosul si de partea cea de-a stanga sa ma scape si starii celei de-a dreapta sa ma invredniceasca, cand va sedea sa judece lumea, precum este scris.

STIHURI :

Mantuitorul meu, Iisuse, Cel ce ai mantuit pe desfrاناتul; Mantuitorul meu, Iisuse, care ai primit pe desfrاناتa, miluieste-ma si pe mine acum, Iisuse mult milostive, mantuieste-ma si indura-Te de mine, o, Iisuse, datatorul de bine, precum Te-ai indurat de Manase, Milostive Iisuse al meu, ca Cel ce esti insuti iubitor de oameni.

Stih : Asculta, Dumnezeuule, rugaciunea mea si nu trece cu vederea ruga mea.

Nici o porunca a Ta pe pamant n-am facut. Cum ma voi arata Tie, Celui ce sezi pe tron, sa dau raspuns si sa fiu judecat pentru toate cate am facut cu stiinta si cu nestiinta, Hristoase al meu Iisuse ? Drept aceea strig Tie ! pentru rugaciunile slujitorilor Tai, Iisuse, mantuieste-ma pe mine pacatosul.

Stih : Eu catre Dumnezeu am strigat si Domnul m-a auzit pe mine.

Cine nu ma va plange pe mine, care am calcat porunca Ta, Iisuse, cu neinfranarea ? Si in locul raiului in iad m-am salasluit, Iisuse ! Cu vederea celor dulci la gustare, moarte mi-am agonisit si de slava Ta, Mantuitorul meu Iisuse si de viata m-am aratat strain. Ci ma primeste pe minecare ma pocaiesc, ca un milostiv si de oameni iubitor, Iisuse al meu, pentru mare mila Ta.

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh
Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Preacurata Fecioara, care singura ai nascut pe Iisus, izbaveste-ma de pacatele cele sufletesti si te rog sa ma miluiestipe mine cel mort; ca tu esti nadejdea celor fara de nadejde si ajutatoarea lumii; ca poti a-mi ajuta, Fecioara, ca o Maica a Domnului; nu trece rugaciunea mea, nici nu ma lasa, intru tot curata Stapana, ci ca o iubitoare de oameni, miluieste-ma.

Doamne miluieste, Doamne miluieste, Doamne miluieste
Doamne miluieste, Doamne miluieste, Doamne miluieste
Doamne miluieste, Doamne miluieste, Doamne miluieste
Doamne miluieste, Doamne miluieste, Doamne miluieste

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh
Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Veniti sa ne inchinam Imparatului nostru Dumnezeu,
Veniti sa ne inchinam si sa cadem la Hristos, Imparatul nostru Dumnezeu,
Veniti sa ne inchinam si sa cadem la Insusi Hristos, Imparatul si Dumnezeuul nostru.

PSALMUL 142 :

1. Doamne, auzi rugaciunea mea, asculta cererea mea, intru credinciosia Ta, auzi-ma, intru dreptatea Ta.
2. Sa nu intri la judecata cu robul Tau, ca nimeni din cei vii nu-i drept inaintea Ta.
3. Vrajmasul prigoneste sufletul meu si viata mea o calca in picioare; facutu-m-a sa locuiesc in intuneric, ca mortii cei din veacuri.
4. S-a mahnit in mine duhul meu, in mine inima mea s-a tulburat.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mainilor Tale m-am gandit.
6. Intins-am catre Tine mainile mele, sufletul meu, ca un pamant insetosat.
7. Degraba auzi-ma, Doamne, ca a slabit duhul meu. Nu-ti intoarce fata Ta de la mine, ca sa nu ma aseman celor ce se coboara in mormant.
8. Fa sa aud dimineata mila Ta, ca la Tine mi-e nadejdea. Arata-mi calea pe care voi merge, ca la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scoate-ma de la vrajmasii mei, Doamne ! La Tine am scapat,
10. Invata-ma sa fac voia Ta, ca Tu esti Dumnezeuul meu. Duhul Tau cel bun ma va povatui la pamantul dreptatii.
11. Pentru numele Tau, Doamne, daruieste-mi viata. Intru dreptatea Ta, scoate din necaz sufletul meu.
12. Si intru mila Ta vei sfarsi pe vrajmasii mei si vei pierde pe toti cei ce necajesc sufletul meu, ca eu sunt robul Tau.

Si iarasi :

Auzi-ma, Doamne, intru dreptatea Ta, si sa nu intri la judecata cu robul Tau.
Auzi-ma, Doamne, intru dreptatea Ta, si sa nu intri la judecata cu robul Tau.
Duhul Tau cel bun ma va povatui la pamantul dreptatii.
Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh.
Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slava Tie, Dumnezeuul nostru.
Aliluia, Aliluia, Aliluia, slava Tie, Dumnezeuul nostru.
Aliluia, Aliluia, Aliluia, slava Tie, Dumnezeuul nostru.

TROPAR

Cand Te-ai pogorat la moarte, Cel ce esti viata fara de moarte, atunci iadul ai omorat cu stralucirea Dumnezeirii; iar cand ai inviat pe cei morti din cele de dedesubt, toate puterile ceresti au strigat ! Datatorul de viata, Hristoase Dumnezeuul nostru, slava Tie.
Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh.(se citeste de doua ori)

Toate tainele tale sunt mai presus de cuget; toate sunt preamarite, Nascatoare de Dumnezeu; cu curatia fiind pecetluita si cu fecioria pazita, cu adevarat Maica te-ai cunoscut, nascand pe Dumnezeu Cel adevarat, pe Care roaga-L sa mantuiasca sufletele noastre.

Doamne miluieste, Doamne miluieste, Doamne miluieste.
Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh
Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

PSALMUL 50 :

1. Miluieste-ma, Dumnezeuule, dupa mare mila Ta,
2. Si dupa multimea indurarilor Tale, sterge faradelegea mea.
3. Mai vartos ma spala de faradelegea mea, si de pacatul meu ma curateste.
4. Ca faradelegea mea eu o cunosc, si pacatul meu inaintea mea este pururea.
5. Tie Unuia am gresit, si rau inaintea Ta am facut, asa incat drept esti Tu intru cuvintele Tale si biruitor cand vei judeca Tu.
6. Ca iata intru faradelegi m-am zamislit si in pacate m-a nascut maica mea.
7. Ca iata adevarul ai iubit, cele nearatate si cele ascunse ale intelepciunii Tale Mi-ai aratat mie.
8. Stropi-ma-vei cu isop si ma voi curati, spala-ma-vei si mai vartos decat zapada ma voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie si veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Intoarce fata Ta de la pacatele mele, si toate faradelegile mele sterge-le.
11. Inima curata zideste intru mine, Dumnezeuule, si Duh drept innoieste intru cele dinlauntru ale mele.
12. Nu ma lepada de la fata Ta, si Duhul Tau cel Sfant nu-L lua de la mine.
13. Da-mi mie bucuria mantuirii Tale, si cu Duh stapanitor ma intareste.
14. Invata-voi pe cei fara de lege caile Tale, si cei necredinciosi la Tine se vor intoarce.
15. Izbaveste-ma de varsarea de sange Dumnezeuule, Dumnezeuul mantuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide si gura mea va vesti lauda Ta.
17. Ca de-ai fi voit jertfa, Ti-as fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima infranta si smerita Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fa bine, Doamne, intru bunavoirea Ta, Sionului, si sa se zideasca zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptatii, prinosul si arderile de tot; atunci vor pune pe altarul tau vitei.

CANONUL DE UMILINTA CATTRE DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS

Cantarea intaia

 n adanc a asternut de demult toata oastea lui Faraon, puterea cea prea-intrarmata; iar Cuvantul intrupandu-Se a pierdut pacatul cel prea rau; Domnul cel preaslavit, caci cu slava S-a preaslavit.

Iisuse preadulce, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma.

Iisuse preadulce Hristoase, Iisuse indelung rabdatorule, vindeca ranile sufletului meu, Iisuse, si indulceste, Te rog, inima mea, mult milostive, ca fiind mantuit sa Te slavesc pe Tine, Iisuse, Mantuitorul meu.

Iisuse preadulce Hristoase; Iisuse, deschide-mi usile pocaintei, iubitorule de oameni, Iisuse, si ma primeste pe mine cel ce cad la Tine si fierbinte Te rog, Iisuse, Mantuitorul meu, Cel ce esti iertarea pacatelor.

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh

Iisuse preadulce Hristoase, Iisuse, scoate-ma din mana lui veliar cel inselator, Iisuse, si ma fa statator de-a dreapta slavei Tale; Iisuse Mantuitorul meu, izbaveste-ma de partea cea de-a stanga.

Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Stapana, care ai nascut pe Iisus Dumnezeu, roaga-L pentru noi netrebnicii robii tai, Preacurata, ca sa ne izbavim de munci cu rugaciunile tale, noi cei intinati, ceea ce esti fara de intinaciune, primind in tine slava cea de-a pururea.

Cantarea a treia

Pe piatra credintei intarindu-ma, Tu ai deschis gura mea asupra vrajmasilor mei; ca s-a veselit duhul meu a canta Tie : nu este Sfant ca Dumnezeuul nostru si nu este drept afara de Tine, Doamne.

Auzi, Iubitorule de oameni, Iisuse al meu, pe robul Tau, care striga cu umilinta si ma izbaveste de osanda si de munci, Iisuse al meu, Cel ce esti singurul indelung-rabdator, Iisuse preadulce, mult milostive.

Ridica-ma, Iisuse, pe mine, robul Tau, cel ce cad cu lacrimi, Iisuse al meu si ma mantuieste, Iisuse al meu, pe mine cel ce ma intorc si ma izbaveste Stapane, de gheena, Iisuse preadulce, mult milostive.

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh

Vremea, Iisuse al meu, pe care mi-ai dat-o, in patimi am cheltuit-o, Iisuse al meu; drept aceea, nu ma lepada pe mine, Iisuse al meu, ci ma cheama, Te rog, Stapane, Iisuse preadulce, si ma mantuieste.

Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Fecioara, care ai nascut pe Iisus al meu, roaga-L sa ma izbaveasca de gheena, caci tu singura esti rugatoare pentru cei scarbiti, ceea ce esti de Dumnezeu daruita si ma invredniceste vietii celei vesnice, ceea ce esti cu totul fara prihana.

Catavasie

Pazeste-ne de nevoi pe noi robii Tai, milostive, ca noi cu deadinsul catre Tine scapam, ca la Izbavitorul Cel milostiv, Stapanul a toate, Domnul Iisus.

Sedealna

Cele ceresti si cele pamantesti cu cuvantul Tau le-ai adus intru fiinta, ca un Atotputernic; iar cetele ingerilor cu cutremur stand inaintea Ta, neincetat lauda Iti aduc Tie, Stapane, Celui ce pe toate marginile le-ai stralucit cu lumina Ta, prin care si noi strigam Tie! mantuieste-ne pe noi cu milostivirea Ta.

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh

Iisuse preadulce, lumina lumii, lumineaza ochii sufletului meu, Fiul lui Dumnezeu, cu lumina Ta cea dumnezeiasca stralucitoare, ca sa Te laud pe Tine, lumina cea neinserata.

Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

A ta folosinta agonisind, Preacurata, si cu rugaciunile tale de nevoi izbavindu-ne, cu crucea Fiului tau, pretutindenea fiind paziti, dupa datorie pe tine toti cu buna credinta, te slavim

Cantarea a patra

i venit din Fecioara, nu sol, nici inger, ci Tu insuti, Doamne, Te-ai intrupat si m-ai mantuit pe mine omul; pentru aceasta strig catre Tine : Slava puterii tale, Doamne !

Vindeca, Iisuse al meu, ranile sufletului meu, Iisuse al meu si ma scoate Te rog din mana lui veliar celui stricator de suflete, Iisuse al meu Milostive si ma mantuieste.

Am gresit, Iisuse al meu preadulce, Indurate Iisuse al meu, mantuieste-ma pe mine cel ce scap sub acoperamantul tau, Iisuse indelung-rabdatorule si imparatiei Tale ma invredniceste.

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh

N-a gresit, Iisuse al meu, nimeni precum am gresit eu ticalosul; ci cad rugandu-ma : Iisuse al meu, mantuieste-ma si-mi daruieste mostenirea vietii, Iisuse al meu.

Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Cu totul laudata, ceea ce ai nascut pe Iisus Domnul, pe Acela roaga-L sa izbaveasca de munci pe toti cei ce te lauda pe tine si te numesc dupa adevar, Nascatoare de Dumnezeu.

Cantarea a cincea

uminarea celor ce zaceau in intuneric si mantuirea celor desnadajduiti Tu esti, Hristoase, Mantuitorul meu; si la Tine manec, Imparatul pacii, lumineaza-ma cu stralucirea Ta, ca nu stiu alt Dumnezeu afara de Tine

Iisuse preadulce, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma.

Tu esti lumina mintii mele, Iisuse al meu; Tu esti mantuirea sufletului meu celui desnadajduit, Mantuitorule; Tu, Iisuse al meu, de munci si de gheena ma izbaveste pe mine cel ce strig : Mantuieste-ma, Iisuse al meu, Hristoase, pe mine ticalosul.

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh

Cu totul fiind surpat de patimi de ocară, Iisuse al meu, trimite-mi mana de ajutor si ma scoate pe mine, cel ce strig : Mantuieste-ma, Iisuse al meu, Hristoase, pe mine, ticalosul !

Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Fecioara, de Dumnezeu nascatoare, care ai nascut pe Iisus, pe Acela roaga-L, Curata, sa mantuiasca pe toti ortodocsii, pe calugari si pe mireni si sa izbaveasca de gheena pe toti cei ce striga : nu stim alta ajutatoare tare afara de tine !

Cantarea a sasea

De adancul pacatelor fiind inconjurat, chem adancul cel nepatruns al milostivirii Tale; scoate-ma din stricaciune Dumnezeu.

Iisuse preadulce, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma.

Iisuse al meu, Hristoase mult milostive, primeste-ma pe mine cel ce ma marturisesc Tie, o, Iisuse si ma mantuiește si ma scoate din stricaciune, Iisuse al meu.

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh

Iisuse al meu, pe desfranata si pe desfratatul si pe Manase si pe vamesul am covarsit cu patimile, o, Iisuse al meu si pe talharul, Iisuse si pe niniviteni.

Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Fecioara preacurata, ceea ce ai nascut pe Iisus, Hristosul meu, tu care singura esti neintinata, curateste-ma acum cu isopul rugaciunilor tale pe mine cel intinat.

Catavasia

Pazeste-ne de nevoi pe noi robii Tai, Milostive, ca noi cu dinadinsul catre Tine scapam, ca la Izbavitorul cel preamilostiv, Stapanul a toate, Domnul Iisus.

APoi rugaciunea aceasta catre DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS, facuta de SFANTUL ISAAC SIRUL :

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, Care cercetezi faptura Ta, Caruia sunt aratate patimile mele si neputinta firii noastre omenesti si taria pizmasului nostru, Tu insuti ma acopera de rautatea lui, pentru ca puterea lui este tare, iar firea noastra patimasa si taria neputincioasa. Tu, dar, o Bunule, Cel ce stii neputinta noastra, Care si porti greutatea neputintei noastre, pazeste-ma de tulburarea cugetelor si de potopul patimilor si fa-ma vrednic acestei slujbe sfinte a Ta, ca nu cumva in poftele mele cele intinate sa pierd dulceata ei si sa ma aflu fara de rusine si fara de frica inaintea Ta. Ci, Doamne, preadulcele meu Iisuse, miluieste-ma si ma mantuiește.

CODACELE SI ICOASELE

Condacul 1 :

Aparatorul cel mai mare si Doamne, Biruitorul iadului, ca cei ce ne-am izbavit de moartea cea vesnica, cele de lauda aducem Tie noi, robii Tai si zidirea Ta. Ci, ca Cel ce ai indurari nenumarate, izbaveste - ne pe noi din toate nevoile, care-Ti strigam Tie ! Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma !

Icosul 1 :

Facatorul ingerilor si Doamne al puterilor, deshide-mi mie, nepriceputului, mintea si limba, spre lauda preacuratului Tau nume, precum ai deschis auzul si limba celui surd si gangav de demult, ca sa graiesc si eu acestea :

Iisuse, preaminunate, mirarea ingerilor;
Iisuse, preaputernice, izbavirea stramosilor;
Iisuse, preadulce, slava patriarhilor;
Iisuse, preaslavite, taria ocarmuitorilor;
Iisuse, preaiubite, plinirea proorocilor;
Iisuse, preaminunate, intarirea mucenicilor;
Iisuse, prealine, bucuria calugarilor;
Iisuse, preamilostive, dulceata preotilor;
Iisuse, preaindurate, infranarea pustnicilor;
Iisuse, preadulce, bucuria preacuviosilor;
Iisuse, preacurate, mintea cea intreaga a celor curati cu fecioria; Iisuse, Cel mai inainte de veci, mantuirea pacatosilor;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma !

Condacul 2 :

azand, Doamne, pe vaduva care plangea foarte si, precum atunci, milostivindu-Te, ai inviat pe fiul ei, pe care il ducea sa-l ingroape, asa inviaza si sufletul meu cel omorat cu pacatele, iubitorule de oameni, si Te milostiveste spre mine, care-Ti cant Tie : Aliluia !

Icosul 2 :

Intelegerea cea neinteleasa cautand Filip sa o inteleaga, graia : Doamne, arata noua pe Tatal. Iar Tu ai zis catre dansul : Atata vreme fiind cu Mine, au n-ai cunoscut ca Tatal este intru Mine si Eu intru Tatal ? De aceea, Tie, Celui ce esti necuprins, cu frica Iti graim :

Iisuse, Dumnezeule cel mai inainte de veci;
Iisuse, Imparatule cel prea-puternic;
Iisuse, Stapane cel indelung-rabdator;
Iisuse, Mantuitorule cel preamilostiv;
Iisuse, pazitorul meu cel preabun;
Iisuse, curateste pacatele mele;
Iisuse, ridica faradelegile mele;
Iisuse, iarta nedreptatile mele;
Iisuse, nadejdea mea, nu ma lasa pe mine;
Iisuse, ajutorul meu, nu ma lepada pe mine;
Iisuse, Ziditorul meu, nu ma uita pe mine;
Iisuse, Pastorul meu, nu ma pierde pe mine;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma !

Condacul 3 :

Iisuse, Care ai imbracat cu putere de sus pe Apostolii Tai care sedeau in Ierusalim, imbraca-ma si pe mine, cel golit de toate faptele cele bune, cu caldura Duhului Tau celui Sfant, si-mi da mie sa cant Tie cu dragoste : Aliluia !

Icosul 3 :

Iisuse, Cel ce ai multime de indurari, Care ai chemat pe vamesi, pe pacatosi si pe cei necredinciosi, nu ma trece cu vederea acum pe mine, cel asemenea lor; ci, ca niste mir de mult pret, primeste cantarea aceasta :

Iisuse, puterea cea nebiruita;
Iisuse, mila cea fara de sfarsit;
Iisuse, frumusetea cea prealuminata;
Iisuse, dragostea cea nebiruita;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu celui viu;
Iisuse, miluieste-ma pe mine pacatosul;
Iisuse, auzi-ma pe mine cel zamislit in faradelegi;
Iisuse, curateste-ma pe mine, cel nascut in pacate;
Iisuse, invata-ma pe mine, netrebnicul;
Iisuse, lumineaza-ma pe mine, intunecatul;
Iisuse, curateste-ma pe mine, intinatul;
Iisuse, scoate-ma pe mine, desfranatul;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma !

Condacul 4 :

Vifor de ganduri indoielnice avand inlauntru, Petru se afunda; iar vazandu-Te pe Tine, Iisuse, fiind cu trup si umbland pe apa, Te-a cunoscut pe Tine Dumnezeu adevarat, si, primind mana Ta cea mantuitoare, a zis : Aliluia !

Icosul 4 :

Auzit-a orbul, Doamne, ca Tu treci pe cale si a strigat : Iisuse, Fiul lui David, miluieste-ma; si chemandu-l i-ai deschis ochii lui. Lumineaza cu mila Ta si ochii cei cugetatori ai inimii mele, ai celui ce strig si graiesc :

Iisuse, ziditorul celor de sus;
Iisuse, rascumparatorul celor de jos;
Iisuse, pierzatorul celor de dedesubt;
Iisuse, infrumusetatorul fapturilor;
Iisuse, mangaierea sufletului meu;
Iisuse, luminatorul mintii mele;
Iisuse, veselie inimii mele;
Iisuse, sanatatea trupului meu;
Iisuse, Mantuitorul meu, mantuieste-ma;
Iisuse, luminatorul meu, lumineaza-ma;
Iisuse, izbaveste-ma de tot chinul;
Iisuse, mantuieste-ma pe mine, nevrednicul;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma !

Condacul 5 :

Precum ne-ai rascumparat pe noi de demult din blestemul legii cu sangele cel izbavitor din Dumnezeu, Iisuse, asa ne scoate pe noi din lanturile cu care sarpele ne-a impiedicat, prin patimile cele trupesti, prin indemnurile spre desfranare si prin trandavirea cea rea, pe noi, cei ce-Ti cantam Tie : Aliluia !

Icosul 5 :

azand pruncii evreilor in chip omenesc pe Cel ce a zidit pe om cu mainile si cunoscandu-L pe El a fi Stapanul, s-au nevoit cu stalpari a-I placea Lui, strigand : Osana ! Iar noi aducem Tie cantare, graind :

Iisuse, Dumnezeuul cel adevarat;
Iisuse, Fiul lui David;
Iisuse, Imparatul cel preaslavit;
Iisuse, Mielul cel nevinovat;
Iisuse, Pastorul cel prealuminat;
Iisuse, pazitorul prunciei mele;
Iisuse, indreptatorul tineretilor mele;
Iisuse, lauda batranetilor mele;
Iisuse, nadejdea cea de la moartea mea;
Iisuse, viata mea de dupa moarte;
Iisuse, linistea mea la judecata Ta;
Iisuse, dorirea mea, nu ma rusina atuncea;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma !

Condacul 6 :

estirea si graiurile propovaduitorilor celor de Dumnezeu purtatori plinind-o, Iisuse, pe pamant Te-ai aratat si cu oamenii ai vietuit, Cel ce esti neajuns, si durerile noastre le-ai ridicat, de unde cu ranile Tale noi tamaduindu-ne, ne-am deprins a canta : Aliluia !

Icosul 6 :

asarit-a in lume lumina a adevarului Tau si s-a izgonit inselaciunea cea diavoleasca, Mantuitorul nostru, ca idolii nerabdand taria Ta au cazut, iar noi, dobandind mantuire, multumire Iti aducem, cantand asa :

Iisuse, adevarul cel ce izgonesti inselaciunea;
Iisuse, lumina cea mai presus de toate luminile;
Iisuse, Imparate, intaritorul tuturor tariilor;
Iisuse, Dumnezeule, Cel ce petrci intru mila;
Iisuse, painea vietii, satura-ma pe mine cel flamand;
Iisuse, izvorul intelepciunii, adapa-ma pe mine cel insetat;
Iisuse, vestmantul cel de veselie, imbraca-ma pe mine cel intinat;
Iisuse, acoperamantul cel de bucurie, acopera-ma pe mine nevrednicul;
Iisuse, datatorul celor ce cer, da-mi sa plang pentru pacatele mele;
Iisuse, Cel ce afli pe cei ce Te cauta, afla si sufletul meu;
Iisuse, deshzatorul celor ce bat, deschide inima mea cea ticaloasa;
Iisuse, rascumparatorul pacatosilor, curateste faradelegile mele;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma !

Condacul 7 :

rand sa descoperi taina cea ascunsa din veac, ca un miel spre junghiere Te-ai adus, Iisuse, si ca o oaie fara de glas inaintea celor ce o tund, si ca un Dumnezeu din morti ai inviat si cu slava la ceruri Te-ai inaltat si ne-ai ridicat pe noi, care-ti cantam Tie : Aliluia !

Icosul 7 :

Aratat-a faptura minunata, aratandu-Se noua, Facatorul : ca din Fecioara, mai presus de fire S-a intrupat si din mormant a inviat, nestricand pecetile, si la Apostoli prin usile incuiate a intrat cu trupul. Drept aceea, minunandu-ne, cu credinta graim acestea :

Iisuse, Cuvantul cel necuprins;
Iisuse, Cuvantul cel nevazut;
Iisuse, puterea cea neajunsa;
Iisuse, intelegiunea cea mai presus de cuget;
Iisuse, Dumnezeirea cea de necuprins in scris;
Iisuse, domnia cea nenumarata cu anii;
Iisuse, imparatia cea nebiruita;
Iisuse, stapanirea cea fara de sfarsit;
Iisuse, taria cea preainalta;
Iisuse, puterea cea vesnica;
Iisuse, Facatorul meu, miluieste-ma;
Iisuse, Mantuitorul meu, mantuieste-ma;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma !

Condacul 8 :

Vazand straina intruparea lui Dumnezeu, sa ne instrainam din lumea cea desarta si mintea spre cele dumnezeiesti sa o suim, ca pentru aceasta Dumnezeu pe pamant S-a pogorat, ca sa ne ridice la ceruri pe noi, cei ce-I cantam Lui : Aliluia !

Icosul 8 :

Cu totul era intre cei de jos, si dintre cei de sus nicicum nu S-a despartit Cel negrait, cand de voie pentru noi a patimit, si cu moartea Sa moartea noastra a omorat-o, si cu Invierea Sa a daruit viata celor ce-I canta :

Iisuse, bucuria inimii;
Iisuse, taria trupului;
Iisuse, lumina sufletului;
Iisuse, repejunea mintii;
Iisuse, bucuria cunostintei;
Iisuse, nadejdea cea aleasa;
Iisuse, pomenirea cea preavesnica;
Iisuse, lauda cea mai presus de ceruri;
Iisuse, slava mea cea preainalta;
Iisuse, dorirea mea, nu ma lepada pe mine;
Iisuse, Pastorul meu, cauta-ma pe mine;
Iisuse, Mantuitorul meu, mantuieste-ma;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma !

Condacul 9 :

Toata firea ingereasca, Iisuse, fara de incetare slaveste preasfant numele Tau in ceruri, strigand : Sfant, Sfant, Sfant! iar noi pacatosii pe pamant, cu buzele de tina, cantam : Aliluia !

Icosul 9 :

Pe ritorii cei mult graitori ii vedem tacand ca niste pesti fara de glas despre Tine, Iisuse, Mantuitorul meu; ca nu se pricep sa spuna cum Dumnezeu cel neschimbat petreci si om deplin. Iar noi, minunandu-ne de o taina ca aceasta, cu credinta graim acestea :

Iisuse, Dumnezeuul cel preavesnic;
Iisuse, Imparatul imparatilor;
Iisuse, Stapanul stapanilor;
Iisuse, Judecatorul celor vii si a celor morti;
Iisuse, nadejdea celor fara de nadejde;
Iisuse, mangaierea celor ce plang;
Iisuse, slava saracilor;
Iisuse, nu ma judeca pe mine dupa faptele mele;
Iisuse, curateste-ma dupa mare mila Ta;
Iisuse, izgoneste de la mine trandavirea;
Iisuse, lumineaza-mi gandul cel tainic al inimii;
Iisuse, da-mi aducere aminte de moarte;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma !

Condacul 10 :

rand sa mantuiesti lumea, Rasaritule al rasariturilor, venind catre apus, la firea noastra cea intunecata, Te-ai smerit pana la moarte; drept aceea s-a preainaltat numele Tau mai mult decat tot numele si de la toate fapturile ceresti si pamantesti auzi : Aliluia !

Icosul 10 :

Imparate cel preavesnic, Mangaietorul cel adevarat, Hristoase, curateste-ne pe noi de toata intinaciunea, precum ai curatit pe cei zece leprosi, si ne tamaduieste pe noi, precum ai tamaduit sufletul cel iubitor de argint al lui Zaheu vamesul, ca sa cantam Tie cu umilinta acestea :

Iisuse, vistierul cel nestricat;
Iisuse, bogatia cea neimputinata;
Iisuse, hrana cea tare;
Iisuse, bautura cea nesecata;
Iisuse, imbracamintea saracilor;
Iisuse, folositorul vaduvelor;
Iisuse, aparatorul celor lipsiti;
Iisuse, ajutorul celor osteniti;
Iisuse, indreptatorul celor straini;
Iisuse, carmaciul celor ce inoata pe mare;
Iisuse, linistea celor invaluiti;
Iisuse, Dumnezeule, ridica-ma pe mine, cel cazut;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma !

Condacul 11 :

Cantarea cu totul de umilinta aduc Tie, eu, nevrednicul, si strig Tie ca si cananeeanca : Iisuse, miluieste-ma, ca nu am fiica, ci trup, care cumplit este stapanit de diavolul si cu patimi si cu urgie este aprins, si-mi da tamaduire mie celui ce-Ti cant : Aliluia !

Icosul 11 :

Luminatorul cel primitor de lumina al celor din intunericul necunostintei, Pavel, care mai inainte Te izgonea pe Tine, socotind puterea glasului celui de Dumnezeu inteleptitor s-a limpezit pornirea cea rea a sufletului. Asa si mie, lumineaza-mi luminile cele intunecate ale sufletului, ale celui ce graiesc Tie :

Iisuse, Imparatul meu cel preatare;
Iisuse, Dumnezeul meu cel preaputernic;
Iisuse, Domnul meu cel fara de moarte;
Iisuse, Ziditorul meu cel preaslavit;
Iisuse, Indreptatorul meu cel preabun;
Iisuse, Pastorul meu cel preaindurat;
Iisuse, Stapanul meu cel preamilostiv;
Iisuse, Mantuitorul meu cel preamilosard;
Iisuse, lumineaza-mi mintea cea intunecata cu patimile;
Iisuse, tamaduieste-mi trupul cel ranit cu pacatele;
Iisuse, curateste-mi mintea de gandurile cele desarte;
Iisuse, pazeste-mi inima de gandurile cele viclene;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma !

Condacul 12 :

Daruieste-mi har, Dezlegatorul al tuturor datoriilor, Iisuse, si ma primeste pe mine, cel ce ma pocaiesc, precum ai primit pe Petru, care s-a lepadat de Tine, si ma cheama pe mine trandavul, precum de demult pe Pavel, care Te prigonea pe Tine, si ma auzi pe mine, cel ce-Ti cant Tie : Aliluia !

Icosul 12 :

Slavind invierea Ta, Te laudam toti si credem cu Toma ca Domn si Dumnezeu esti, Cel ce sezi de-a dreapta Tatalui si va sa vii sa judeci viii si mortii. Atunci adica ma invredniceste sederii de-a dreapta pe mine, cel ce zic :

Iisuse, Imparatul cel mai inainte de veci, mantuieste-ma;
Iisuse, floarea cea cu bun miros, bine inmiresmeaza-ma;
Iisuse, caldura cea iubita, incalzeste-ma;
Iisuse, acoperamantul cel mai inainte de veci, acopera-ma;
Iisuse, vestmantul cel luminat, infrumuseteaza-ma;
Iisuse, margaritarul cel cinstit, lumineaza-ma;
Iisuse, piatra cea scumpa, straluceste peste mine;
Iisuse, soarele dreptatii, lumineaza-ma;
Iisuse, lumina cea sfanta, straluceste peste mine;
Iisuse, de durerile cele sufletesti si trupesti izbaveste-ma;
Iisuse, scoate-ma din mana potrivnicului;
Iisuse, izbaveste-ma de focul cel nestins si de alte chinuri vesnice;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma !

Condacul 13 :

 , preadulce si intru tot indurate Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, primeste acum aceasta putina rugaciune a noastra, precum ai primit cei doi bani ai vaduvei si pazeste mostenirea Ta de vrajmasii cei vazuti si cei nevazuti, de venirea altor neamuri asupra noastra, de neputinte si de foamete, de toate scarbele si ranile cele aducatoare de moarte, si din chinurile cele viitoare scoate-ne pe noi, care cantam Tie : Aliluia ! (Acest condac se zice de trei ori)

Dupa aceasta se zice iar si Icosul intai : Facatorul ingerilor si Doamne al Puterilor ... , Si condacul intai : Aparatorul cel mai mare si Doamne ...

RUGACIUNE CATRE DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS FACUTA DE SFANTUL ISAAC SIRUL

 oamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, care ai plans pentru Lazar si lacrimi de intristare si de milostivire ai varsat pentru dansul, primeste lacrimile mele. Cu patimile Tale, vindeca patimile mele.! Cu ranile Tale, tamaduieste ranile mele. Cu Sangele Tau, curateste sangele meu si amesteca in trupul meu mireasma trupului Tau, celui de viata facator. Fierea, cu care vrajmasii Te-au adaptat, sa indulceasca amaraciunea cu care potrivnicul m-a adaptat. Trupul Tau intins pe Cruce, sa intinda catre Tine mintea mea, cea trasa jos de diavoli. Capul Tau, pe care l-ai aplecat pe Cruce, sa inalte capul meu cel palmuit de potrivnici. Preasfintele Tale maini, pironite de cei faradelege pe Cruce, sa ma traga spre Tine din prapastia pierzarii, precum a fagaduit preasfanta gura Ta. Fata Ta, cea batjocorita cu palmuiri si cu scuipari, sa umple de stralucire fata mea cea intinata in faradelegi. Duhul Tau, pe care l-ai incredintat Tatalui cand erai pe Cruce, sa ma povatuiasca spre Tine, prin harul Tau. Nu am inima plina de durere ca sa te caut; nu am pocainta, nici umilinta, care intorc pe fii la mostenirea lor; nu am lacrimi mangaietore, Stapane. S-a intunecat mintea mea cu cele lumesti si nu poate sa caute spre Tine cu durere. S-a racit inima mea de atatea ispite si nu poate sa se infierbante cu lacrimile dragostei celei pentru Tine. Ci Tu Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuule, vistierul bunatatilor, daruieste-mi pocainta nestirbita si inima indurerata, ca sa poprnesc cu tot sufletul in cautarea Ta; caci fara de Tine ma voi instraina de tot binele. Da-mi asadar, Bunule, harul Tau. Tatal, Care Te-a nascut din sanurile Sale fara de ani si mai inainte de veci, sa innoiasca in mine inchipuirea icoanei Tale. Te-am parasit, Doamne; sa nu ma parasesti. Am iesit de la Tine; iesi in cautarea mea. Du-ma la pasunea Ta. Numara-ma intre oile turmei Tale preaalese. Hraneste-ma impreuna cu ele din verdeata dumnezeiestilor Tale Taine. Caci inima lor curata este salasul Tau si se vede intr-ansa stralucirea descoperirilor Tale. Stralucirea Ta este mangaierea si odihna celor ce s-au ostenit pentru Tine in necazuri si in toate felurile de chinuri. Acestei straluciri ma invredniceste si pe mine nevrednicul cu harul si cu iubirea de oameni a Mantuitorului nostru Iisus Hristos, in vecii vecilor. Amin.

Cantarea a saptea

 ei trei tineri au calcat porunca potrivnica lui Dumnezeu de a se inchina chipului de aur in campul Deira si fiind aruncati in mijlocul focului, racorindu-se, au cantat : Bine esti cuvantat Dumnezeuul parintilor nostri !

Hristoase Iisuse, nimani n-a gresit pe pamant din veac, o, Iisuse al meu, precum am gresit eu, ticalosul si ratacitul. Pentru aceasta, Iisuse al meu, strig catre Tine : milostiveste-te spre mine, cel ce cant : Bine esti cuvantat Dumnezeuul parintilor nostri !

Hristoase Iisuse, strabate-ma cu frica Ta, strig catre Tine, o, Iisuse al meu si ma indrepteaza acum la limanul cel linistit, ca mantuindu-ma, Iisuse al meu indurate, sa-Ti cant Tie, strigand : Bine esti cuvantat Dumnezeu parintilor nostri !

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh

Hristoase Iisuse, de mii de ori eu ticalosul, o, Iisuse al meu, am fagaduit Tie a mea pocainta, dar am mintit, patimasul; pentru aceasta, Iisuse al meu, strig catre Tine : lumineaza sufletul meu care petrece fara de intelegere, Hristoase Dumnezeule al parintilor nostri !

Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Ceea ce ai nascut pe Hristos Iisus, in chip minunat si mai presus de fire, pe Acela roaga-L, ceea ce esti cu totul fara de prihana, sa ierte toate pacatele mele cele mai presus de fire, Fecioara, ca, mantuindu-ma sa strig : Bine esti cuvantata ceea ce ai nascut pe Dumnezeu cu trup !

Cantarea a opta

Pe Dumnezeu Cel ce S-a pogorat in cuptorul cel cu foc la tinerii cei de demult si vapaia in racoreala a prefacut-o, laudati-L fapturi ca pe Domnul si-L preainaltati intru toti vecii.

Pe Tine, Iisuse al meu, Te rog : precum ai izbavit pe desfranata, Iisuse al meu, de multe greseli, asa si pe mine, Iisuse Hristoase al meu, izbaveste-ma si curatesti sufletul meu cel intinat, Iisuse al meu.

La dulcetile celor necuvantatoare m-am plecat, Iisuse si necuvantator m-am facut, si lor, o, Iisuse al meu Mantuitorule, cu adevarat m-am asemanat, eu ticalosul, ca un patimas; pentru aceasta, Iisuse izbaveste-ma de toata josnicia.

Binecuvantam pe Tatal, pe Fiul si pe Sfantul Duh, Dumnezeu

Am cazut, Iisuse, intre talharii cei stricatori de suflet si sunt dezbracat acum de haina cea tesuta de Dumnezeu, Iisuse al meu si zac plin de rani grele; toarna untdelemn si vin, Hristoase al meu.

Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Ceea ce ai purtat, mai presus de cuvant, pe Iisus Hristos, Dumnezeu meu, Nascatoare de Dumnezeu, Marie, pe Acela roaga-L pururea sa mantuiasca de nevoi pe robii si cantaretii tai, Fecioara, ceea ce nu stii de barbat.

Cantarea a noua

Pe Dumnezeu, Cuvantul, Care cu intelepciune mai presus de cuvant, de la Dumnezeu a venit ca sa innoiasca pe Adam cel cazut cumplit in stricaciune din pricina mancarii; pe Cel ce din Sfanta Fecioara in chip negrait S-a intrupat pentru noi credinciosii, cu un gand in cantari sa-L slavim.

Pe Manase, Iisuse al meu, pe vamesul, pe desfranata, pe desfranatul, milostive Iisuse si pe talharul am intrecut, Iisuse al meu, cu fapte de rusine si de ocară, Iisuse. Ci Tu, Iisuse al meu, intampinandu-ma, mantuieste-ma.

Pe toti cei ce au gresit de la Adam, Iisuse al meu, mai inainte de lege si in lege, Iisuse, si dupa lege si in legea harului, Iisuse al meu, i-am covarsit cu patimile, eu, ticalosul, ca un patimas; ci Tu, Iisuse al meu, cu judecatile Tale mantuieste-ma.

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh

Sa nu fiu osebit, Iisuse al meu, de slava Ta cea negrita; sa nu aflu, Iisuse, partea cea de-a stanga, preadulce Iisuse; ci Tu, impartasindu-ma oilor Tale celor de-a dreapta, Hristoase Iisuse al meu, fa-mi odihna ca un indurat.

Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Pe Iisus, Nascatoare de Dumnezeu, pe Care L-ai purtat, Marie, Fecioara curata, ceea ce singura nu stii de barbat, roaga-L ca pe Fiul tau si Facatorul, sa izbaveasca pe cei ce alearga la tine, de ispite, de nevoi si de focul ce va sa fie.

LUMINADA

Iisuse, datatorul intelepciunii si al gandului, indreptatorul celor saraci, folositorul celor lipsiti, doctorul celor bolnavi, tamaduiește si lumineaza, Iisuse, inima mea cea acoperita cu ranile pacatelor si cu stricaciunea patimilor, Iisuse, si ma mantuieste.

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh, Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

A Nascatoarei de Dumnezeu :

Cu stralucirea Celui ce a rasarit din tine, Fecioara, mintea mea o stralucește, inima o lumineaza, intunericul pacatelor il izgoneste si pierde ceata lenii mele.

Stihiri :

Numele Tau cel minunat, Iisuse, Mantuitorul nostru, ingerii Il lauda in ceruri si noi, pacatosii, pe pamant, cu buze de tina, Il cantam, pentru care miluieste-ne pe noi.

Numele Tau cel preamare, Mantuitorul sezator de-a dreapta Tatalui, in ceruri se cinsteste; iar pe pamant negrita intruparea Ta se slavește si pogorarea Ta in iad infricoaseaza pe diavoli, de care si pe noi ne izbaveste, Hristoase Dumnezeule si ne mantuieste pe noi.

Avacum, ca intr-o ghicitura mai inainte cunoscand lucrurile Tale cele minunate, cu frica s-a mirat. Si apropiindu-se anii ai fost cunoscut desfranatilor si talharilor, Iisuse, iar eu, ticalosul, petrec in nebagare de seama; ci macar de acum inainteda-mi mie intelepciunea si frica Ta, indurate, si mare mila.

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh, Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Nascatoare de Dumnezeu, ceea ce esti izbavitoare tare celor ce nadajduiesc in tine, indrepteaza-ne la linistea cea lina a dumnezeiestii voiri, cu indraznirea ta cea de Maica, pe care o ai catre Fiul tau, Maica a lui Dumnezeu.

Cuvine-se cu adevarat sa te fericim pe tine Nascatoare de Dumnezeu, cea pururea fericita si prea nevinovata si Maica Dumnezeului nostru.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fara de moarte, miluieste-ne pe noi !
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fara de moarte, miluieste-ne pe noi !
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fara de moarte, miluieste-ne pe noi !

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Preasfanta Treime, miluieste-ne pe noi. Doamne, curatesti pacatele noastre. Stapane, iarta faradelegile noastre. Sfinte, cerceteaza si vindeca neputintele noastre, pentru numele Tau.

Doamne miluieste, Doamne miluieste, Doamne miluieste.

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Tatal nostru, Care esti in ceruri, sfinteasca-Se numele Tau, vie imparatia Ta, fie voia Ta, precum in cer si pe pamant. Painea noastra cea spre fiinta, da ne-o noua astazi, si ne iarta noua gresalele noastre, precum si noi iertam gresitilor nostri. Si nu ne duce pe noi in ispita, ci ne izbaveste de cel rau.

Pentru rugaciunile Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu, ale Sfintilor Parintilor nostri si ale tuturor Sfintilor, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ne pe noi. Amin.

Cand Te-ai pogorat la moarte, Cel ce esti viata fara de moarte, atunci iadul ai omorat cu stralucirea Dumnezeirii; iar cand ai inviat pe cei morti din cele de dedesubt, toate puterile ceresti au strigat ! Datatorul de viata, Hristoase Dumnezeul nostru, slava Tie.

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh

Cand Te-ai pogorat la moarte, Cel ce esti viata fara de moarte, atunci iadul ai omorat cu stralucirea Dumnezeirii; iar cand ai inviat pe cei morti din cele de dedesubt, toate puterile ceresti au strigat ! Datatorul de viata, Hristoase Dumnezeul nostru, slava Tie.

Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Toate tainele tale sunt mai presus de cuget; toate sunt preamarite, Nascatoare de Dumnezeu; cu curatia fiind pecetluita si cu fecioria pazita, cu adevarat Maica te-ai cunoscut, nascand pe Dumnezeu Cel adevarat, pe Care roaga-L sa mantuiasca sufletele noastre.

Doamne miluieste (de 40 ori)

Ceea ce esti mai cinstita decat Heruvimii si mai marita fara de asemanare decat Serafimii, care fara stricaciune pe Dumnezeu-Cuvantul L-ai nascut, pe tine cea cu adevarat Nascatoare de Dumnezeu te marim.

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh, Si acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

CANON PARACLIS LA DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS DE MITROPOLIT TEOKLIT AL FILADELFIEI

Rânduiala treziei și a spălării minții și păcatelor[1] prin repetarea necontenită a numelui lui Iisus cel înfricoșător pentru demoni, dar preadulce și mântuitor pentru noi, rânduială pe care cel ce o parcurge în fiecare zi va trăi netulburat de demoni, cum am cunoscut din experiență[2]

Glasul 2 Oda 1 „în adânc a doborât oarecând”

Iisuse, preadulce Hristoase, lisuse îndelung-răbdătorule, tămăduiește rănila sufletului meu, lisuse, și îndulcește inima mea, mult-milostive, rogu-mă, lisuse, Mântuitorul meu, ca să Te măresc pe Tine mântuindu-mă.

Iisuse preadulce Hristoase, lisuse deschide-mi ușile pocăinței, iubitorule de oameni Iisuse, și primește-mă pe mine care cad la Tine și-ți cer, lisuse, Mântuitorul meu, iertarea greșelilor.

Iisuse preadulce Hristoase, lisuse răpește-mă pe mine din mâna vicleanului Beliar, Iisuse și fa-mă să stau de-a dreapta slavei Tale, lisuse, Mântuitorul meu, izbăvindu-mă de partea cea de-a stânga.

Slavă...

Pe mine cel ce am păcătuit mai presus decât toată firea rațională, Tu Ceea ce ai întrecut cetele îngerilor în sfințenie, cinste și curăția minții, mântuiește-mă, Fecioară, căci tu ești mai presus decât toată făptura.

Al Născătoarei:

Tu care ai născut pe Iisus Dumnezeu, Stăpână, nu înceta rugându-te pentru netrebnicii tăi robi, Preacurată, ca să ne izbăvim de osândă prin solirile tale, Neîntinată, noi cei întinați, desfatându-ne de slava cea veșnică.

Oda 3 „Pe piatra credinței întărindu-mă”

Ascultă, iubitorule de oameni Iisuse al meu pe robul Tău care strigă întru străpungere și izbăvește-mă, Iisuse, de osândă și pedeapsă, singur îndelung-răbdătorule, Iisuse preadulce, mult-milostive.

Primește, Iisuse al meu, pe robul tău, care cade la tine cu lacrimi, Iisuse al meu, și mântuiește-mă, Iisuse al meu, pe mine cel ce mă pocăiesc și de gheenă izbăvește-mă, Stăpâne, Iisuse preadulce, mult-milostive.

Timpu pe care mi l-ai dat, Iisuse al meu, în patimi l-am cheltuit, Iisuse al meu; de aceea să nu mă lepezi, Iisuse al meu, ci cheamă-mă din nou, rogu-mă, Stăpâne, Iisuse preadulce, și mă mântuiește.

Slavă...

Fecioară, care ai născut pe Iisusul meu, roagă-te să mă izbăvesc din gheenă, ceea ce ești singura ocrotitoare a celor necăjiți, ceea ce ești de Dumnezeu cu har dăruită, și învrednicește-mă de viața cea neîmbătrânitoare, Preaneîri-tinată.

Al Născătoarei:

Cu mari păcate amărând mult, Născătoare de Dumnezeu, pe Fiul Tău, mă așteaptă pedeapsă și supărare mare. Izbă-vește-mă de marea amenințare. Tu, marea mea Ocrotitoare.

Sedealna, glas 1 „Mormântul tău, Mântuitorule”

Mântuitorul meu, Iisuse, Care ai mântuit pe fiul cel desfrânat, Mântuitorul meu Iisuse, Care ai primit pe desfrânata, și pe mine acum, Iisuse mult-milostive, miluiește-mă, mântuiește-mă, îndură-Te de mine, Iisuse binefcătorule, precum Te-ai îndurat, milostive bunule, de Manase, Iisuse al meu, ca unul ce ești singur iubitor de oameni.

Oda 4 „Ieșit-ai din Fecioară”

Tămăduiește, Iisuse al meu, rănilor sufletului meu, rogu-mă, Iisuse al meu, și cu mâna răpește-mă, Iisuse al meu îndurate, din ghearele lui Beliar și mă mântuiește.

Păcătuit-am, Iisuse al meu preadulce, îndurate Iisuse al meu, mântuiește-mă pe mine care scap spre acoperământul Tău, Iisuse îndelung-răbdătorule, și învrednicește-mă de împărăția Ta.

Nimeni n-a păcătuit, Iisuse al meu, cum am păcătuit eu, ticălosul, dar cad la Tine rugându-mă: Iisuse al meu, mântuiește-mă și dă-mi, Iisuse al meu, moștenire viața.

Slavă...

Cu momeală în cârlig momindu-mă, Iisuse, pe mine vicleanul, Iisuse, prinzându-mă mă târăște acum rob. De aceasta scapă-mă ca un bun, Iisuse al meu atotputernice.

Al Născătoarei:

Prealăudată care ai născut pe Iisus Domnul, pe Acesta roagă-1 să-i izbăvească de osândă pe toți cei ce te laudă pe tine și Născătoare de Dumnezeu cu adevărat te numesc pe tine.

Oda 5 „Luminarea”

Tu ești luminarea minții mele, Iisuse al meu, Tu, mântuirea deznădăjduitului meu suflet, Mântuitorule. Tu, Iisuse al meu, de osândă și de gheenă izbăvește-mă pe mine care strig: Mântuiește-mă, Iisuse al meu Hristoase, pe mine cel ticălos.

Cu totul fiind târât, Iisuse al meu, spre patimi de necinste, strig acum ție: Tu, Iisuse al meu, trimițându-mi mână de ajutor, smulge-mă din ele pe mine care strig: Mântuiește-mă, Iisuse al meu Hristoase pe mine desfrânatul.

Purtând minte necurată, Iisuse, strig Ție: Curățește-mă de întinarea desfrânării mele, Iisuse al meu, pe mine cel ce din neștiință am alunecat în adâncurile răutății, Mântuitorule Iisuse, și mă mântuiește, rogu-mă.

Slavă...

Cel ce ai fost omorât pe cruce, Iisuse al meu, sufletul meu cel omorât viază-1, Iisuse al meu, și în frumusețea dintru început îmbracă-1 ca un îndurat, Iisuse, pe acesta care face îndreptările Tale, Iisuse.

Al Născătoarei:

Fecioară care ai născut pe Iisus și ai purtat în pânțece pe Dumnezeu, pe Acesta roagă-L să mântuiască și de gheenă să se izbăvească toți ortodocșii, monahi și căsătoriți care strigă: Afară de Tine altă ocrotire sigură nu știm.

Oda 6 „în adâncul căderilor”

Iisuse Hristoase al meu mult-milostive, primește-mă, Stăpâne, pe mine care mă mărturisesc Ție, o, Iisuse, mântu-iește-mă și din stricăciune scoate-mă, Iisuse.

Iisuse al meu, nimeni altul nu s-a făcut desfrânat ca mine, nenorocitul, Iisuse iubitorule de oameni, dar Tu, Iisuse, pe mine mântuiește-mă.

Iisuse al meu, și pe desfrânata și pe fiul cel desfrânat și pe Manase și pe vameșul i-am întrecut, Iisuse al meu, cu patimile, și pe tâlharul și pe niniviteni, Iisuse.

Slavă...

Preacurată Fecioară, singura neîntinată, care ai purtat în pânțece pe Iisus Hristos al meu, cu isopul solirilor tale curățește-mă acum pe mine întinatul.

Al Născătoarei:

Preabună Stăpână, care ai purtat în pântec pe Dătătorul binelui, Hristos, inima mea cea scârboasă fa-o bună și cu-rățește-o, rogu-mă.

Condac, glas 4 „Arătatu-S-a astăzi”

Iisuse preadulce, Lumina luminii, luminează ochii sufletului meu, Fiule al lui Dumnezeu, cu strălucirea ta dumnezeiască, ca să Te laud pe Tine, lumina cea neînserată.

Condac, glas 3 „Fecioara astăzi”

Iisuse preadumnezeiescule, Mana dătătoare de viață, Iisuse Dumnezeu-omule, Nectarul cel preadulce, fă-mă viu pe mine cel omorât de păcate, îndulcește-mă pe mine cel amărât de fierea căderilor și dă-mi iertare mie, celui ce strig: Iisuse, Hristoase, Mântuitorule, miluiește-mă!

Icos

Iisuse al meu, Dumnezeule care nu ții minte răul, Cel fără de păcat, Iisuse izbăvitorule, preabunule, preaslăvite, sălășluiește-te întru mine, precum ai făgăduit, Cuvinte, împreună cu Tatăl și cu dumnezeiescul Duh curățindu-mă, luminându-mă și desăvârșindu-mă întreg, Dumnezeu-omule, prin sălășluirea Ta. Căci fără Tine, Iisuse preasfinte, nu pot face nimic bun împiedicat fiind de lanțurile cumplite ale feluritelor mele patimi. Drept acum, Iisuse al meu, strig Ție: Iisuse Hristoase, Mântuitorule, miluiește-mă!

Oda 7 „Chipului de aur”

Hristoase Iisuse, nimeni din veac n-a păcătuit pe pământ, Iisuse al meu, cum am păcătuit eu; ticălosul și desfrânatul, de aceea, Iisuse al meu, strig Ție: îndură-te de mine care-ți cânt Ție: Binecuvântat ești Dumnezeul Părinților noștri!

Hristoase Iisuse, străpunge-mă cu frica ta, strig Ție, Iisuse al meu, și cârmuiește-mă acum la limanul cel bun, ca mântuit fiind, Iisuse al meu îndurate, să-Ți cânt Ție: Binecuvântat ești Dumnezeul Părinților noștri!

Hristoase Iisuse, de mii de ori ți-am făgăduit, Iisuse al meu, pocăință eu, ticălosul, dar am mințit eu, netrebnicul; de aceea, Iisuse al meu, strig Ție: Sufletul meu care a rămas nesimțit luminează-l Hristoase, Dumnezeul Părinților!

Slavă...

Chip al Tatălui, Iisuse Unule-Născut, Fiule și Cuvinte, atingându-Te iarăși, Iisuse, de chipul Tău [din mine] tulburat de multe patimi, remodelează-1 și înnoiește-1 dându-i iarăși frumusețea dintâi, Iisuse.

Al Născătoarei:

Tu, Care pe Hristos Iisus L-ai născut în chip înfricoșat și mai presus de fire, pe Acesta roagă-L, cu totul fără prihană, să-mi ierte toate căderile împotriva firii. Fecioară, ca mântuindu-mă să strig Ție: Binecuvântată ești cea care ai purtat în pânțece pe Dumnezeu cu trup.

Oda 8 „Pe cel ce în cuptorul focului”

Pe Tine, Iisuse al meu, te rog: cum pe desfrânata ai izbăvit-o, Iisuse al meu, din căderile ei cele multe, așa și pe mine, Iisuse Hristoase al meu, izbăvește-mă și curăță întinatul meu suflet, Iisuse al meu.

Plecându-mă, Iisuse, spre plăcerile cele necuvântătoare m-am arătat necuvântător și dobitoacelor m-am asemănat cu adevărat, Iisuse al meu, în chip vrednic de milă, eu ticălosul, Mântuitorule; de aceea din dobitocia necuvântătoare izbăvește-mă, Iisuse.

Căzând, Iisuse, între tâlharii stricători de suflet am fost dezbrăcat, Iisuse al meu, de haina cea țesută de Dumnezeu și zac acum la pământ plin de rănile loviturilor. Varsă peste ele, Hristoase al meu, untdelemn și vin.

Slavă...

Orbit fiind de pofte, Iisuse al meu, umblu cu sufletul întunecat, Iisuse al meu; ci venind ca un Dumnezeu, Iisuse, luminează-mă, Iisuse Mântuitorule ca unul ce ești singur Dătător de lumină.

Al Născătoarei:

Tu, Care pe Iisusul meu și Dumnezeu L-ai purtat în chip netâlcuit, Născătoare de Dumnezeu Mărie, pe acesta roagă-L pururea să izbăvească din primejdie turma Sa și pe cântăreții tăi, Fecioară, ceea ce nu știi de bărbat.

Oda 9 „Pe Dumnezeu Cuvântul Cel din Dumnezeu”

Pe Manase, Iisuse al meu, pe vameșul, pe desfrânata, pe fiul cel desfrânat și pe tâlharul i-am întrecut, îndurate Iisuse, cu faptele cele de rușine și necuviincioase, Iisuse, ci Tu, Iisuse al meu, vino și mă mântuiește.

Pe toți cei care de la Adam încoace au păcătuit, Iisuse al meu, înainte de Lege, în timpul Legii și după Lege, Iisuse, i-am întrecut Iisuse al meu, eu ticălosul, în chip vrednic de milă prin patimile mele; dar Tu, Iisuse al meu, mântuiește-mă cu judecățile Tale.

Să nu mă desparți, Iisuse al meu, de slava Ta negrăită, și nu mă faci părtaș, Iisuse, al părții celei de-a stânga, preadulce Iisuse, ci alăturându-mă oilor Tale celor de-a dreapta Ta, Hristoase Iisuse al meu, dă-mi odihnă ca un milostiv.

Slavă...

Greșind și cu gândurile și cu trupul, Iisuse al meu, sulăr și suspin, Iisuse: O, Iisuse al meu, mântuiește-mă, Iisuse al meu puternice, și nu mă osândi la focul gheenei, Iisuse, pe mine cel vrednic de osândă.

Al Născătoarei:

Pe Iisus pe Care singură L-ai purtat, Născătoare de Dumnezeu, Care nu știi de bărbat, Fecioară Mărie, milostiv fă-L, Curată, ca pe Fiul și Ziditorul Tău, să-i izbăvească din ispite și din primejdii și din focul ce va să vină pe cei ce aleargă la Tine.

Luminanda, glas 6 „Pe cea mai cinstită”

Iisuse, preadulce Iisuse, Iisuse, Mântuitorul meu, tămăduiește patimile cele grele ale sufletului meu, Hristoase al meu, Iisuse al meu, ca să te măresc pe Tine, eu preaticălosul.

Al Născătoarei:

Maică a lui Iisus, arătând neconținut rugăciunea mea ca o mireasmă plăcută dă-mi dar care dăruiește izvorârea chemării lui Iisus în cele dinăuntru ale mele.

Exapostilaria

O, Iisuse, Mântuitorul meu, o Iisuse al meu puternice, milostivește-te de mine, Iisuse al meu, ca un milostiv, Iisuse, ca să măresc cu strălucire, Iisuse al meu, slava Ta. La laude, stihiri prosomii „Ale cetelor cerești”

Pe Tine, Iisuse și Dumnezeuul meu, preabunule, pe Tine, Iisuse, Mântuitorul meu, Te rog: Iisuse al meu, scoate-mă, Cuvinte, din toată osânda înfricoșătoare, Iisuse al meu, și de slava cea nemuritoare învrednicește-mă, Iisuse iubito-rule de oameni.

Pe Tine, Iisusul și Dumnezeuul meu necuprins, Te rog: Cuvinte, Iisuse al meu, Mântuitorul meu, învrednicește-mă de partea Ta cea dreaptă, Iisuse, Stăpâne, și din osânda focului veșnic izbăvește-mă, Iisuse.

Cu mijlocirile tuturor sfinților, Stăpâne, Iisuse, Mântuitorul meu, și ale Celui ce Te-a purtat în pânțece, cârmuies-te -mă, Cuvinte, Iisuse, la viață și îndreaptă-mă spre cărările care mă poartă, Iisuse, spre viața cea veșnică.

Slavă..., Și acum..., glas 6 „îngereștile”

Mântuitorule Iisuse, primește, îndurate Mântuitorule Iisuse, cererea celui ce a păcătuit mult și mântuiește-mă, Iisuse al meu, pe mine, cel nevrednic de milă, de întunericul cel veșnic, Iisuse al meu, și de focul cel nestins izbăvește-mă pe mine, binecuvântate Hristoase Iisuse prin rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine.

Stihiri prosomii, glas 6

Iisuse preadulce, veselia sufletului meu, Iisuse, curăția minții mele, Stăpâne mult-milostive, Iisuse, mântuiește-mă, Iisuse, Mântuitorul meu, Iisuse al meu preaputernice, nu mă lăsa pe mine. Mântuitorule Iisuse, miluiește-mă și izbăvește-mă de toată osânda, Iisuse, și învrednicește-mă de partea celor mântuiți. Iisuse al meu unește-mă pe mine cu ceata aleșilor Tăi, Iisuse iubitorule de oameni.

Iisuse preadulce, slava apostolilor, Iisuse al meu, lauda mucenicilor, Stăpâne atotputernice, Iisuse, mântuiește-mă, Iisuse, Mântuitorul meu, Iisuse al meu preafrumosule, pe mine cel ce alerg la Tine, Mântuitorule Iisuse, miluiește-mă cu mijlocirile celei ce Te-a născut pe Tine și ale tuturor sfinților Tăi proroci, Mântuitorul meu, Iisuse, și desfătării raiului mă învrednicește, Iisuse iubitorule de oameni.

Iisuse preadulce, strălucirea asceților, Iisuse preabunule și scăparea fecioarelor, Iisuse, vino, Iisuse, Mântuitorul meu, Iisuse al meu și scoate-mă din osândă, Mântuitorule Iisuse, unește-mă cu partea celor mântuiți, Mântuitorule Iisuse, rânduiește-mă de-a dreapta Ta, Mântuitorule Iisuse, și bucuriei veșnice mă învrednicește, Iisuse preadulce.

Slavă...

Iisuse preadulce, faima monahilor, Iisuse îndelung-răb-dătorule, desfătarea și podoaba asceților, Iisuse, mântuieș-te-mă, Iisuse, Mântuitorul meu, Iisuse al meu preabunule, scapă-mă,

Mântuitorule Iisuse, din mâna balaurului și din cursele lui slobozește-mă, Mântuitorule Iisuse, ridică-mă din adâncul cel mai jos, Mântuitorul meu Iisuse, și împreună cu oile cele de-a dreapta numără-mă, Iisuse.

Iisuse preadulce, izbăvitorul celor din nevoi, Iisuse al meu, noianul neistovit al milei, Iisuse, mântuiește-mă, Iisuse, Mântuitorul meu, Iisuse al meu, și izbăvește-mă de tot felul de patimi, Mântuitorule Iisuse, și de înfumurare, și slavei celei veșnice învrednicește-mă atunci, Iisuse, și părții celei de-a dreapta, Iisuse al meu, sălășluindu-mă împreună cu cetele aleșilor tăi, Iisuse preadulce.

Iisuse, dă putere sufletului meu neputincios, Iisuse, curăță, Mire fără prihană, inima mea și întraripează-mi mintea, Mântuitorule, cu dragoste, trezind și atrăgând la Tine toată dispoziția sufletului meu; căci Tu ești, Iisuse, lumină supra-luminoasă, frumusețea cea surpaluminoasă, dorința cea mai înaltă, vigoarea celor neputincioși, Iisuse, și Pricinuitorul atât al existenței mele, cât și al existenței mele fericite.

Iisuse, Dumnezeu-omule, Dumnezeu Cuvântul din Dumnezeu, cel de-un-chip și împreună-fără-de-început cu Tatăl și cu Duhul, Iisuse, mântuiește-mă, Iisuse cu mijlocirile celei ce Te-a purtat în pânțe și cu rugăciunile tuturor sfinților luminează-mi mintea și gândul, Iisuse, ca să oglindesc numai frumusețile Tale văzându-Te nevăzut întru mine și pe mine întipărit întru Tine în Duh prin har.

Și acum... Al Născătoarei:

Ocrotirii omenești nu mă încredința, preasfântă Stăpână, ci primește cererea rugătorului tău, căci necazul mă cuprinde și nu pot suferi săgețile demonilor, adăpost nu am nici unde să fug eu, ticălosul, fiind războit din toate părțile, și mângâiere nu am afară de tine, Stăpâna lumii, nădejdea și ocrotirea credincioșilor, nu trece cu vederea cererea mea și fa ce-mi este de folos.

La stihoavnă, glas 2 „Casa Efratei”

Deschide-mi, Iisuse, ușile raiului, Mântuitorul meu, Iisuse al meu, și primește-mă în mijlocul lui pe mine, cel neîndreptat.

îndreptează, Iisuse, mișcările, Iisuse al meu, sufletului meu, cu aura, Iisuse, strălucirii Duhului.

îndreptează, Iisuse, mintea mea, Iisuse al meu, spre Tine, Iisuse al meu, cel singur fermecător și preafrumos, Iisuse al meu.

Slavă..., Și acum... Al Născătoarei:

Tu ești ocrotirea tare a creștinilor, slava asceților, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, mântuiește-i pe cei ce te iubesc pe tine.

[1] Akolouthia nepseos kai nipseos nous delade kai hamarlematon syne-chos epipherousa to phrikton men tois daimosin onoma tou lesou, hemin de to glykytaton kai soterion, hen ho kath' hemesan meterchomenos atarachos apo daimonon biosetai, hos egnomen apo peiras.

[2] „Aceste tropare, dimpreună cu canonul următor care poartă peste tot Numele lui Iisus, sunt ale Preasfințitului Mitropolit al Filadelfiei KyrTeolipt" (Biblioteca Națională Atena, Cod. 684, f. 138r).

Numai „canonul" a fost editat până acum în edițiile grecești ale Ceaslovului mare (Horologion to Mega, Veneția, 1874; Atena, 1973) și Octoihului mare (Parakletike etoi Oktoechos he megale, Veneția, 1871) fiind atribuit în mod eronat lui Teoctist Studitul, cum fac și manuscrisele Valic. gr. 721 și 778. Manuscrisele Metoch Hag. Taphou 386, Vatop. 1034 și Athen. BN 684 îl atribuie însă lui Teolipt. Compoziția integrală — ca akolouthia integrală, nu ca simplu „canon" — se găsește în Vatic. gr. 778, f. 1r-6r (și II ie ros. S. Sabbae 162) după care a fost editată de I. Grigoropulos, 1996, II, p. 371-395 și I, p. 266-269 (pentru diferențele între textul din manuscrise și din ediția din Horologion).

(din Despre viața ascunsă în Dumnezeu - Teolipt al Filadelfiei)

CANON DE STRĂPUNGERE CĂTRE DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS^[3]

Glas 6 Oda 1 „Valul mării”

Doamne, Mântuitorul meu, deschide-mi căile pocăinței și ușile străpunerii, și râuri de lacrimi trimite-mi cu mila Ta, ca să spăl toată întinăciunea sufletului meu.

Sus ațintindu-ți ochiul, ticăloase suflute al meu, spre Domnul Cel ce poate să te mântuiască strigă din toată inima: Dumnezeuule, milostivește-Te și mă mântuiește, Iubitorule de oameni.

Vezi rănilor mele și toți anii, mult-milostive și mult-îndurate; arată spre mine milostivirea ta obișnuită și vindecă-le vărsând peste ele untdelemn și vin.

Al Născătoarei:

Nor care ai născut Soarele slavei, Fecioară fără prihană, scânteiază toate simțirile inimii mele, Mireasă a lui Dumnezeu, cu mijlocirea ta dumnezeiască, și mă luminează, rogu-mă.

Oda 3 „Pe Tine Cel ce peste ape”

Imbol al mântuirii, Îndelung-îndurate, ni s-a făcut iubirea Ta de oameni pentru noi cei ce păcătuim de șaptezeci de ori câte șapte, ispășire și răscumpărare pentru cei ce Te măresc pe Tine, Cuvinte al lui Dumnezeu Cel mai înainte de veci.

Întinsu-Ți-ai palmele, Iubitorule de oameni, vrând să ne chemi pe noi cei căzuți și zdrobiți în căderi, care am desființat desfătarea raiului la șoapta șarpelui care ne războia.

În mormântul păcatului zac, ca Lazăr oarecând, și în groapa trândăviei sunt acoperit de piatra grea a deznădejdiei, Hristoase; de aceea strig ție, Mântuitorule: Ca pe acela și pe mine scoală-mă!

Al Născătoarei:

Dezlegat-ai blestemul, preacurată și preabinecuvântată Fecioară, și pe toți cei ce te slăvesc pe tine după nevrednicie, Curată, fericiți i-ai făcut prin îndrăznirea ta, ca una ce ești Maică a Cuvântului, Pururea Fecioară.

Oda 4 „Crucea Ta”

In nepăsare mi-am cheltuit viața și sufletul îl am trândav și făcând în chip desfrânat toate cele grozave, ci Tu, Doamne, izbăvește-mă de urgia Ta.

O picătură de străpungere dumnezeiască storcând, Hristoase, din iubirea Ta de oameni, cu ploaia milei Tale ada-pă-mă acum și fă-mă să odrăslesc roade dumnezeiești.

Prin răutatea lui vicleanul și iscusitul în meșteșuguri rele uneltește să mă fure și să mă facă mâncare lui, dar Tu ca un Dumnezeu izbăvește-mă de aceasta.

Al Născătoarei:

Pe Tine cea mai înaltă decât toată făptura, decât heruvimii și serafimii, și mântuirea lumii, Te cânt Mireasă a lui Dumnezeu, ca pe una care ai purtat în brațe pe Făcătorul Tău și Mântuitorul meu.

Oda 5 „Arătarea Ta, Hristoase”

morât m-am făcut de patimi, eu ticălosul și în păcat zac, eu fricosul, trândăvind fără minte și mort. Scoală-mă, Hristoase, din deznădejdea greșelilor și luminează-mă cu lumina luminării Tale.

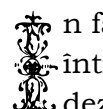
Vino, ticăloase al meu suflete, de te întoarce mai înainte de Judecata de acolo și la bătrânețe[4] adu lui Dumnezeu suspine și lacrimi, nenorocite; fugi de toată neputința celor rele și aleargă spre căile pocăinței și cărările drepte, nefericite.

în nepăsare cheltuindu-mi viața, Te înfurii pe Tine, Cuvinte, trândăvind grozav, eu fricosul, și disprețuind mila Ta; ci mă rog, lisuse, grăbește, Milostive, vino la mine și dă-mi cele de biruință împotriva vrăjmașilor.

Al Născătoarei:

Pe mine cel cumplit deznădăjduit de neconținutele răutăți, nenorociri și necazuri ale vieții și de năvălirile demonilor, izbăvește-mă, Fecioară bună și preacurată și dă-mi veselia și luminarea mântuirii.

Oda 6 „Cuprins a fost”

n fărădelegi mi-am cheltuit toată viața mea, eu, ticălosul, ca și desfrânata oarecând, m-am întinat în desfrânări și am căzut din slava cea dumnezeiască, dar scoală-mă din trândăvie și deznădejde și la lumina pornirilor Tale călău-zește-mă, Bunule.

Demonilor celor omorători de cei muritori m-am supus cu totul eu, ticălosul, omorându-mi mai înainte sufletul și făcând vii patimile trupului, și m-am facut mort; dar scoală-mă din deznădejde, Dătătorule de viață, și fa-mă viu, Mântuitorule, pe mine cel omorât de greșeli.

împărățind în păcate am disprețuit în chip nenorocit toate cele sufletești și am sărăcit în purtările dumnezeiești ale virtuții, ca și bogatul oarecând; ci Te rog, Atotîndurate, îmbogățește-mă în cele bune ca pe Lazăr și sălășluiește-mă în sânurile lui Avraam.

Al Născătoarei:

Prunc tânăr porți, pe Cel e este mai înainte decât toate veacurile, Curată. Pe Acesta roagă-L pururea, atotbinecu-vântată Fecioară Maică, pentru robii tăi, și ca o Maică fără prihană cere dezlegarea căderilor și vinilor mele ca una care ai pururea multă îndrăzneală spre Fiul Tău, Cinstită.

Oda 7 „Negrăită minune”

Rănit am fost de săgeata celui rău, tot sufletul mi s-a făcut o rană și zac în chip nenorocit în mormântul cumplitei deznădejdi și al trândăviei. Răscumpărătorule, Dumnezeule, scoală-mă!

Noaptea vinilor mele rele și ceața fărădelegilor mă cuprinde, adâncul relelor mă acoperă. Scoate-mă din mormântul păcatului, Răscumpărătorule Hristoase, înviindu-mă.

Nu cu mânia Ta, nici cu urgia Ta să mă cerți Atotînchi-nate, Cel ce ești singur bun, ci privește spre mine cu milostivire, Mântuitorule, și dă-mi gând de pocăință. Răscumpărătorule, Hristoase, miluiește-mă.

Al Născătoarei:

Toată viața mea petrecând-o în nepăsare și trândăvie și toată viața trăind-o în chip desfrânat m-am făcut osândit. Chiar și la bătrânețe, întoarce-mă, Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-mă și ajută-mă.

Oda 8 „Tremură, cerule”

Dezleagă lanțurile relelor mele, Cel ce singur ești Iubitor de oameni, și rupe legăturile multelor mele căderi, Cel ce ai rupt legăturile și încuietorile iadului, Atotîndurate, ca să Te laud pe Tine, Cuvinte, ca să Te măresc și să Te slăvesc pe Tine întru toți vecii.

încetează a mai păcătui zi de zi, ticăloase al meu suflete; căci iată a venit vremea. Chiar și la bătrânețea ta întoarce-te strigând întru tânguiri: Păcătuit-am Ție, Cuvinte, și nu Te-am ascultat. Mântuitorule, să nu mă osândești pe mine cel osândit.

Ca desfrânata îți aduc plâns, ca vameșul suspinări. Dumnezeule, milostivește-Te, strig Ție, Hristoase, dă-mi dezlegarea căderilor și iertarea relelor melc cele nemăsurate, ca să Te slăvesc întru toți vecii.

Al Născătoarei:

Vezi necazul meu. Curată, pe care mi l-a adus mulțimea fărădelegilor, și stinge, rogu-mă, cuptoarele patimilor celor aprinse cu roua soliei talc dumnezeiești; ca să laud, Fecioară, caldă ocrotirea ta și să te preaînălț întru toți vecii.

Oda 9 „Nu mă îndurera. Maică”

In nepăsare viața petrecându-mi, eu nenorocitul, în păcate viețuiesc în chip rău. Cad însă pururea și strig Ție, Hristoase, înainte de ieșirea mea din viață: Izbăvește-mă de osândă și mă mântuiește, Mântuitorule, pe mine cel osândit, ca un bun împăcător.

Căzând cu gândul am fost târât în hăurile adânci ale păcatului rostogolindu-mă în chip nenorocit în plăceri și fapte rușinoase și mi-am umplut de noroi sufletul și trupul; dc aceea izbăvește-mă liseuse din adâncul relelor și mă mântuiește.

Din viețuirea îngerească căzând strămoșul amăgit fiind oarecând de plăcerea mâncării a fost supus morții prin sfatul cel prearău al vrăjmașului celui rău dintru înccput. Iar cu greșind zi de zi, ce voi face? Doamne, mântuiește-mă.

Al Născătoarei:

Tu. Care ai născut în chip netălcuit pe Cuvântul Cel mai înainte de veci, pe Fiul Unul-Născut și Dumnezeu din Dumnezeu, pe acesta. Fecioară, roagă-F fierbinte să-i izbăvească din primejdii și din toată amenințarea pe cei ce cu credință și cu dragoste Te măresc pc Tine.

[3] Păstrat în doar două manuscrise: Iviron 538, f. 4r-7v și Vatic. gr. 778, f. 500r—502v, de unde a fost editat de I. Grigoropoulos, 1996, II, p. 397-407.

[4] Argument în favoarea redactării târzii a acestui canon, spre sfârșitul vieții lui Teolipt (1310-1322).

CANON DE STRĂPUNGERE ȘI MÂNGĂIERE CARE FACE ADUCERE-AMINTE DE A DOUA VENIRE. FACERE A PREASFÂNTULUI MITROPOLIT AL FILADELFIEI, TEOLIPT

— după alfabet[5]

Glas 6 Oda 1 „Ca pe uscat trecând Israel”

Lepădând grijile vieții, gândul la patimi și plăcerile trupului, ai în minte, preaticăloase suflete, starea cea înfricoșată a celor viitoare.

Silă mare și frică multă va cuprinde tot sufletul când toate oasele celor muritori vor alerga căutând cu sârguință potrivirea lor din nou.

Ca o femeie însărcinată tot pământul va da înapoi cu cutremur pe cei morți. Lucru înfricoșător. Căci trâmbița va suna și numaidecât se va scula fiecare din locul său.

Al Născătoarei:

Ca la o stâncă și ancoră sigură fug, Preacurată, la ajutorul tău. Pe mine cel căzut în multe păcate scoală-mă, Curată, și nu mă lepăda.

Oda 3 „Nu este sfânt ca Tine”

Mult vei lăcrima și suspina, suflete, când vei vedea toată vârsta muritorilor sculându-se goală ca să se înfățișeze Judecătorului celui nemitarnic.

În ziua cea de pe urmă și înfricoșătoare, frații mei, toți se vor înfățișa într-o clipită, căci fiarele, păsările și peștii vor da înapoi mădulare cele mâncate de ele.

Raul cel de foc va mistui cu furie dealurile și munții și lucrurile de pe pământ. Cine nu se va teme de amenințarea focului cel a toate mistuitor?

Al Născătoarei:

Nu este pentru credincioși alt liman, preasfântă Fecioară, decât Tu, Care ai născut vremea senină, pe Hristos, scăpându-i pe toți cei loviți de furturile vrăjmașilor.

Sedealnă, glas 2 „Cele de sus căutând”

Aceste trei lucruri mă umplu de frică, suflete: când mi se va întâmpla ieșirea sufletului, când vom învia înaintea Judecătorului a toate și când Judecătorul va rosti judecata sa nemitarnică.

Oda 4 „Hristos este puterea mea”

Pământul va arde, marea va pieri, văzduhul va vui și tot cerul se va clătina, iar luminătorii și stelele lui vor cădea. Cum le voi îndura pe acestea, suflete?

Mult te vei tângui, suflete al meu, văzând îngerii trimiși aducând de la toate marginile pământului pe cei ce au bine-plăcut lui Dumnezeu.

Iată toți muritorii vor ieși din ei înșiși văzând atunci pe înfricoșătorul Judecător despărțindu-i de ambele părți și arătându-le cumpăna faptelor.

Al Născătoarei:

Vine ziua răsplătirii noaptea ca un fur tulburând pe toți păcătoșii. Cruță-mă atunci, Curată, și de osândă mă izbăvește.

Oda 5 „Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule”

Arușinea va acoperi fețele celor ce-și vor cunoaște căderile cu lucrul și cu cuvântul; căci fiecare va învia purtând nedespărțit faptele sale înaintea feței lui.

Cu conștiința răscumpărată, în îndrăzneală și strălucitori se vor arăta toți cei drepti, căci vor primi răsplata ostinelilor lor și a multor lupte pe care le-au îndurat.

Mare strigăt se va face atunci: iată Judecătorul vine să judece toate mulțimile muritorilor, ca să ia fiecare cu dreptate după vrednicie cinstea ostinelilor sale.

Al Născătoarei:

Cu strălucirea Ta scânteiază, Bună, sufletul meu cel întunecat de păcate, pentru ca făcând ca un fiu al luminii faptele luminii, să mă izbăvesc de întunericul cel mai dinafară.

Oda 6 „Marea vieții văzând-o”

Rărunchii și gândul muritorilor vor tremura auzind acel sunet înfricoșător al trâmbiței și strigătului; adâncurile vor suspina, iar puterile cerurilor se vor zgudui.

Găzduire vor găsi cei ce plâng, săracii după Dumnezeu, cei cuminți și care umblă pe calea cea strâmtă, moștenind Edenul și locuind în sălașurile nestricăcioase.

Bogații vor arde în focul nemilostivirii văzând pe cei săraci în corturi și în sânurile lui Avraam; vor duce lipsă de o picătură de apă și nimeni nu le-o va da. Toți să tremurăm.

Al Născătoarei:

învrednicește-mă să fug de cursele vieții deșarte și stri-căcioase și fă-mă în stare să alerg spre viața viitoare, Fecioară, care mă izbăvești de scrâșnirea dinților.

Condac, glas 3 „Fecioara astăzi”

Judecătorul e nemitarnic, judecata e preaînfricoșată, mânia e cu anevoie de îndurat, tribunalul cu neputință de înșelat. Îngerii slujesc cu frică și cutremur, cărțile arată cele ascunse ale muritorilor. Leapădă deci răutatea, suflete, și plânge fierbinte cu pocăință.

Slavă..., Și acum...

La ceasul ieșirii mele să nu te depărtezi de mine, Fecioară; căci atunci cei răi vor căuta sufletul meu. Vai, cum voi fugi de aceștia și ce voi face? Vai, cum voi trece prin aceste înfricoșate locuri? Tu ești nădejdea mea, tu ești limanul meu și la tine cad eu, robul tău, Curată.

Oda 7 „Cuptorul cel răcoritor”

Ce frică ne va fi când se vor pune scaunele și va șede Judecătorul nemitarnic al tuturor iar cărțile vor aduce gândurile, faptele și sfaturile muritorilor. Vai ție atunci, suflete!

Persuasiunile, eleganțele, metodele și întorsăturile cuvintelor retorilor vor fi răsturnate și vor tăcea toți înțelepții. Cărțile faptelor vor vorbi în auzul muritorilor și îngerilor deopotrivă.

Oștiri nenumărate vor sta înaintea înconjurând tronul cel înfricoșat și toată firea oamenilor va sta posomorâtă văzând necesitatea inevitabilă și înfricoșătoare și temându-se de hotărârea preadreaptă a Judecătorului.

Al Născătoarei:

Cu roua ajutorului tău stinge aprinderea plăcerilor mele, Curată, căci Cuvântul lui Dumnezeu S-a pogorât peste tine ca ploaia pe lână veștejind pentru cei credincioși văpaia gheenei.

Oda 8 „Din văpaie rouă ai izvorât celor cuvioși”

Atunci se vor cerceta cinurile credincioșilor: ierarhi, le-viți, monahi, căci fiecare se va scula în ceata sa ca să i se dea răsplătirile drepte pentru faptele sale.

Toți vor tremura: domni, bogați, împărați și puternici, judecători și consuli. Și fiecare creștin va fi întrebat despre toate legămintele Botezului după cum s-a făgăduit.

Toate faptele vădindu-se, înfricoșatul Judecător va lua hotărâre și pe cei dreپți îi va pune de-a dreapta, iar pe păcătoși îi va trimite spre pedeapsă.

Al Născătoarei:

Din focul gheenei, din întuneric și de vierme, din scrăș-nirea dinților, din tartar și din iezerul de foc, precum și din tot felul de osândă, izbăvește-i, Preasfântă, pe cei ce te laudă cu credință.

Oda 9 „Pe Dumnezeu a-L vedea este cu neputință”

Batjocorind acum plăcerile, tot omul iubitor de materie spune îndurerat cu amar: Unde e tata? Unde e mama care m-a născut? Unde sunt copiii? Unde cunoscuții? Unde prietenii? Unde rudenia? Unde închipuirea cinstei? Toate au pierit.

Sufletele se vor tângui și jeli îndurând despărțire de rude și prieteni; căci vor fi despărțiți frații, tatăl de fiu, prietenul de prieten, și cei ce au împărțit același pat vor fi împărțiți cu cruzime în locurile chinurilor.

O, cât vor plânge atunci ca niște prunci împărații, iar domnii vor fi alungați din Eden aruncați fiind în gheena focului, văzând și acolo și aici îngeri și rugându-se de cei care-i scot afară, dar fără folos!

Al Născătoarei:

Iată ați auzit, prieteni cu toții necesitatea inexorabilă a zilei celei înfricoșate. Veniți înaintea feței lui Hristos cu psalmi și cu rugăciuni! se roagă Fecioara, îngerii, înainte-mergătorul, cei doisprezece dumnezeiești apostoli și toți sfinții.

Stihiră „A treia zi ai înviat, Hristoase”

Cu viclenie pizmuindu-mă atotrăul, m-a luat rob pe mine, și în hăurile patimilor m-a atras amăgitorul; ci ajută-mă, Hristoase, Mântuitorul meu, să nu pier.

Ai milă, Iubitorule de oameni, milostivește-te de făptura Ta iar mulțimile relelor mele nemăsurate șterge-le, Hristoase al meu, și arată-mă părtaș împărăției Tale, Preabunule.

Nu ți-ai agonisit străpungere, suflete nepocăit. Ce zăbovești? Tăietura morții se apropie și sfârșitul vine ca un fur. Aleargă și cazi la Născătoarea de Dumnezeu.

Al Născătoarei:

Surpă, prealăudată, tăria ucigașilor vrăjmași și întristarea poporului tău în bucurie o prefă,
Fecioară, și dă milă, ca mântuindu-ne să te lăudăm pe tine.

[5] Ed. veche în Horologion-ul grec de la Veneția, 1563; traducere latină în PG 143, 404—408. Ed. R. Romano, „Un canone inedito di Teolepto di Filadelfia sulla fine de mondo”, *Bulletino della Badia Greca di Grottafer-rata* 31 (1977), p. 15-29, după un singur manuscris. I. Grigoropulos a publicat (II, p. 409L-423) o ediție critică bazată pe toate cele 7 manuscrise și în primul rând pe Taxiarchou 261 (Lesbos, 1732), f. 115v-117r, care pe lângă „canon” cuprinde și „stihiri”. Indiciile sugerează ca dată a compoziției ultimii ani ai vieții lui Teolipt. Grigoropulos (I, p. 252) sugerează anii 1316-1321, când s-a pictat cu scene eshatologice și celebra mănăstire Chora din Constantinopol, ctitoria logothetului Theodor Metochites, discipolul (și ulterior rivalul) lui Nichifor Chumnos.

Viata repausatilor nostri - Pr.Mitrofan

CANONUL CEL MARE AL SFANTULUI ANDREI CRITEANUL

Canonul Mare - Alcatuire a Sfantului Parintelui nostru Andrei Criteanul Ierusalimului, extras din Triod, editia Institutului Biblic si de Misiune al Bisericii Ortodoxe Romane, Bucuresti, 2000, dupa www.myriobiblos.gr, biblioteca online a Bisericii Greciei.

Nota: indicatiile tipiconale sunt revizuite dupa "tipicul cel Mare" al Sfantului Sava

JOI în a cincea săptămână a Sfântului și Marelui Post

Se toacă pe la al patrulea ceas din noapte și adunându-se frații în biserică, preotul face începutul după obicei și se zic: Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluiește (de 12 ori), Slavă..., Și acum..., Veniți să ne închinăm... (de 3 ori) și Utrenia, după rânduială.

După psalmi, se cântă Aliluia și podobnicele glasului și se citește Catisma a opta.

Apoi se citește viața Cuvioasei Maria Egipteanca, în două stări.

Psalmul 50

Stihurile: Să cântăm Domnului... nu se cântă, ci îndată se începe Canonul Mare, care se zice rar, cu glas umilit și cu inimă înfrântă, făcând la fiecare tropar câte 3 închinăciuni.

CANONUL MARE

(Alcătuire a Sfântului Părintelui nostru Andrei Criteanul Ierusalimiteanul)

Cântarea 1, glasul al 6-lea:

Irmosul:

jutor și acoperitor S-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeuul meu și-L voi slăvi pe El; Dumnezeuul părintelui meu și-L voi înălța pe El, căci cu slavă S-a preaslăvit (de două ori).

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

De unde voi începe a plânge faptele vieții mele celei ticăloase? Ce începere voi pune, Hristoase, acestei tânguirii de acum? Ci ca un milostiv, dă-mi iertare greșelilor.

Vino, ticăloase suflete, împreună cu trupul tău, de te mărturisește la Ziditorul tuturor. Și îndepărtează-te de acum de nebunia cea mai dinainte și adu lui Dumnezeu lacrimi de pocăință.

Râvnind neascultării lui Adam celui întâi-zidit, m-am cunoscut pe mine dezbrăcat de Dumnezeu, și de împărăția cea pururea fiitoare și de desfătare, pentru păcatele mele.

Vai, ticăloase suflete! Pentru ce te-ai asemănat Evei celei dintâi? Că ai căzut rău și te-ai rănit amar; că te-ai atins de pom și ai gustat cu îndrăzneală mâncarea cea nechibzuită.

În locul Evei celei trupesti, făcutu-s-a mie Evă înțelegătoare gândul cel cu poftă trupească, arătându-mi cele plăcute, și gustând pururea din băutura cea amară.

După dreptate a fost lepădat Adam din Eden, nepăzind singura Ta poruncă, Mântuitorule. Dar eu, care am călcat totdeauna cuvintele Tale cele dătătoare de viață, ce voi pătimi?

Covârșind eu de bunăvoie uciderea lui Cain, m-am făcut cu știință ucigaș al sufletului, umplându-mi trupul de viermi, și războindu-mă împotriva lui, cu faptele mele cele rele.

Nu m-am asemănat, Iisuse, dreptății lui Abel. Daruri bineprimite nu Ți-am adus Ție niciodată, nici fapte dumnezeiești, nici jertfă curată, nici viață fără prihană. Precum Cain așa și noi, ticălosule suflete, am adus fapte murdare Făcătorului tuturor și jertfă vrednică de muștrare și viață netrebnică; pentru acestea ne-am și osândit împreună.

Ziditorule, făcându-mă lut viu, ai pus întru mine trup și oase și suflare și viață; dar, o! Făcătorul meu, Mântuitorul meu și Judecătorul meu, primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc.

Mărturisesc Ție, Mântuitorule, păcatele pe care le-am făcut, și rănila sufletului și ale trupului meu, care tâlhărește le-au pus înlăuntrul meu gândurile cele ucigătoare.

De am și greșit, Mântuitorule, dar știu că ești iubitor de oameni; bați cu milă și Te milostivești fierbinte; pe cel ce plânge îl vezi, și alergi ca un părinte, chemând pe cel rătăcit.

Pe mine cel lepădat înaintea ușilor Tale, Mântuitorule, măcar la bătrânețe nu mă lăsa în iad, deșert, ci, mai înainte de sfârșit, ca un iubitor de oameni, dă-mi iertare greșelilor.

Eu sunt cel căzut între tâlhari, în gândurile mele; cu totul sunt rănit acum de ele și plin de bube; dar Tu însuși venind de față, Hristoase Mântuitorule, vindecă-mă.

Preotul, văzându-mă mai înainte, a trecut de mine, și levitul, văzându-mă gol în nenorocire, nu m-a băgat în seamă; iar Tu, Iisuse, Cel ce ai răsărit din Maria, venind de față, miluiește-mă.

Mielule al lui Dumnezeu, Cel ce ai ridicat păcatele tuturor, ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un milostiv, dă-mi lacrimi de umilință.

Vremea este a pocăinței, iar eu vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un îndurat, dă-mi iertare de greșeli.

Să nu mă urăști, Mântuitorule, să nu mă lepezi de la Fața Ta; ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un milostiv, dă-mi iertare de greșeli.

Greșelile mele cele de voie și cele fără de voie, Mântuitorule, cele vădite și cele ascunse, cele știute și cele neștiute, toate iertându-le, ca un Dumnezeu, milostivește-Te și mă mântuiește.

Din tinerețe, Mântuitorule, poruncile Tale le-am lepădat, și mi-am trecut toată viața cu pofte, neîngrijindu-mă și lenevind-mă; pentru aceasta strig Ție, Mântuitorule: măcar la sfârșit mântuiește-mă.

Înainte de Ta cad, Iisuse; greșit-am Ție, milostivește-Te spre mine; ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un îndurat, dă-mi lacrimi de umilință.

Să nu intri cu mine la judecată, vădind faptele mele, cercetând cuvintele și îndreptând pornirile; ci cu îndurările Tale, trecând cu vederea răutățile mele, mântuiește-mă, Atotputernice.

Stih: Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Tu-mi dă har luminător, din osândia ta cea dumnezeiască de sus, ca să scap de întunericul patimilor; și să laud din inimă faptele vieții tale cele frumoase, Marie.

Plecându-te dumnezeieștilor legi ale lui Hristos, la Dânsul ai venit, lăsând pornirile desfătărilor cele neoprite, și toată virtutea, ca pe una singură, cu multă cucernicie ai săvârșit-o.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu rugăciunile tale, Andrei, scapă-ne de patimile cele fără de cinste și te rugăm să ne arăți părtași acum împărăției lui Hristos, pe noi cei ce te laudăm pe tine, strălucite, cu credință și cu dragoste.

Slavă..., a Treimii:

Treime, Ființă preainaltă, Căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca o milostivă, dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și ajutoarea celor ce te laudă pe tine, ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca o stăpână curată, mă primește pe mine cel ce mă pocăiesc.

Cântarea a 2-a:

Irmosul:

a aminte, Cerule, și voi grăi; și voi lauda pe Hristos, Care a venit din Fecioară cu trup (de două ori).

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Ia aminte, cerule, și voi grăi; pământule, primește în urechi glasul celei ce se pocăiește lui Dumnezeu și-L laudă pe Dânsul.

Ia aminte, Dumnezeule, Mântuitorul meu, cu ochiul Tău cel blând, și primește mărturisirea mea cea călduroasă.

Mai mult decât toți oamenii, eu însumi am greșit Ție; ci Te milostivește, Mântuitorule, ca un Dumnezeu, spre făptura Ta.

Viforul răutăților m-a cuprins, Milostive Doamne; ci, ca lui Petru, întinde-mi și mie mâna Ta.

Lacrimile desfrânatei, Îndurate, și eu le vărs înaintea Ta; milostivește-Te spre mine, Mântuitorule, cu îndurarea Ta.

Întunecatu-mi-am, frumusețea sufletului cu plăcerile poftelor, și cu totul toată mintea țărână mi-am făcut.

Ruptu-mi-am acum veșmântul cel dintâi, pe care mi l-ai țesut mie, Ziditorule, dintru început; și pentru aceasta zac acum gol.

Îmbrăcatu-m-am acum în haină ruptă, pe care mi-a țesut-o mie șarpele cu sfătuirea, și mă rușinez.

Căutat-am la frumusețea pomului, și mi s-a amăgit mintea; și acum zac gol și mă rușinez.

Lucrat-au pe spatele meu toți mai-marii răutăților, lungind asupra mea fărădelegea lor.

Pierdutu-mi-am frumusețea cea întâi-zidită și podoaba mea; și acum zac gol și mă rușinez.

Cusutu-mi-a haine de piele păcatul, golindu-mă de haina cea dintâi țesută de Dumnezeu.

Îmbrăcat sunt cu îmbrăcăminte de rușine, ca și cu niște frunze de smochin, spre vădirea patimilor mele celor din bunăvoința mea.

Îmbrăcatu-m-am urât cu haina împestrițată și sângerată rușinos, prin curgerea vieții celei cu patimi și iubitoare de desfătări.

Pătat-am haina trupului meu, și am întinat cu totul podoaba cea după chipul și după asemănarea Ta, Mântuitorule.

Căzut-am întru întristarea patimi lor, și în stricăciunea cea materialnică; și pentru aceasta acum vrăjmașul mă necăjește.

Viață iubitoare de cele materiale și iubitoare de averi alegând eu în loc de sărăcie, Mântuitorule, m-am împresurat acum cu sarcină grea.

Împodobitu-mi-am chipul trupului cu îmbrăcăminte de multe feluri a gândurilor rușinoase și sunt osândit.

Îngrijitu-m-am cu deadinsul numai de podoaba mea cea din afară, nebăgând seama de cortul dinlăuntru, cel după chipul lui Dumnezeu.

Făcându-mi urâtenia chip patimi lor mele, prin poftă iubitoare de plăceri, mi-am stricat frumusețea minții.

Îngropat-am, Mântuitorule, cu patimile frumusețea chipului celui dintâi; dar ca pe drahmă, oarecând, căutându-mă, așa mă află.

Păcătuit-am ca și desfrânata și strig Ție: Eu însumi am greșit! Primește, Mântuitorule, ca mir și lacrimile mele.

Alunecat-am în desfrânare ca David și m-am umplut de noroi; dar Tu, Mântuitorule, spală-mă și pe mine cu lacrimile mele.

Fii mie milostiv, strig Ție ca și vameșul; Mântuitorule, curățește-mă; că nimeni din cei din Adam n-au greșit Ție, ca mine.

Nici lacrimi, nici pocăință nu am, nici umilință; ci Tu însuși acestea, Mântuitorule, dăruiește-mi-le, ca un Dumnezeu.

Ușa Ta să nu mi-o închizi atunci, Doamne, Doamne! Ci să o deschizi mie, celui ce mă pocăiesc către Tine.

Iubitorule de oameni, Cel ce voiești ca toți să se mântuiască, Tu mă cheamă și mă primește ca un bun, pe mine cel ce mă pocăiesc.

Ascultă suspinurile sufletului meu, și primește picăturile ochilor mei, Doamne, și mă mântuiește.

Al Născătoarei de Dumnezeu:

Stih: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una ești prea lăudată, roagă-te îndelung, ca să ne mântuim noi.

Alt canon

Irmosul:

edeți, vedeți! că Eu sunt Dumnezeu, Care am plouat mană, și apă din piatră am izvorât de demult, în pustie, poporului Meu, cu singură dreapta și cu tăria Mea.

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Vedeți, vedeți! că Eu sunt Dumnezeu; ascultă, suflete al meu, pe Domnul, Cel ce strigă, și te depărtează de la păcatul cel dintâi; și te teme, ca de un judecător și Dumnezeu.

Cui te-ai asemănat, mult-păcătosule suflete? Numai lui Cain celui dintâi și lui Lameh acelaia? Ucigându-ți cu pietre trupul prin fapte rele, și omorându-ți mintea cu pornirile cele nebunești.

Pe toți cei mai înainte de lege întrecându-i, o, suflete, lui Set nu te-ai asemănat, nici lui Enos ai urmat, nici lui Enoh cel ce a fost mutat la cer, nici lui Noe; ci te-ai arătat sărac de viața dreptilor.

Tu însuși, suflete al meu, ai deschis zăvoarele mâniei Dumnezeului tău, și ți-ai înecat trupul, ca și tot pământul, și faptele și viața; și ai rămas afară de corabia cea mântuitoare.

Bărbat am ucis spre rană mie, și tânăr spre vătămare, Lameh plângând a strigat; iar tu nu te cutremuri, o, suflete al meu, întinându-ți trupul și mintea pătându-ți.

O, cum am râvnit lui Lameh, celui mai înainte ucigaș! Sufletul ca pe un bărbat, mintea ca pe un tânăr și trupul ca pe un frate mi-am ucis, ca și Cain ucigașul, cu pornirile cele poftitoare de plăceri.

Turn ți-ai închipuit să zidești, o, suflete, și întăritură să faci poftelor tale, de n-ar fi oprit Ziditorul voile tale, și de n-ar fi surpat până la pământ meșteșugirile tale.

Plouat-a Domnul oarecând foc din cer, arzând fărădelegea cea înfierbântată a sodomenilor; iar tu ți-ai a prins focul gheenei întru care va să arzi, o, suflete.

Rănit-m-am, vătămat-m-am, iată săgeți-le vrăjmașului au pătruns sufletul meu și trupul. Iată, rănile și bubele și zdruncinăturile strigă, și vătăăturile mele cele de voie alese.

Cunoașteți și vedeți că Eu sunt Dumnezeu, Cel ce ispitesc inimile, înfrânez cugetele și vădesc faptele, ard păcatele, judec pe orfan, pe smerit și pe sărac.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Întins-ai mâinile tale către înduratul Dumnezeu, Marie, afundată întru adâncul răutăților, și ți-a întins mâna de ajutor cu milostivire, ca și lui Petru, căutând cu adevărat întoarcerea ta.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu toată osârdia și cu dragoste ai alergat către Hristos, urând calea cea dintâi a păcatului; și în pustiile cele neumbrate hrănindu-te, și poruncile Lui cele dumnezeiești curat săvârșind.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Să vedem, să vedem, o suflete, iubirea de oameni a lui Dumnezeu și a Stăpânului; pentru aceasta, mai înainte de sfârșit să cădem înaintea Lui cu lacrimi, strigând: cu rugăciunile lui Andrei, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., al Treimii:

Treime fără început, nezidită, nedespărțită Unime, primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, și mă mântuiește pe mine, cel ce am greșit; a Ta zidire sunt, nu mă trece cu vederea; ci mă iartă și mă izbăvește de osânda focului.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Stăpână Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine, și limanul celor înviforați, pe Milostivul și Făcătorul și Fiul tău, fă-L îndurat, și mie cu rugăciunile tale.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

De piatra cea neclintită a poruncilor Tale, Hristoase, întărește inima mea (de două ori).

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeuule, miluiește-mă.

Foc de la Domnul plouând, oarecând, a ars Domnul de demult pământul sodomenilor. În munte scapă, suflete, ca Lot acela și apucă și te izbăvește în Sigor.

Fugi de aprindere, o suflete! Fugi de arderea Sodomei! Fugi de pieirea cea din dumnezeiască văpaie!

Mărturisescu-mă Ție, Mântuitorule: păcătuit-am, păcătuit-am Ție fără măsură; dar lasă-mi, iartă-mi, ca un Îndurat.

Păcătuit-am Ție, eu singur păcătuit-am mai mult decât toți; Hristoase Mântuitorule, nu mă trece cu vederea.

Tu ești Păstorul cel Bun; caută-mă pe mine mielul și, rătăcit fiind, nu mă trece cu vederea.

Tu ești dulcele Iisus, Tu ești Ziditorul meu; întru Tine, Mântuitorule, mă voi îndrepta.

Al Treimii:

Stih: Preasfântă Treime, Dumnezeuul nostru, miluiește-ne pe noi.

O, Treime, Unime Dumnezeuule, mântuiește-ne pe noi de înșelăciune și de ispite și de primejdii!

Al Născătoarei de Dumnezeu:

Stih: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Bucură-te, pânțec primitor de Dumnezeu! Bucură-te, scaunul Domnului! Bucură-te, Maica vieții noastre.

Alt Canon

Irmosul:

Întărește, Doamne, pe piatra poruncilor Tale, inima mea cea clintită; că Însuți ești sfânt și Domn.

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeuule, miluiește-mă.

Izvor de viață Te-am câștigat pe Tine, surpătorul morții, și strig Ție din inima mea mai înainte de sfârșit: Greșit-am! Milostivește-Te și mă mântuiește.

Păcătoșilor din vremea lui Noe am urmat, Mântuitorule, moștenind osândirea acelora, întru cufundarea potopului.

Greșit-am, Doamne, greșit-am Ție! Milostivește-Te spre mine. Că nu este cineva între oameni, din cei ce au greșit, pe care să nu-l fi întrecut eu cu greșelile.

Lui Ham aceleia, batjocoritorul de tată, urmând, suflete, n-ai acoperit rușinea aproapelui, cu fața înapoi întorcându-te.

Binecuvântarea lui Sem nu ai moștenit, ticălosule suflete, și moștenire desfătăta n-ai luat, ca lafet în pământul iertării.

Din pământul Haran, adică din păcat, ieși, suflete al meu, și vino la pământul care izvorăște de-a pururea nestricăciune vie, pe care Avraam a moștenit-o.

De Avraam ai auzit, suflete al meu, care și-a lăsat oarecând pământul părinților și s-a făcut străin. Urmează și tu alegerii aceleia.

La stejarul din Mamvri ospătând patriarhul pe îngeri, a luat la bătrânețe vânatul făgăduinței.

Înțelegând pe Isaac, ticălosule suflete al meu, că a fost jertfit tainic jertfă nouă, ca ardere de tot Domnului, urmează voinței lui.

Auzit-ai, suflete al meu, de Ismael, că a fost izgonit ca un fecior din slujnică; trezește-te, vezi, ca nu cumva păcătuind, să suferi ceva asemenea.

Agarei, egiptencei celei de demult, te-ai asemănat, suflete, făcându-te rob de bună-voia ta, și născând semeția, ca pe un nou Ismael.

Scara lui Iacov o știi, suflete al meu, care s-a arătat de la pământ spre cele cerești; pentru ce n-ai avut treaptă tare, credința cea dreaptă?

Preotului lui Dumnezeu, și împăratului celui înstrăinat între oameni de viața lumii, urmează, adică asemănării lui Hristos.

Să nu te faci stâlp de sare, suflete, întorcându-te înapoi; să te înfricoșeze pilda Sodomei; sus în Sigor mântuiește-te!

De arderea păcatului fugi, suflete al meu, ca și Lot. Fugi de Sodoma și de Gomora; fugi de flacăra a toată pofta cea nebunească.

Miluieste-mă, Doamne, miluieste-mă strig Ție, când vei veni cu îngerii Tăi, să răsplătești tuturor după vrednicia faptelor.

Rugăciunea celor ce Te laudă pe Tine, Stăpâne, nu o lepăda; ci Te milostivește, Iubitorule de oameni, și dăruiește iertare celor ce se roagă Ție cu credință.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cuprins sunt de tulburarea valurilor și de furtuna păcatelor. Dar tu, maică, mântuiește-mă acum și mă scoate la limanul dumnezeieștii pocăințe.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Rugăciune cu osârdie aducând și acum, cuvioasă, către prea milostiva Născătoare de Dumnezeu, cu rugăciunile tale deschide-mi dumnezeieștile intrări.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu rugăciunile tale dăruiește-mi și mie iertare datoriilor, o Andreie, arhiereule al Cretei; că tu ești învățător preales al pocăinței.

Slavă..., al Treimii:

Treime neamestecată, nezidită, Fire fără început, Care ești laudată în Treimea Fețelor, mântuiește-ne pe noi, care ne închinăm stăpânirii Tale cu credință.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Fiul cel fără de ani din Tatăl, sub ani L-ai născut, neștiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu. Minune străină! Că alăptând, ai rămas fecioară.
Și iar irmosul al doilea: Întărește, Doamne...

Apoi Sedealna, alcătuire a lui Iosif, glasul al 8-lea:

Podobie: Înviat-ai din morți...

Luminători de Dumnezeu luminați, cei ce înșivă ați fost văzători ai Mântuitorului, luminați-ne pe noi cei ce suntem în întunericul vieții, ca să umblăm acum, ca în zi, cu bunăcuviință, întru lumina postului, alungând patimile cele de noapte, și să vedem și noi luminatele Patimi ale lui Hristos, bucurându-ne.

Slavă..., altă Sedealnă, alcătuire a lui Teodor, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Apostoli, cei doisprezece de Dumnezeu aleși, aduceți acum rugăciune lui Hristos, ca să trecem toți curgerea postului, săvârșind rugăciuni cu umilință, și săvârșind virtuți cu osârdie; ca în acest chip să ajungem să vedem Învierea cea slăvită a lui Hristos Dumnezeu, slavă și laudă aducând.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Același glas și podobie:

Născătoare de Dumnezeu, roagă-te împreună cu Apostolii, Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu, Cel necuprins, Care S-a născut în chip de negrăit din tine mai presus de gând, să dăruiască lumii pace curată și să ne dea nouă iertare păcatelor mai înainte de sfârșit, și să învrednicească pe robii tăi împărăției cerești, pentru bunătatea Sa cea prea multă.
Apoi se citește viața Preacuvioasei Maria Egipteanca, de la jumătate.

După aceasta, Tricântarea de Joi, fără metanii.

Cântarea a 4-a, glasul al 8-lea:

Irmosul:

uzit-am, Doamne, auzul Tău și m-am temut, înțeles-am lucrurile Tale și am slăvit puterea Ta, Stăpâne.

Stih: Sfinților Apostoli, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi.

Apostolii lui Hristos cei luminați, care au viețuit cu înfrânare, ușurează nouă vremea postului, cu dumnezeieștile lor mijlociri.

Organul cel cu douăsprezece coarde, ceata cea dumnezeiască a ucenicilor, a cântat cântarea de mântuire, tulburând cântările cele viclene.

Cu ploile duhului ați adăpat toată lumea, alungând, preafericiților, seceta mulțimii zeilor.

Stih: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Al Născătoarei de Dumnezeu:

Mântuiește-mă pe mine, cel care mă smeresc, care am viețuit cu semeție, tu care ai născut pe Cel ce a înălțat firea cea smerită, Preacurată.

Altă Tricântare, același glas:

Irmos: Auzit-am Doamne...

Stih: Sfinților Apostoli, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi.

Preacinstită ceată a Apostolilor, îndeamnă-te a ruga pe Ziditorul tuturor ca să ne miluiască pe noi, care te lăudăm pe tine.

Fiind ca niște lucrători ai lui Hristos, Apostoli, și lucrând cu dumnezeiescul Cuvânt, toată lumea, I-ați adus totdeauna roade.

Vie v-ați făcut lui Hristos, Celui cu adevărat iubit; că ați izvorât în lume vinul Duhului, Apostoli.

Al Treimii:

Stih: Preasfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Sfântă Treime asemănătoare, Care ești mai presus stăpânitoare, cea preaputernică, Părinte, Cuvântule și Duhule Sfinte, Dumnezeule, luminează și viață, păzește turma Ta.

Al Născătoarei de Dumnezeu:

Stih: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Bucură-te, scaun în chipul focului. Bucură-te, sfeșnic purtător de făclie. Bucură-te, muntele sfințirii, chivotul vieții, cortul Sfintei Sfintelor.

Canonul Mare, glasul al 6-lea:

Irmosul:

uzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut: că aveai să Te naști din Fecioară, și oamenilor să Te arăți, și a grăit: Auzit-am auzul Tău și m-am temut; slavă puterii Tale, Doamne (de două ori).

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Lucrurile Tale nu le trece cu vederea, zidirea Ta nu o părăsi, Drepte Judecătorule; că de am și păcătuit eu însumi ca un om, și mai mult decât tot omul, Iubitorule de oameni, dar ai putere ca un Domn al tuturor a ierta păcatele.

Se apropie, suflete, sfârșitul, se apropie și nu te îngrijești, nu te pregătești; vremea se scurtează, scoală-te; aproape lângă uși este Judecătorul: ca un vis, ca o floare trece vremea vieții. Pentru ce în deșert ne tulburăm?

Deșteaptă-te, o, sufletul meu! Ia seama faptelor tale pe care le-ai făcut, și adu-le la vedere; varsă picături de lacrimi; spune cu îndrăzneală faptele tale și cugetele tale lui Hristos, și te îndreptează.

N-a fost în viață păcat, nici faptă, nici răutate, pe care să nu le fi săvârșit eu, Mântuitorule, cu mintea și cu cuvântul, cu voința și cu gândul și cu știința, și cu fapta păcătuind, ca altul nimeni nici odinioară.

Din aceasta m-am judecat, din aceasta m-am osândit, eu, ticălosul, adică din cugetul meu, decât care nimic nu este în lume mai puternic; Judecătorule, Mântuitorul meu și cunoscătorule, cruță-mă, izbăvește-mă și mă mântuiește pe mine robul Tău.

Scara pe care a văzut-o de demult marele între patriarhi, suflete al meu, este arătarea suirii celei de lucrare și a înălțării gândului; deci, de voiești să viețuiești cu lucrarea și cu cunoștința și cu înălțarea gândului, înnoiește-te.

Arșița zilei a răbdat patriarhul pentru lipsă și frigul nopții a suferit, în toate zilele făcând câștig; păstorind, trudindu-se și slujind, ca să-și ia amândouă femeile.

Prin două femei înțelege, fapta și cunoștința într-o înaltă gândire: prin Lia fapta, ca ceea ce a fost cu mulți copii. Iar prin Rahela, gândirea, ca cea mult-ostenitoare. Că fără de osteneli nici fapta, nici gândirea nu se vor săvârși, suflete.

Priveghează, o, suflete al meu, și te fă deosebit, ca cel mare între patriarhi; ca să dobândești fapta cu gândirea cea înaltă; ca să te faci minte văzătoare de Dumnezeu, să ajungi în norul cel neapus cu gândirea, și să te faci neguțator de lucruri mari.

Pe cei doisprezece patriarhi născându-i cel mare între patriarhi, ți-a făcut ție tainic, suflete al meu, scară spre suirea cea de faptă, pe fiii săi, ca pe niște temeiuri și trepte, ca niște suișuri preaînțelepțe așezându-i.

Lui Esau cel urât asemănându-te, suflete, ai dat amăgitorului tău întâia naștere, a frumuseții celei dintâi; și de la binecuvântarea părintească ai căzut, și îndoit te-ai amăgit, ticălosule, cu fapta și cu gândirea; pentru aceasta acum pocăiește-te.

Edom s-a chemat Esau, pentru marea înverșunare a amestecării cu femeii. Căci cu neînfrânarea pururea aprinzându-se și cu plăcerile întinându-se, Edom s-a numit, care înseamnă: înfierbântarea sufletului celui iubitor de păcate.

De Iov cel de pe gunoi auzind, o, suflete al meu, că s-a îndreptățit, n-ai râvnit bărbăției aceluia, n-ai avut tăria gândului lui, întru toate care ai cunoscut, în cele ce ai știut și în cele ce te-ai ispitit; ci te-ai arătat nerăbdător.

Cel ce era mai înainte pe scaun, acum se vede gol în gunoi, cu răni; cel cu mulți fii și mărit, de năprasnă fără de fii și de casă lipsit; că socotea gunoiul palat și rănile mărgăritar.

După vrednicia împărătească fiind îmbrăcat cu diademă și cu porfiră, omul cel cu multă avere, și dreptul cel îndestulat de bogăție și de animale, degrab sărăcind de avere și de stare și de împărăție s-a lipsit.

De a fost acela drept și fără prihană mai mult decât toți, și n-a scăpat de cursele și vicleșugurile înșelătorului, dar tu, fiind iubitor de păcate, ticăloase suflete, ce vei face de se va întâmpla să vină asupra ta ceva din cele negândite?

Trupul mi-am spurcat, duhul mi-am întinat, peste tot m-am rănit; dar ca un doctor, Hristoase, amândouă prin pocăință mi le tămăduiește. Spală-le, curățește-le, Mântuitorul meu, arată-le mai curate decât zăpada.

Trupul Tău și sângele pentru toți Ți-ai pus, Cuvinte, răstignindu-Te; trupul, adică ca să mă înnoiești, iar sângele ca să mă speli. Duhul ți-ai dat ca să mă aduci, Hristoase, Părintelui Tău.

Săvârșit-ai mântuirea în mijlocul pământului, Făcătorule, ca să ne mântuim; de bunăvoie pe cruce ai fost răstignit și Edenul cel ce se încuiase s-a deschis; cele de sus și cele de jos, făptura și toate neamurile mântuindu-se, se închină Ție.

Fie-mi mie scăldătoare sângele cel din coasta Ta, totodată și băutură și apa iertării ce a izvorât, ca să mă curățesc cu amândouă, ungându-mă și bând, și ca o ungere și băutură, Cuvinte, cuvintele Tale cele de viață.

Gol sunt, spre a intra în camera mirelui, gol sunt și spre a merge la nuntă și la cină; candela mi s-a stins, fiind fără de untdelemn, camera mi s-a închis dormind eu. Cina s-a mâncat; iar eu fiind legat de mâini și de picioare, am fost lepădat afară.

Biserica a câștigat pahar coasta Ta cea purtătoare de viață, din care a izvorât nouă îndoit izvorul iertării și al cunoștinței; spre închipuirea celei vechi și a celei noi, a amânduror legilor, Mântuitorul nostru.

Timpul vieții mele este scurt, și plin de dureri și de vicleșug, dar întru pocăință primește-mă și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig și mâncare celui străin; Mântuitorule, Tu Însuți mă miluiește.

Falnic sunt acum și semeț, cu inima în deșert și în zadar. Să nu mă osândești împreună cu fariseul; ci mai ales dă-mi smerenia vameșului, Unule Îndurate, drepte Judecătorule, și cu acesta împreună mă numără.

Știu, Îndurate, că am greșit, de am ocărât vasul trupului meu; ci întru pocăință mă primește, și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig, nici mâncare celui străin. Ci Tu Însuți, Mântuitorule, mă miluiește.

Însumi idol m-am făcut, vătămându-mi cu poftele sufletul meu. Ci întru pocăință mă primește, și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig, nici mâncare celui străin. Ci Tu Însuți, Mântuitorule, mă miluiește.

N-am auzit glasul Tău, n-am ascultat Scriptura Ta, Dătătorule de lege. Ci întru pocăință mă primește, și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig, nici mâncare celui străin. Ci Tu Însuți, Mântuitorule, mă miluiește.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Petrecând viață fără de trup, cuvioasă, fiind cu trup, ai luat mare har de la Dumnezeu cu adevărat, ca să folosești celor ce te cinstesc cu credință. Pentru aceasta ne rugăm ție, izbăvește-ne pe noi cu rugăciunile tale de toate încercările.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Întru adânc de necuviințe mari pogorându-te, nu te-ai oprit acolo, ci te-ai suit cu gând mai bun în chip lămurit la virtutea cea desăvârșită prin faptă, minunând, Cuvioasă Maică Marie, firea îngerească.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andrei, lauda părinților, nu uita rugând cu rugăciunile tale, de față fiind tu, pe Treimea cea înalt dumnezeiască, ca să ne izbăvim de osândă, cei ce te chemăm pe tine, dumnezeiescul ocrotitor și podoaba Cretei.

Slavă..., al Treimii:

Nedespărțită în ființă, neamestecată în Fețe, Dumnezeu Te cunosc pe Tine Dumnezeire, una în Treime, ca pe Ceea ce ești întocmai cu împărăția și întocmai cu tronul; și strig Ție cântarea cea mare, ce se cânta întreit întru cele de sus.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Și ai născut și ești fecioară, și ai rămas întru amândouă cu firea, Fecioară. Cel ce S-a născut înnoiește legile firii, și pântecul a născut nesimțind dureri. Unde Dumnezeu voiește, se biruiește rânduiala firii; că face câte voiește.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Gis-de-diminează, Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă și mă îndreptează la poruncile Tale, și mă învață, Mântuitorule, să fac voia Ta (de două ori).

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

În noapte viața mea mi-am petrecut pururea; că întuneric s-a făcut mie și negură adâncă noaptea păcatului; ci ca pe un fiu al zilei arată-mă pe mine, Mântuitorule.

Lui Ruben asemănându-mă eu, ticălosul, făcut-am sfat necuvios și călcător de lege asupra lui Dumnezeu celui înalt, întinându-mi patul meu, precum acela pe al tatălui său.

Mărturisescu-mă Ție Hristoase Împărate; păcătuit-am, păcătuit-am ca mai înainte frații lui Iosif, vânzând rodul curăției și al înțelepciunii.

De cei de un sânge a fost dat, a fost vândut în robie dulcele suflet, cel drept, spre închipuire a Domnului; iar tu, suflete, cu totul te-ai vândut răutăților tale.

Lui Iosif cel drept și minții lui celei curate, urmează, ticălosule și neiscusitele suflete, și nu te desfrâna cu pornirile cele nebunești, făcând fărădelege pururea.

De s-a și sălășluit în groapă oarecând Iosif, Stăpâne Doamne, dar spre închipuirea îngropării și a scuiipării Tale a fost aceasta; iar eu ce-Ți voi aduce Ție întru acest chip vreodată?

Auzit-ai de coșul lui Moise, suflete, cel purtat de apele și de valurile râului, că a fost păzit de demult ca într-o cămară, scăpând de fapta cea amară a voii lui Faraon.

De ai auzit, ticălosule suflete, de moașele ce ucideau oarecând partea bărbătească, cea nevârstnică, sugă acum înțelepciunea ca marele Moise.

Nu ți-ai omorât mintea lovind-o, precum marele Moise pe egipteanul, ticălosule suflete; și cum te vei sălășlui, spune-mi, în pustietatea patimilor prin pocăință?

În pustietăți a locuit marele Moise. Vino dar, suflete, de urmează vieții lui, ca să te învrednicești a vedea și arătarea lui Dumnezeu cea din rug.

Toiagul lui Moise te închipuiește, suflete, care a lovit marea și a încheat adâncul, cu însemnarea dumnezeieștii Cruci; prin care vei putea și tu să săvârșești lucruri mari.

Aaron a adus lui Dumnezeu foc fără prihană, fără vicleșug; iar Ofni și Fineas, ca și tine, suflete, au adus lui Dumnezeu viață străină și întinată.

Greu la minte m-am făcut, Stăpâne, ca și Faraon cel cumplit; Ianis și Iamvri la suflet și la trup, cufundat cu gândul! Ci ajută-mi mie, Mântuitorule.

Cu lut mi-am amestecat gândul, eu ticălosul. Spală-mă, Stăpâne, în baia lacrimilor mele, mă rog Ție, albă ca zăpada făcând haina trupului meu.

De voi cerceta faptele mele, Mântuitorule, mă văd pe mine însumi întrecând pe tot omul cu păcatele; că întru cunoștință gândind am greșit, iar nu întru necunoștință.

Cruță, cruță, Doamne, zidirea Ta. Păcătuit-am, iartă-mă, Cel ce ești însuși din fire curat, căci afară de Tine nimeni altul nu este fără pată.

Pentru mine ai luat chipul meu, Dumnezeu fiind; arătat-ai minuni vindecând pe cei leproși și întărind pe cei slăbănogi; ai oprit curgerea de sânge, Mântuitorule, celei ce s-a atins de poalele Tale.

Celei ce avea curgere de sânge urmează, ticălosule suflete, năzuiește, ține-te de poalele lui Hristos, ca să te izbăvești de bățai și să auzi de la Dânsul: credința ta te-a mântuit!

Celei gârbovite urmează, o suflete! Apropie-te, cazi la picioarele lui Iisus, ca să te îndreptezi, să umbli drept în căile Domnului.

Deși ești fântână adâncă, Stăpâne, izvorăște-mi ape din preacuratele Tale vine. Ca bând, ca și Samarineanca, să nu mai însetez. Că izvoare de viață izvorăști.

Siloam să-mi fie mie lacrimile mele, Stăpâne Doamne, ca să-mi spăl și eu luminile sufletului și să Te văd cu gândul pe Tine, Lumina cea mai înainte de veci.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu neasemănată dragoste, preafericită, dorind să te închini lemnului Crucii, te-ai învrednicit de dorire; învrednicește-mă dar și pe mine, să dobândesc slava cea de sus.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Repejunea Iordanului trecând-o, ai aflat odihnă, fugind de plăcerea trupească cea cu durere; din care și pe noi, cuvioasă, scoate-ne cu rugăciunile tale.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca pe un păstor preaales, înțelepte Andrei, pe tine cel preacinstit, cu dragoste multă și cu frică te rog, ca să dobândească mântuire și viață veșnică, prin rugăciunile tale.

Slavă..., al Treimii:

Pe Tine, Treime, Te cântăm, pe unul Dumnezeu; Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Părinte și Fiule și Duhule, Ființă singură prin Sine, Unime căreia pururea ne închinăm.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Din tine S-a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce ești nestricată și nu știi de bărbat, și a unit Lui firea omenească.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu și m-a auzit din iadul cel mai de jos; și a scos din stricăciune viața mea (de două ori).

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Lacrimi din ochii mei, Mântuitorule, și suspinuri din adânc curat aduc Ție, strigând inima mea: Dumnezeule, păcătuit-am Ție, milostivește-Te spre mine.

Înstrăinatu-te-ai, suflete, de Domnul tău, ca Datan și ca Aviron; dar din toată inima strigă: Iartă-mă! Ca să nu te împresoare pe tine prăpastia pământului.

Ca o junice sălbătică, asemănatu-te-ai, suflete, lui Efrem; ca o căprioară, păzește-ți viața de curse, înălțându-ți mintea cu aripi, cu fapta și cu gândirea.

Mâna lui Moise ne va face să credem, suflete, cum că Dumnezeu poate să albească și să curețe viața cea leproasă; nu te deznădăjdui dar, măcar că ești lepros.

Valurile păcatelor mele, Mântuitorule, ca în Marea Roșie întorcându-se, m-au acoperit degrab, ca oarecând pe egipteni și pe conducătorii lor.

Voie slobodă fără recunoștință ai avut, suflete, ca și Israel mai înainte; ca mai mult decât dumnezeiasca mană, ai ales neînțelepțește lăcomia patimilor cea iubitoare de plăceri.

Cărnurile cele de porc și căldările și bucatele cele egiptenești, mai vărtos decât cele cerești ai voit, suflete al meu; ca și de demult nemulțumitorul popor în pustie.

Fântânile hananeieștilor gânduri mai mult le-ai cinstit, suflete, decât vâna pietrei, din care izvorul înțelepciunii varsă izvorul teologiei.

Când a lovit Moise, sluga Ta, piatra cu toiagul, cu închipuire mai înainte a însemnat coasta Ta cea de viață făcătoare; din care toți băutură de viață scoatem, Mântuitorule.

Cercetează, suflete, și iscodește ca Isus, fiul lui Navi, ce fel este pământul făgăduinței și locuiește în el cu bună legiuire.

Ridică-te și împotrivește-te patimilor trupești, ca Isus asupra lui Amalec; biruind pururea gândurile cele înșelătoare, ca și pe gavaoniteni.

Treci peste firea cea curgătoare a vremii, ca mai înainte chivotul, și te fă moștenitor pământului aceluia al făgăduinței, suflete, Dumnezeu poruncește.

Precum ai scăpat pe Petru, cel ce a strigat: scapă-mă, așa apucând înainte, Mântuitorule, scapă-mă și pe mine de fiară, întinzându-Ți mâna Ta, și mă scoate din adâncul păcatului.

Pe Tine Te știu liman liniștit, Stăpâne, Stăpâne Hristoase! Ci apucând înainte, izbăvește-mă din adâncurile păcatului cele neumbrate, și din deznădăjduire.

Eu sunt, Mântuitorule, drahma cea împărâtească, pe care ai pierdut-o de demult; dar aprinzând făclie pe Mergătorul înaintea Ta, Cuvinte, caută și află chipul Tău.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca să stingi văpaia patimilor, ai izvorât pururea pâraie de lacrimi, Marie, arzându-ți sufletul. Al căror har dă-mi-l și mie, robului tău.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Nepătimire cerească ai dobândit, prin viețuirea cea preaînaltă de pe pământ maică; pentru aceasta roagă-te, să mântuiască din patimi, cu rugăciunile tale, pe cei ce te laudă pe tine.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cunoscându-te păstor și arhiereu al Cretei, și rugător pentru lume pe tine, Andrei, alerg și strig ție: Scoate-mă, părinte, din adâncul păcatului.

Slavă..., al Treimii:

Treime sunt neamestecată, nedespărțită; despartită după Fețe, și Unime sunt din Fire unită: Tatăl și Fiul și dumnezeiescul Duh.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca și noi; deci ca pe un ziditor al tuturor, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

Și iarăși irmosul: Strigat-am cu toată inima mea...

CONDAC, glasul al 6-lea:

Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârșitul se apropie și vei să te tulburi. Deșteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindeni, și toate le plinește.

ICOS

Cămara cea de vindecare a lui Hristos văzând-o deschisă, privind și sănătatea care izvorăște din aceasta lui Adam, a pățimit și s-a rănit diavolul, și ca în primejdie s-a tânguit și a strigat către prietenii săi: Ce voi face Fiului Mariei? mă ucide Vitleemiteanul, Cel ce este pretutindeni și pe toate le plinește.

SINAXAR IN JOIA DIN SAPTAMANA A CINCEA A POSTULUI MARE

In aceeași zi, în Joia din săptămâna a cincea a Postului Mare, după o veche predanie, cântăm slujba marelui canon de umilință. Acest canon, cel mai mare într-adevăr dintre toate canoanele, l-a compus și l-a scris foarte frumos și cu mult meșteșug cel între sfinți părintele nostru Andrei, arhiepiscopul Cretei, numit și Ierusalimiteanul. Acesta era de loc din Damasc. La vârsta de patrusprezece ani, după ce a fost dat la școală și a învățat toate științele care-i dădeau o educație desăvârșită, s-a dus la Ierusalim și a îmbrățișat viața monahală. Trăind cu cuvioșie și bine plăcut lui Dumnezeu, într-o viață liniștită și netulburată, a lăsat Bisericii lui Dumnezeu și alte scrieri folositoare vieții, cântări și canoane, dar a fost mai cu deosebire iscusit în cuvântări de laudă în cinstea sfinților, a Maicii Domnului și a Domnului nostru Iisus Hristos. Împreună cu alte multe canoane, a alcătuit și acest Mare Canon plin de foarte mare umilință. Culegând și strângând la un loc toată istoria Vechiului și Noului Testament, a alcătuit cântarea aceasta de la Adam până la înălțarea lui Hristos și predica Apostolilor. Prin canonul acesta îndeamnă tot sufletul să râvnească și să urmeze, după putere, toate faptele bune ale istoriei Vechiului și Noului Testament, să fugă de toate faptele rele și să alerge totdeauna la Dumnezeu, prin pocăință, prin lacrimi și mărturisire și prin alte fapte bine plăcute lui Dumnezeu. Atât este de curgător și de armonios acest Mare Canon, încât poate să moaie și cea mai învârtosată inimă și să o deștepte spre săvârșirea binelui, chiar numai dacă-l cântă cineva cu inimă zdrobită și cu potrivită luare-aminte. Andrei Criteanul a alcătuit acest canon pe timpul când și marele Sofronie, patriarhul Ierusalimului, a scris viața Mariei Egipteanca. În adevăr, și această viață ne pune înaintea o mare pildă de umilință și dă multă gândire celor ce greșesc și păcătuiesc, numai dacă ar voi să se depărteze de rele.

Și s-a rânduit să se cânte și să se citească Marele Canon și viața Cuvioasei Maria Egipteanca în ziua aceasta pentru următoarea pricină: Pentru că Sfântul Post de patruzeci de zile se apropie de sfârșit și pentru ca nu cumva oamenii, lenevind-se, să se îngrijească mai puțin de nevoințele cele duhovnicești și să se depărteze cu totul de a trăi în cumpătare, marele Andrei, ca un adevărat învățător, prin cântările Marelui Canon, în care istorisește virtuțile marilor bărbați, precum și întoarcerea la credință a celor răi, pregătește pe cei care se nevoiesc cu postul să se poarte cu mai mult curaj și să se îndrepte cu bărbăție spre nevoințele postului ce-l mai au în față.

Iar Sfântul Sofronie, prin minunata povestire despre viața Mariei Egipteanca, înduplecă pe oameni să ajungă din nou cumpătați, îi ridică spre Dumnezeu, îi sfătuiește să nu mai cadă și să nu se deznădăjduiască, chiar dacă au căzut înainte în unele păcate. Și într-adevăr, povestirea vieții Mariei Egipteanca înfățișează cât este de mare iubirea de oameni și dragostea lui Dumnezeu față de cei ce doresc să se întoarcă de la păcatele lor cele de mai înainte.

Canonul lui Andrei Criteanul se numește Canonul cel Mare poate și din pricina ideilor și gândurilor înalte ce le cuprinde, căci într-adevăr alcătuitorul lui este iscusit și l-a compus într-un chip nespus de frumos, dar și pentru că acest canon, spre deosebire de celelalte, care au câte treizeci de tropare și chiar mai puține, are două sute cincizeci de tropare și fiecare din tropare pricinuieste nespusă plăcere. Prin urmare cu foarte bună socoteală și potrivit a fost așezat în marele post de patruzeci de zile acest Mare Canon, care are multă umilință. Părintele nostru Andrei a fost cel dintâi care a adus la Constantinopol acest prea frumos și mare canon, odată cu Viața Cuvioasei Maria, când a fost trimis de Teodor, patriarhul Ierusalimului, să fie de ajutor la al șaselea sobor ecumenic. Cu acest prilej a luptat în chipul cel mai strălucit împotriva monoteiștilor și, cu toate că era simplu monah, a fost rânduit în clerul Bisericii din Constantinopol. Apoi a fost făcut diacon și a fost însărcinat cu purtarea de grijă a orfanilor. După puțină vreme a ajuns arhiepiscopul Cretei. Mai pe urmă, ajungând aproape de locul numit Ieriso din Mitilina, a călătorit spre Domnul, tocmindu-și bine scaunul său.

Pentru rugăciunile Sfântului Andrei, Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește. Amin.

După aceasta se cântă Fericitirile, cu închinăciuni, glasul al 6-lea:

ntro împărăția Ta, când vei veni, pomenește-ne pe noi, Doamne.

Pe tâlharul l-ai făcut, Hristoase, locuitor raiului; pe cel ce a strigat pe Cruce către Tine: pomenește-mă! Învrednicește-mă și pe mine, nevrednicul, de pocăința acestuia.

Stih: Fericiți cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăția cerurilor.

Auzit-ai, suflete al meu, de Manoe, că a ajuns la arătare dumnezeiască, și a luat atuncea rodul făgăduinței din cea stearpă; să urmăm dreptei credințe a acestuia.

Stih: Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Răvnind lenevirii lui Samson, suflete, ți-ai tuns tăria lucrurilor tale, dându-ți celor de alt neam viața întreagă și fericită, pentru iubirea plăcerii.

Stih: Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Cel ce a biruit mai înainte cu falca măgarului pe cei de alt neam, acum se află prădat de desfrâu; ci fugi, suflete al meu, de asemănare, de fapta și de slăbirea lui.

Stih: Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Barac și Ieftae, căpetenii de oaste, s-au ales judecătorii lui Israel, cu care împreună și Debora cea cu minte bărbătească. Deci îmbărbătându-te, suflete, cu vitejiile acelora, întărește-te.

Stih: Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pe Iaila cea vitează ai cunoscut-o, suflete al meu, care a tras în țepă pe Sisera mai înainte, și a făcut mântuire; auzi stâlpul, prin care ție Crucea se însemnează.

Stih: Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Jertfește, suflete, jertfă de laudă, adu fapta bună ca pe o fiică mai curată decât a lui Ieftae; și junghie ca pe o jertfă, Domnului tău patimile cele trupești.

Stih: Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Înțelege, suflete al meu, ce este lâna lui Ghedeon; primește roua din cer și te pleacă, precum câinele, de bea apa care curge din lege prin stoarcerea Scripturii.

Stih: Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Osânda lui Eli preotul ai luat-o, suflete al meu, pentru lipsa minții, suferind a lucra într-o tîmpă patimile, ca și acela pe feciorii cei fără de lege.

Stih: Fericiți veți fi când vă vor ocări pe voi și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine.

Între Judecători, levitul cu socoteală și-a împărțit femeia la cele douăsprezece neamuri, suflete al meu, ca să vădească întinăciunea cea fără de lege a neamului lui Veniamin.

Stih: Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Iubitoarea de înțelepciune Ana, rugându-se, numai buzele și-a mișcat spre laudă, iar glasul ei nu se auzea; și de aceea, deși era steapă, a născut fiu vrednic de rugăciunea ei.

Stih: Pomeneste-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

Înnumăratu-s-a între judecători feciorul Anei, marele Samuel, pe care Armateam l-a crescut în casa Domnului. Aceluia râvnește, suflete al meu, și judecă lucrurile tale mai înainte decât pe ale altora.

Stih: Pomeneste-ne pe noi, Stăpâne, când vei veni întru împărăția Ta.

Ales fiind David rege, ca un rege s-a uns din corn cu dumnezeiescul mir. Deci și tu, suflete al meu, de poțeste împărăția cea de sus, în loc de mir, unge-te cu lacrimi.

Stih: Pomeneste-ne pe noi, Sfinte, când vei veni întru împărăția Ta.

Miluește zidirea Ta, Milostive; milostivește-Te spre făptura mâinilor Tale, și iartă tuturor păcătoșilor și mie, celui ce am călcat poruncile Tale mai mult decât toți.

Slavă..., a Treimii:

Și nașterii celei fără de început, și purcederii mă închin: Tatălui, Cel ce a născut, slăvesc pe Fiul cel născut, laud pe Duhul Sfânt, Cel ce strălucește împreună cu Tatăl și cu Fiul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nașterii tale celei mai presus de fire ne închinăm, nedespărțind slava cea după fire a pruncului tău, Născătoare de Dumnezeu; că Cel ce este unul după față, se mărturisește îndoit după fire.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Păcătuit-am, fărădelege și nedreptate săvârșit-am înaintea Ta; nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; dar nu ne părăsi pe noi până în sfârșit, Dumnezeuul părinților (de două ori).

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeuule, miluiește-mă.

Păcătuit-am, greșit-am și am călcat porunca Ta; că întru păcate am fost zămislit, și am adăugat rănilor mele rană. Ci Tu mă miluiește, ca un îndurat, Dumnezeuul părinților.

Cele ascunse ale inimii mele, le-am mărturisit Ție, Judecătorul meu. Vezi smerenia mea, vezi și necazul meu, și ia aminte acum la judecata mea; și Tu mă miluiește, ca un îndurat, Dumnezeuul părinților.

Saul oarecând, dacă a pierdut asinele tatălui său, suflete, degrab a aflat în schimb împărăția; dar păzește-te să nu greșești, alegând mai degrabă poftele tale cele dobitocești, decât împărăția lui Hristos.

David, dumnezeiescul părinte, de a și greșit oarecând îndoit, suflete al meu, cu săgeata desfrâului săgetându-se, și cu sulița robindu-se pentru pedeapsa uciderii; dar tu cu mai grele lucruri boleşti, din pornirile cele de voia ta.

Împreunat-a David oarecând nelegiuirea cu nelegiuire, că a amestecat desfrâul cu uciderea; dar îndată îndoită pocăință a arătat. Iar tu, suflete, mai viclene lucruri ai făcut, necăindu-te către Dumnezeu.

David oarecând a însemnat cântarea, scriind-o ca într-o icoană, prin care-și muștră fapta ce a lucrat, strigând: Miluiește-mă! Că Ție unuia am greșit, Dumnezeului tuturor; Însuși mă curățește.

Purtat fiind chivotul în car, când s-au întors junicile, numai cât s-a atins Zan acela de el, a fost certat de mânia lui Dumnezeu. Deci de îndrăzneala aceluia fugind, suflete, cinstește bine cele dumnezeiești.

Auzit-ai de Abesalom cum s-a sculat împotriva firii. Cunoscut-ai faptele lui cele întinate, cu care a batjocorit patul lui David, tatălui său; dar și tu ai urmat pornirilor lui celor de patimi și iubitoare de plăceri.

Supus-ai trupului tău vrednicia ta cea nerobită, și ca alt Ahitofel aflând pe vrăjmașul, suflete, te-ai plecat după sfaturile lui; dar le-a risipit pe acestea Însuși Hristos, ca tu să te mântuiești cu adevărat.

Solomon cel minunat, cel plin de harul înțelepciunii, acesta făcând vicleșug înaintea lui Dumnezeu oarecând, s-a depărtat de la El; căruia și tu ți-ai asemănat blestemata ta viață, suflete.

De plăcerile patimilor sale fiind silit, s-a întinat, vai mie! Iubitorul înțelepciunii, iubitor de femei desfrânate făcându-se și înstrăinat de la Dumnezeu; căruia tu, o suflete, ai urmat cu gândul, prin dezmierdări rușinoase.

Lui Roboam, celui ce n-a ascultat sfatul tatălui său, ai râvnit, suflete, împreună și lui Ieroboam, slugii celei prea rele, care s-a viclenit oarecând; dar fugi de asemănarea lor, și strigă lui Dumnezeu: Păcătuیت-am, miluiește-mă!.

Necurățirilor lui Ahav ai râvnit, sufletul meu! Vai mie! Te-ai făcut locaș întinăciunilor trupești și vas urât al patimilor. Dar din adâncul tău suspină și spune lui Dumnezeu păcatele tale.

A ars oarecând Ilie pe cei de două ori câte cincizeci, când a junghiat și pe proorocii cei de rușine ai Izabelei, spre muștrarea lui Ahav. Dar fugi, suflete, de asemănarea acestor doi și te întărește.

Încuiatu-s-a ție cerul, suflete, și foamete de la Dumnezeu te-a cuprins de vreme ce nu te-ai plecat cuvintelor lui Ilie Tezviteanul, ca și Ahav oarecând. Ci Sareptencei asemănându-te, hrănește sufletul proorocului.

Păcatele lui Manase ți-ai îngrămădit cu voința, suflete, punând ca niște lucruri de scârbă patimile și înmulțind cele dezgustătoare; dar pocăinței lui râvnind cu căldură, câștigă-ți umilința.

Cad înaintea Ta și aduc Ție, ca niște lacrimi, cuvintele mele: Păcătuیت-am, cum a greșit păcătoasa, și am făcut fărădelege ca nimeni altul pe pământ. Dar fie-Ți milă, Stăpâne, de făptura Ta și iarăși mă cheamă.

Folosit-am rău chipul Tău, și am stricat porunca Ta; toată frumusețea mi s-a întunecat, și cu patimile mi s-a stins făclia, Mântuitorule. Dar milostivindu-Te, dă-mi bucurie, precum cânta David.

Întoarce-te, căiește-te, descoperă cele ascunse; grăiește lui Dumnezeu Cel ce știe toate. Tu singur știi, Mântuitorule, cele ascunse ale mele; ci Însuți Tu mă miluiește, precum cânta David, după mare mila Ta.

Stinsu-s-au zilele mele, ca visul celui ce se deșteaptă. Pentru aceasta ca Iezechia lăcrimez pe patul meu, ca să mi se adauge ani de viață. Dar care Isaia va să stea pentru tine, suflete? Fără numai Dumnezeul tuturor.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Strigând către Preacurata Maica lui Dumnezeu mai înainte, ai gonit turbarea poftelor celor cu silă supărătoare, și ai rușinat pe vrăjmașul cel ce te-a făcut să cazi în cursă. Ci dă-mi acum ajutor în necazuri și mie, robului tău.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe Hristos pe Care L-ai iubit, de Care ai dorit, pe urma Căruia ai mers, Acesta a aflat pocăința și ți-a dăruit-o, ca singur Dumnezeu milostiv; pe Care roagă-L neîncetat, să ne izbăvească pe noi de patimi și de primejdii.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe piatra credinței întărește-mă, cu rugăciunile tale, părinte, îngrădindu-mă cu frica cea dumnezeiască, și mă rog dăruiește-mi mie acum pocăință, Andreie; și mă izbăvește de cursa vrăjmașilor care mă caută pe mine.

Slavă..., al Treimii:

Treime neamestecată, nedespărțită, de o ființă și fire una; lumini și lumină, și trei sfinte, și Unul sfânt, este lăudată Treimea, Dumnezeu. Laudă și preaslăvește, suflete, viață și vieți, pe Dumnezeul tuturor.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Lăudămu-te, bine te cuvântăm, închinămu-ne ție, Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe Unul din Treimea cea nedespărțită, pe Unul Fiu și Dumnezeu; și tu însăși ne-ai deschis nouă celor de pe pământ cele cerești.

TRICĂNTAREA DE JOI

(fără metanii)

Cântarea a 8-a, glasul al 8-lea:

Irmosul:

De Împăratul slavei, Cel fără început, de Care se înfricoșează puterile cerești, și se cutremură cetele îngerilor, preoți lăudați-L, popoare preainălțați-L întru toți vecii.

Stih: Sfinților Apostoli, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi.

Ca niște cărbuni ai focului celui fără materie, ardeți patimile mele cele împădurite, aprinzând întru mine acum dorul dragostei celei dumnezeiești, Apostolilor.

Să cinstim trâmbițele cele cu glasuri bune ale Cuvântului, prin care au căzut zidurile cele neîntărite ale vrăjmașului, și s-au întărit zidurile cunoștinței de Dumnezeu.

Sfărâmați chipurile patimilor sufletului meu, cei ce ați sfărâmat capiștile și idolii vrăjmașului, Apostoli ai Domnului, cei ce sunteți biserici sfințite.

Al Născătoarei de Dumnezeu:

Stih: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Încăput-ai pe Cel neîncăput din fire; purtat-ai pe Cel ce poartă toate; alăptat-ai, curată, pe Cel ce hrănește făptura, pe Hristos dătătorul de viață.

Altă Tricântare, Irmos același:

Stih: Sfinților Apostoli, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi.

Cu meșteșugirea cea înaltă a Duhului, ați zidit toată Biserica, Apostoli ai lui Hristos; în aceasta binecuvântați pe Hristos în veci.

Trâmbițând cu trâmbița dogmelor, au surpat Apostolii toată înșelăciunea idolească, preaînălțând pe Hristos întru toți vecii.

Apostoli ce sunteți bună adunare, păzitori ai lumii, cetățeni cerești, izbăviți-ne din primejdii pe noi, care vă laudăm pururea.

Al Treimii:

Stih: Preasfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție!

Dumnezeiască stăpânie cea întreit însoțită și prealuminată, fire de o slavă și de un tron, Părinte atotefăcătorule, Fiule și Duhule cel dumnezeiesc, pe Tine Te laud în veci.

Al Născătoarei de Dumnezeu:

Stih: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Ca pe un tron cinstit și preaînălțat să laudăm neîncetat, popoare, pe Maica lui Dumnezeu, pe ceea ce singură este după naștere maică și fecioară.

Canonul Mare, glasul al 6-lea:

Irmosul:

e Cel pe Care-L slăvesc oștile cerești și de El se cutremură heruvimii și serafimii, toată suflarea și zidirea, laudați-L, binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii (de două ori).

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Miluiește-mă pe mine cel ce am păcătuit, Mântuitorule, ridică-mi mintea mea spre întoarcere.

Primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc; miluiește-mă pe mine cel ce strig: Greșit-am Ție, mântuiește-mă; nelegiuirile-am, miluiește-mă.

Ilie cel ce a fost purtat în car, suindu-se în carul virtuților, s-a înălțat ca spre ceruri oarecând, mai presus de cele pământești; deci la suirea acestuia cugetă, suflete al meu.

Curgerea Iordanului oarecând a stat de o parte și de alta, prin lovirea cu cojocul lui Ilie de către Elisei; iar tu, o suflete al meu, acestui dar nu te-ai învrednicit, din pricina neînfrânării.

Elisei luând oarecând cojocul lui Ilie, a luat de la Domnul har îndoit; iar tu, o, suflete al meu, de acest har nu te-ai împărtășit, pentru neînfrânare.

Somaniteanca oarecând a primit pe cel drept cu gând bun; iar tu, o, suflete, n-ai adus în casa ta nici străin, nici călător. Pentru aceasta tu vei fi lepădat afară din cămară, tânguindu-te.

Mintii celei întinate a lui Ghiezi pururea te-ai asemănat, ticălosule suflete; a cărui iubire de argint leapăd-o măcar la bătrânețe. Fugi de focul gheenei, depărtându-te de răutățile tale.

Tu, suflete, lui Ozia râvnind, lepra lui întru tine îndoit ai luat-o; că cele necuvioase cugeți, și cele fără de lege faci; lasă cele ce ai și aleargă la pocăință.

De niniviteni ai auzit, suflete, că s-au pocăit către Dumnezeu cu sac și cu cenușă; acestora n-ai urmat, ci te-ai arătat mai rău decât toți cei ce au greșit mai înainte de lege și după lege.

De Ieremia cel din groapa cu noroi ai auzit, suflete, care a plâns cu tânguire cetatea Sionului și lacrimi a vărsat. Urmează vieții lui celei plângătoare și te vei mântui.

Iona a fugit în Tars, cunoscând dinainte întoarcerea ninivitenilor; a cunoscut ca un prooroc milostivirea lui Dumnezeu; pentru că se ferea să nu mintă proorocia lui.

De Daniel ai auzit, o, suflete, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai înțeles cum tinerii cei ce au fost cu Azaria au stins prin credință văpaia cuptorului cea arzătoare.

Pe toți cei din Legea Veche, i-am adus ție, suflete, spre pildă; urmează faptelor iubite de Dumnezeu ale dreptilor și fugi de păcatele celor vicleni.

Drepte Judecătorule, Mântuitorule, miluiește-mă și mă izbăvește de foc și de groaza ce am a petrece la judecată, după dreptate; iartă-mă mai înainte de sfârșit, prin fapte bune și prin pocăință.

Ca tâlharul strig Ție: pomenește-mă; ca Petru plâng cu amar; iartă-mă, Mântuitorule! strig ca vameșul, lăcrimez ca păcătoasa. Primește-mi tânguirea ca oarecând pe a cananeencii.

Tămăduiește putrejunea smeritului meu suflet, Mântuitorule, Unule, Tămăduitorule. Pune-mi doctorie vindecătoare și untdelemn și vin, lucrurile cele de pocăință, și umilință cu lacrimi.

Cananeencii și eu urmând, strig: Miluiește-mă, Fiul lui David! Mă ating de poală, ca ceea ce-i curgea sânge; plâng ca Marta și ca Maria pentru Lazăr.

Alabastru cu lacrimi turnând pe capul Tău, Mântuitorule, ca niște mir, strig ca păcătoasa care cerea milă; rugăciune aduc și cer să iau iertare.

De n-a și păcătuیت nimeni ca mine, totuși primește-mă, Milostive Mântuitorule, și pe mine, care cu frică mă pocăiesc și cu dragoste strig: păcătuیت-am Ție Unuia, nelegiuیت-am, miluiește-mă.

Milostivește-Te, Mântuitorule, spre zidirea Ta, și mă caută ca un păstor pe mine, oaia cea pierdută, și rătăcit fiind, răpește-mă de la lup, și mă fă oaie în pășunea oilor Tale.

Când vei ședea Judecător ca un milostiv, și vei arăta slava Ta cea înfricoșătoare, Hristoase, o! ce frică va fi atunci. Cuptorul arzând și toți temându-se de înfricoșătoarea judecată a Ta.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Maica Luminii celei neapuse, pe tine luminându-te, te-a dezlegat de întunericul păcatelor; de unde primind tu harul Duhului, luminează, Marie, pe cei ce te laudă cu credință.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Minune nouă cu adevărat văzând în tine, maică, dumnezeiescul Zosima s-a spăimântat; că înger în trup vedea și cu totul de minune s-a umplut, lăudând pe Hristos în veci.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca cel ce ai îndrăzneală către Domnul, Andrei cinstite, lauda Cretei, pe tine te rog: Roagă-te, ca să aflu acum dezlegare de legătura fărădelegii prin rugăciunile tale, ca cel ce ești învățător al pocăinței și mărirea cuvioșilor.

Al Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Părinte, Cel ce ești fără început, Fiule, Cel împreună fără de început, Mângâietorul cel bun, Duhule cel drept, Născătorule al lui Dumnezeu-Cuvântul, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu și făcător, Treime în Unime, miluiește-mă.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Ca din porfiră s-a țesut trupul lui Emmanuel înlăuntru în pântecele tău, Preacurată, ceea ce ești porfiră înțeleghătoare; pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Și iarăși irmosul: Pe Cel pe Care-L slăvesc...

TRICĂNTAREA DE JOI

Cântarea a 9-a, glasul 8:

Irmosul:

u adevărat, Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, cei mântuiți prin tine, cu cetele cele fără de trupuri mărindu-te pe tine.

Stih: Sfinților Apostoli, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi.

Apostoli, cei ce v-ați arătat izvoare de ape mântuitoare, răcoriți sufletul meu cel topit de setea păcatului.

Pe mine cel ce înot în noianul pierzării și sunt cufundat, mântuiește-mă, Doamne, cu dreapta Ta, ca și pe Petru.

Ca cei ce sunteți sarea învățători lor celor dulci, uscați putrejunea gândului meu, și alungați întunericul necunoștinței.

Al Născătoarei:

Stih: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Ca una ce ai născut bucuria, dă-mi plângere prin care să pot afla mângâiere, dumnezeiască stăpână, în ziua ce va să fie.

Altă Tricântare:

Stih: Sfinților Apostoli, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi.

Pe tine, ceea ce ești mijlocitoare între cer și între pământ, toate neamurile te ferim; că trupește a locuit în tine plinirea Dumnezeirii, Fecioară.

Cu cântări te slăvim pe tine, adunare lăudată a Apostolilor, că v-ați arătat lumii luminători, alungând înșelăciunea.

Cu mreața voastră cea evanghelicească vânând pești cuvântători, Îi aduceți pururea merinde lui Hristos, fericiților Apostoli.

Aduceți-vă aminte de noi, Apostoli, în rugăciunea voastră către Dumnezeu, ca să ne izbăvim de toată încercarea, rugămu-vă noi, care vă lăudăm cu dragoste.

Al Treimii:

Stih: Preasfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție!

Pe Tine, Unimea cea în trei Fețe, Tată și Fiule și cu Duhul, pe un Dumnezeu de o ființă laud; pe Treimea cea de o putere și fără început.

Al Născătoarei de Dumnezeu:

Stih: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Pe tine, Născătoare de prunc și Fecioară, toate neamurile te ferim, ca cei ce ne-am izbăvit prin tine din blestem; că ai născut pe Domnul, bucuria noastră.

Canonul Mare, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Nașterea zămislirii celei fără de sămânță este netâlcuită; rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că nașterea lui Dumnezeu înnoiește firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credință te mărim (de două ori).

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Mintea s-a rănit, trupul s-a trândăvit, duhul bolește; cuvântul a slăbit, viața s-a omorât, sfârșitul este lângă uși. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face când va veni Judecătorul să cerceteze ale tale?

Adusu-ți-am aminte, suflete, de la Moise facerea lumii, și toată Scriptura cea așezată de acela; care îți povestește ție de cei dreپți și de cei nedreپți; din care celor de al doilea, adică celor nedreپți ai urmat, o, suflete, păcătuiind lui Dumnezeu, iar nu celor dintâi.

Legea a slăbit, Evanghelia nu lucrează și toată Scriptura în tine nu este băgată în seamă; profeții au slăbit și tot cuvântul Celui Drept. Și rănilile tale, o, suflete al meu, s-au înmulțit, nefiind doctor care să te însănătoșeze.

Pildele Scripturii celei noi îți aduc ție, ca să te ducă pe tine, suflete, spre umilință; râvnește dar dreptilor, iar de păcătoși te leapădă, și înduplecă pe Hristos cu rugăciunile tale, cu postul, cu curăția și cu smerenia.

Hristos S-a făcut prunc, împreunându-Se cu mine prin trup, și toate câte sunt ale firii, cu voia le-a plinit, afară de păcat, arătându-ți ție, o, suflete, pilda și chipul smereniei Sale.

Hristos S-a făcut om, chemând la pocăință pe tâlhari și pe desfrânate. Suflete, pocăiește-te, că s-a deschis ușa împărăției acum, și o apucă mai înainte fariseii și vameșii și desfrânații, pocăindu-se.

Hristos pe magi i-a mântuit, pe păstori i-a chemat, mulțimea pruncilor a făcut-o mucenici, pe bătrânul l-a slăvit și pe văduva cea bătrână. Căroră n-ai râvnit, suflete, nici faptelor, nici vieții; dar vai ție, când vei fi judecat!

Postind Domnul patruzeci de zile în pustie, mai pe urmă a flămânzit, arătând firea cea omenească. Suflete, nu te lenevi; de va năvăli asupra ta vrăjmașul, alungă-l cu rugăciuni și cu postire, departe de la picioarele tale.

Hristos era ispitit, diavolul Îl ispitea, arătându-I pietrele ca să le facă pâini. În munte L-a suit să vadă toate împărățiile lumii într-o clipită. Teme-te, o, suflete, de înșelăciune; trezește-te, roagă-te în tot ceasul lui Dumnezeu.

Turtureaua cea iubitoare de pustie, sfeșnicul lui Hristos, glasul celui ce strigă a glăsuț, predicând pocăință: Irod a săvârșit fărădelege cu Irodiada. Vezi dar, suflete al meu, să nu te prinzi în cursele celor fără de lege, ci degrab îmbrățișează pocăința.

În pustie a locuit Înaintemergătorul harului, și Iudeea toată și Samaria auzind, au alergat și și-au mărturisit păcatele lor bucuroși, botezându-se; căroră tu, suflete, n-ai urmat.

Nunta cinstită este și patul neîntinat, că Hristos amândouă le-a binecuvântat mai înainte, ospătându-Se trupește, și în Cana Galileii la nuntă apa în vin prefăcând, arătând întâia minune, ca tu să te prefaci, o, suflete.

Hristos a întărit pe slăbănogul cel ce și-a ridicat patul, și pe tânărul cel mort l-a înviat, pe fiul văduvei și pe al sutașului și, samarinencei arătându-Se, a închipuit mai înainte ție, suflete, închinarea în Duh.

Pe ceea ce-i curgea sânge a tămăduit-o Domnul cu atingerea de poala Lui; pe cei leproși i-a curățit, pe orbi i-a luminat și pe cei șchiopi i-a îndreptat; pe surzi, pe muți și pe cea gârbovită până la pământ, i-a tămăduit cu cuvântul, ca tu să te mântuiești, ticăloase suflete.

Bolile tămăduind, săracilor a bine vestit Hristos-Cuvântul. Pe șchiopi i-a vindecat, împreună cu vameșii a mâncat și cu păcătoșii S-a amestecat; sufletul fiicei lui Iair, celei moarte mai dinainte, l-a întors cu atingerea mâinii.

Vameșul s-a mântuit și păcătoasa s-a înțeleptit; iar fariseul, lăudându-se, s-a osândit. Că vameșul striga: milostivește-Te; și păcătoasa: miluiește-mă. Iar fariseul se îngâmfa strigând: Dumnezeu, mulțumescu-Ți, și celelalte graiuri ale nebuniei lui.

Zaheu vameș a fost, dar s-a mântuit; și fariseul Simon s-a înșelat, și păcătoasa și-a luat dezlegare de iertare, de la Cel ce are puterea a ierta păcatele; căreia sânguește de urmează, suflete.

N-ai râvnit păcătoasei, o, ticălosul meu suflet, care luând alabastru cu mir, cu lacrimi a uns picioarele Domnului, și cu părul le-a șters. Căci i-a rupt zapisul păcatelor ei cele de demult.

Cetățile cărora le-a dat Hristos bunavestire, știi, suflete al meu, cum au fost blestemate; teme-te de pildă, să nu te faci ca acelea; pe care asemănându-le Stăpânul cu Sodoma, până la iad le-a osândit.

Să nu te arăți, o, suflete al meu, mai rău pentru deznădăjduire, auzind credința cananeencei, pentru care cu cuvântul lui Dumnezeu s-a tămăduit fiica ei. Strigă din adâncul inimii, ca și aceea lui Hristos: Fiul lui David, mântuiește-mă și pe mine.

Milostivește-Te, mântuiește-mă, Fiul lui David, miluiește-mă, Cel ce ai tămăduit cu cuvântul Tău pe cei îndrăciți, și glasul cel milostiv, ca și tâlharului, grăiește-mi: Amin zic ție, cu Mine vei fi în rai, când voi veni întru slava Mea.

Un tâlhar Te-a hulit; un tâlhar ca Dumnezeu Te-a cunoscut. Că amândoi împreună pe cruce erau spânzurați. Dar, o, mult-Îndurate! Ca și tâlharului celui credincios, care Te-a cunoscut pe Tine Dumnezeu, deschide-mi și mie ușa slăvitei Tale împărății.

Făptura s-a mâhnit văzându-Te răstignit; munții și pietrele de frică s-au despicat, pământul s-a cutremurat și iadul s-a golit; și s-a întunecat lumina zilei, văzându-Te pe Tine, Iisuse, cu trupul pe Cruce pironit.

Roade vrednice de pocăință nu cere de la mine; că tăria mea întru mine a lipsit. Dăruiește-mi inimă pururea umilită, și sărăcie duhovnicească; ca să-Ți aduc acestea ca o jertfă primită, Unule, Mântuitorule.

Judecătorul meu și cunoscătorule, Cel ce va să vii iarăși cu îngerii să judeci lumea toată; atunci văzându-mă cu ochiul Tău cel blând, să Te milostivești și să mă miluiești, Iisuse, pe mine care am greșit mai mult decât toată firea omenească.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Toate cetele îngerești și adunările omenești le-ai uimit cu viața ta cea minunată; ca cei fără de trup viețuind și firea covârșind; pentru care ca și cum ai fi fost fără materie, te-ai suit cu picioarele pe apă, Marie, și Iordanul ai trecut.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Fă milostiv pe Ziditorul pentru noi, cei ce te lăudăm pe tine, Cuvioasă Maică, să ne izbăvească de răutăți și de necazurile care ne împresoară. Ca izbăvindu-ne din încercări, să mărim neîncetat pe Domnul, Cel ce te-a slăvit pe tine.

Stih: Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andrei cinstite și Părinte de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să ne izbăvim de toata mânia, necazul și stricăciunea, și de greșeli de neînchipuit, noi cei care cinstim pururea pomenirea ta cu credință.

Slavă..., al Treimii:

Treime de o ființă, Unime în trei ipostasuri, pe Tine Te lăudăm; pe Tatăl slăvind, pe Fiul slăvind și Duhului închinându-ne, unui Dumnezeu într-o fire cu adevărat; viață și vieți, împărăției celei fără de sfârșit.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Cetatea ta păzește-o, Preacurată Născătoare de Dumnezeu; că în tine aceasta cu credință împărățind, în tine se și întărește, și prin tine biruind, înfrânge toată încercarea, dezarmează pe vrăjmași și îndreptează pe supușii ei.

Și iarăși irmosul: Nașterea zămislirii celei...

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNA

Stihira zilei, de două ori, pe glasul al 8-lea:

ălcând în căile cele tâlhărești, suflete al meu, greu te-ai rănit de păcatele tale, dându-te vrăjmașilor celor nebuni; ci având vreme acum cu umilință strigă: Nădejdea celor fără de nădejde, viața celor deznădăjduiți, Mântuitorule, ridică-mă și mă mântuiește.

A mucenicilor:

Cu platoșa credinței îmbrăcându-vă bine și cu chipul Crucii întrarmându-vă, ostași puternici v-ați arătat; tiranilor bărbătește ați stat împotrivă, și înșelăciunea diavolului ați surpat; biruitori făcându-vă, cununilor v-ați învrednicit. Rugați-vă totdeauna pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Primește graiurile robilor tăi, Preacurată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, și te roagă neîncetat, să se dăruiască nouă dezlegare de păcate și pace.

Și se citește și Ceasul întâi, fără catismă.

După Sfinte Dumnezeule..., se zice la toate Ceasurile Condacul: Suflete al meu, suflete al meu...

RUGACIUNEA SFANTULUI EFREM SIRUL

Si daca este Aliluia sau Postul Mare. se zice rugaciunea aceasta a Sfantului Efrem Sirul, in trei stari, cu trei metanii mari:

Doamne si Stapanul vietii mele, duhul trandaviei, al grijii de multe, al iubirii de stapanire si al grairii in desert nu mi-l da mie. (1 metanie mare)

Aar duhul curatiei, al gandului smerit, al rabdarii si al dragostei daruieste-l mie, robului Tau. (1 metanie mare)

Asa Doamne, Imparate, daruieste-mi ca sa-mi vad greselile mele si sa nu osandesc pe fratele meu. Ca binecuvantat esti Tu in vecii vecilor. Amin. (1 metanie mare)

Si dupa rugaciunea aceasta, se zice patru stihuri, tot in trei stari, cu 12 inchinaciuni: Urmeaza patru stihuri, rostite de trei ori.(Fiecare stih este insotit de o metanie mica.)

Dumnezeule, milostiv fii mie pacatosului(o inchinaciune)

Dumnezeule, curătește-ma pe mine pacatosul(o inchinaciune)

Cel ce m-ai zidit, Dumnezeuule, mantuieste-ma(o inchinaciune)

Fara de numar am gresit, Doamne iarta-ma(o inchinaciune)

Si, pe urma, iarasi Rugaciunea Sfantului Efrem Sirul,toata, cu 2 inchinaciuni(o metanie mica), si la sfarsit(la finalul rugaciunii), o metanie mare.

(extras din Ceaslov, 2001, pagina 34.)

DINTRE CELE MAI FRUMOASE RUGĂCIUNI DE POCĂINȚĂ ALE SFINTILOR PĂRINȚI

RUGĂCIUNE MĂRTURISITOARE CĂTRE IUBITORUL DE OAMENI DUMNEZEU ȘI TĂTAL A LUI NICHIFOR CĂLIST XĂNTOPOLO[50]

Mărturisesc-mă Ție Părinte, Doamne, făcătorule al cerului și al pământului, lesne iertătorule, îndelung-răbdătorule, iubitorule de oameni, preabunule, nepomenitorule de rău, mult milostive, iubitorule de bine, milosârde, îndurate și milostive Dumnezeule. Tu știi. Tu cunoști neputința noastră și mai ales a mea, cel păcătos și nevrednic cerului și pământului. Căci eu sunt cu totul întinăciune și spurcăciune, călcând în fiecare zi și ceas sfintele Tale porunci și dumnezeieștile Tale așezăminte. Și mai înainte de nemitarnicul[51] și înfricoșatul Tău divan, conștiința îmi arată că nu este păcat pe care nu l-am făcut cu cuvântul, cu fapta, cu cugetarea minții, cu privirea iscoditoare, prin toate simțirile mele și, spunând pe scurt, că toată viața mi-am cheltuit-o urât și curvește petrecând. Căci care sunt faptele cumplite ale vieții pe care nu le-am săvârșit eu cu toate măduarele mele?

O, milostivirea și bunătatea Ta și necunoștința și ticăloșia mea! Căci Tu m-ai făcut pe mine cu toată înțelepciunea dintru neființă într-o ființă și toată zidirea aceasta preafrumoasă și preapotrivită ai supus-o mie, Preabunule, și cu slăvitul Tău chip și asemănare m-ai cinstit. Iar eu, nebunul și preane-priceputul, necunoscător către Făcătorul de bine arătându-mă, peste măsură îndurările Tale cele iubitoare de oameni le-am scârbit. Dar fiindcă mila Ta este nemărginită, bunătatea Tă de neurmat[52], iar îngăduința și îndelunga-răbdare cea către păcătoși neasemănată, precum m-ai suferit pe mine până astăzi, așa și până la sfârșit, nu mă lepăda și nu te scârbi de mine.

Căci Tu ești Cel ce voiești „ca toți oamenii să se mântuiască și spre cunoștința celor lucrute [de Tine] să vie”[53], prin care unul născut Fiul tău, Domnul nostru și Dumnezeu, pentru negrăita milă a bunăvoinței Tale, plecând cerurile, S-a pogorât, în pantece fecioresc a intrat, palmuire a primit cruce a răbdat și îngropare a suferit. Deci eu mai mult decât toți am păcătuit și pe toți i-am întrecut cu fărâdelegile. Drept aceea, mai ales pentru mine s-au făcut acestea, așadar întru mine să se facă minunată mila Ta. Căci pentru păcătoși este bunăvoința Ta și iconomia și negrăita[54] pogorâre a unuia născut Fiului tău. Deci să nu pui înaintea mea păcatele mele pe care le-am făcut cu lucrul, cu cuvântul, cu gândul, cu aducerile-aminte, noaptea și ziua, de voie și fără de voie, din răpire și din cugetare la arătare și întru ascuns, din obicei îndelungat și vechi, în toată ziua, și ceasul, și minutul, și clipa și, spunând pe scurt, cu toată mișcarea și așezarea mea trupească, sufletească și gânditoare.

Știi, Doamne, că nu este pe pământ altul care să se tăvălească într-o păcate, curvii și urâte lucruri ca mine. Și nu este cu putință a afla pe altul care să fi săvârșit faptele mele de când întreaga lume ai adus-o într-o ființă și dintru neființă ai alcătuit-o cu voia stăpânirii Tale. Căci eu cu răutățile și cu vicleșugurile mele m-am făcut asemenea satanei, începătorul răutății și mă minunez cum mă ține pământul și nu mă înghite, de atâtea ori neiegiuind și lepădând așezămintele Tale cele sfinte! Mai mult decât strămosii am călcat poruncile Tale cele fara de moarte și sfinte și de desfătarea raiului m-am înstrăinat.

Ucigător de frate m-am făcut mai mult decât Cain, sufletul meu omorându-l prin trup; l-am întrecut pe Lameh[55], mintea mea ucigând-o și simțirile netrebnicindu-le prin dulcelele cele urate; mai mult decât cei de pe vremea potopului am nelegiuit; fată de covârșirea relex mele nimic nu au făcut sodomitenii; egiptean m-am făcut, Faraon împietrit la inimă față de cuvintele Tale; mai tare ca cei ce au cârtit în pustie și au călcat legea Ta și mai mult decât ninivitenii am nelegiuit. Ce sunt, pe lângă faptele mele de bunăvoie, fărădelegile lui Manase și păcatele lui David și ale lui Solomon, fiul său, și ale multor altora, din timpul Legii și mai dinainte de Dar? Decât toți mai rău am nelegiuit, mai mult ca tâlharul și ca vameșul am greșit, mai mult decât curvarul cu neînfrânarea am viețuit, mai rău decât curva trupul și sufletul mi-am întinat, mai mult decât Petru m-am lepădat de Tine țara de caintă și, spunând pe scurt, mai mult decât toți păgânii păgânește am nelegiuit și mai-marilor rautății m-am asemănat, urmând dracilor celor urăți și răi și tuturor voilor lor.

Dar Tu, Milostive Doamne, minunate fă și spre mine milele Tale. „Fă cu mine semn spre bine”[56], adânc al nepomenirii de rău și al bunătații. Păcă-tuit-am, ca nimeni altul am nelegiuit. Doresc să mă pocăiesc, dar nici un ceas nu pot să păzesc hotărârile. Greșit-am mai mult decât perii capului meu, decât nisipul și decât picăturile apei. Dar Tu, ca un indelung-răbdător și iubitor de oameni, arată îndurările Tale și mila Ta spre mine. Că neajuns este noianul milei Tale și neasemănată și necuprinsă cu mintea este nepomenirea de rău și bunătațea Ta. Iar greșelile mele, deși sunt mari și de neasemuit pe lângă noianul milostivirii Tale cel nemărginit, sunt ca o picătură de nimic și nu numai ale mele, ci și ale celor care din veac au greșit chiar mai mult ca mine - dacă va fi cineva acum care să mă fi întrecut pe mine cu răutățile.

Pentru aceasta alerg la tine, bunul meu Stăpân și Făcător și dătător al vieții mele și-Ți mărturisesc Ție, milostivul meu Dumnezeu, cele ce am făcut Iar Tu, punând înainte mila Ta obișnuită, arăți spre mine Indurările Tale cele de demult și ma mi-luiește pe mine cel ce mai mult decât tot. cu fapta și cu voința am greșit, trufașul, mândrul, iubitorul de slavă deșartă, înaltul cu cugetul, înaltul cu spranceana[57], îngâmfatul, disprețuitorul[58], semețul, iubitorul de stăpânire, paraciosu[59], necunosca-torul, nemultumitorul, iubitorul de podoaba, malachiul, preacurvarul[60], curvarul, pângăritul, pierdutul, rușinatul, întinatul, neînfrânatul, stricatul răsfățatul, nerușinatul[61], împătimitorul, nelegiuitul, iubitorul de dulceți, îndrăcitul cu pântecel[62], îndrăcitul cu gâtulejul[63], desfățatul, îmbuibatul bețivul, abătutul[64], somnorosul, lenevosul, iscoditorul, vicleanul, zavistnicul, pizmuitorul, clevetitorul părătorul, ucigașul, tâlharul, hoțul, nedreptul, lacomul[65], răpitorul, iubitorul de aven, camatarul, supărăciosul[66] mincinosul, urât câștigătorul, avarul, pomenitorul de rău, împietritul cu inima neînduplecatul[67], nesupusul, neascultătorul, graitorul împotrivă[68], bârfitorul, defăimătorul, șoptitorul, luatorul în răs. grăitorul de murdării, jurătorul strâmb, batjocoritorul, amăgitorul, ocărătorul, maniosul, răzbunătorul, prigonitorul, amarul, neîndurătorul, nemilostivul, nesimțitorul, neiubitorul de săraci, neiubitorul de străini, neîmpăcatul, neprietenul, zădăratul, luptătorul, suduitorul, obraznicul, bătaușul, iubitorul de gâlcevi, în zadar grăitorul, netrebnicul[70], nebunul, batjocoritorul[71], netemătorul, urătorul binelui, urătorul de frate, urătorul de fapte bune, hulitorul, necrezătorul, însuși judecatul[72], osânditul, nepocăitul, nemărturisitul, cel fără de răspuns, care tot felul de înverșunare și de fărădelege am lucrat, cu sufletul împreună cu trupul, și care pentru aceasta de toată iubirea de oameni și milostivirea sunt nevrednic, dar vrednic de munca cea fără de sfârșit[73].

Drept ești, Doamne, și dreaptă este judecata Ta, dar totdeauna biruiește iubirea Ta de oameni și întoarce de la aceea aceasta.

Deci „nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine”[74], „că de te vei uita la fărădelegi, Doamne, cine va suferi”[75]?

Știu dar că mai mare temei am să mi se ierte mie, fiindcă mai mult decât toți am greșit și „fărădelegile mele au covârșit capul meu”[76]. Am întinat pe cel „după chip” al meu[77]. Netrebnică am făcut haina sufletului meu. S-a stins făclia duhului meu. Buzele mele cu totul le-am spurcat. Ochii mi i-am mângâiat cu vederile cele necuvioase și fără rost, căutând minciuna și deșertăciunea. O, de câte ori am făgăduit să ma pocăiesc și m-am arătat mințind, defăimând bogăția bunătății Tale față de mine. O, de câte ori ma făgăduiesc Tie în biserici să lepăd cele rele și după ce am ieșit întru aceleași și chiar mai rele răutăți cad, fiindcă uit legămintele din pricina deprinderii mele celei rele și necurate.

De aceea, folosește, Stăpâne, mila Ta cea în fire sădită, și noianul iubirii Tale de oameni celei necuprinse și mai amână mânia Ta față de mine și nu mă răpi mai înainte de a mă pocăi, nici nu ma tăia ca pe un pom neroditor, ca să nu mă fac privesc înșelătorilor și oamenilor, stâlp de rușine[78] și pildă altora, care să se înțeleptească prin grabnica mea osândă și tăiere. Deschide-mi ușa Ta mie, celui ce bat, întinde-mi mâna Ta mie, celui ce ma afund, căci adâncul dulceților mă viscolește și de nu ma va întâmpina iubirea Ta de oameni, oricâte voi săvârși eu, nimic nu sunt. Mare tiran îmi stă asupra-mi: vrăjmașul, firea aceasta, voirea mea cea rea și obiceiul. Acum vremea vieții mele s-a stins, secerișul morții este aproape, secera este ascuțită, securea mi-a ajuns lângă rădăcină și eu tot spre mai rău sporesc. Hoțul sapă peretele sufletului meu, vrăjmașul cel de obște „ca un leu răcnește, căutând numaidecât să mă înghită”[79] calea este gata, sorocul s-a împlinit, zapisul este pregătit[80], pârașii stau ca niște muncitori netreцуți, cumpăna este atârnată, iar eu, ticălosul, sunt adus [la judecată], dar nici așa nu-mi vin în simțire. Vai mie! Ce mă fac? Unde să mă duc?

Dăruiește-mi pocăință, Stăpâne, și înțelegere a celor făptuite de mine și lacrimi potrivite cu spurcăciunea dezmiardărilor mele. Să nu mă răpești pe mine nepregătit și nemărturisit Tu vezi pururea cuptorul gândurilor, cel ridicat și înfocat asupra ticălosului meu trup, deprinderea cea rea, plecarea către cele rele, deci mântuiește-mă pentru singură mila Ta cea nemărginită, miluiește-mă pentru bunătatea Ta cea nemărginită, miluiește-mă pentru bunătatea Ta cea mare și nepovestită. Căci precum nu este cu puțință de numărat greșelile mele, tot așa nemărginită și cu covârșire mai înaltă este mila Ta și iubirea Ta de oameni. De aceea, revarsă în dar peste mine bunătatea Ta cea nedeșertată pe potru greșelilor mele, căci cu osârdie totdeauna este plecat cugetul meu spre cele rele. Adu-Ți aminte ce este ipostasul meu, căci pământ sunt, și m-am asemănat deșertăciunii, și ca fumul au trecut zilele mele. Adu-Ți aminte că întru păcate sunt născut însă la Tine este milostivirea, deci mântuiește-mă pentru mila Ta. Căci după poftele trupului umblând, și toată viața în noroiul dulceților tăvălindu-mă, bucurie dracilor și lipsit de iubirea Ta de oameni m-am făcut din pruncie până acum înșelându-mă și amăgindu-mă, niciodată nevoind voilor Tale să urmez, nesocotind că nesuferită este urgia îngrozirii Tale asupra păcătoșilor, nici cu frica tăierii morții și cu frica nemitarnicului Tau județ înțelepțindu-mă.

Căci care faptă urâtă cu covârșire și cu prea multă sânguintă nu am săvârșit, pricinuind pacate. Mintea prin urâte aduceri-aminte mi-am spurcat, trupul prin amestecări necurate cu totul mi-am întinat, duhul, prin învoiri rele mi-am netrebnicit, eu însumi mânia Ta o am întârât și urgia Ta o am ațâțat Deci cine mă va plânge? Cine mă va tângui pe mine, ticălosul? Tu ești milostiv și lesne iertător, Dumnezeu al milei și al Indurărilor, având sădit în Tine noianul iubirii de oameni și adâncul înde-lungii-răbdări. Deci pleacă-Te ticăloșiei mele, pri-mește-mă pe mine, cel ce mă rog, îmbrățișează-mă pe mine, cel ce mă întorc Vindecă îndreptarea sufletului meu,

și cu judecățile care știi mântuieș-te-mă. Nu am lacrimi fierbinți. Nu am mărturisire adevărată, nici altceva din câte ar ajunge să tragă spre mine milostivirea Ta. Nu este lucru preaslăvit dacă vei mântui pe cel drept, dacă vei milui pe cel iubitor de fapte bune, ci doar dacă spre mine, cel ce peste măsură am greșit, vei minuna milele Tale.

Știi neputința firii omenești, pentru că întru aceasta Te-ai îmbrăcat cu milostivire. Să nu biruiască mulțimea răutăților mele milostivirea Ta cea nemăsurată. Treci cu vederea fărădelegile mele și ca un doctor vindecă rănilile cele netămăduite ale sufletului meu. Vezi-mi bubele câte sunt, căci peste tot trupul este rana mea și nu-mi este cu putință a pune leac, sau untdelemn, sau tămăduiri. Ție unuia Dumnezeuului meu, preabunule Meșter, Căruia toate îți sunt cu putință, cu lesnire Îți este a vindeca acestea și a nu mai lăsa nici o rană a răuțații. Man-tuieste-mă, iarăși strig, pentru mila Ta, caci, pentru ea ai adus toată lumea aceasta întru ființa. Pentru ea, Te-ai pogorât către noi, cei ce cu nenumarate greșeli Ți-am greșit Ție și Te-am întăritat. Dator sunt cu nenumărați talanți, iartă-mi mie pe cei mai mulți, ca și mai mult să Te iubesc. Greșit-am, Dumnezeuule, greșit-am Ție. mărturisesc, dar sa nu ma osândesti potrivit fărădelegilor mele, mei sa-Ți întorci fața Ta despre mine, ci auzita facă-se mie

mila ta și, mai vărtos, vestită și aratata fie milostivirea Ta către mine, cel ce peste măsură am greșit Căci Tu esti Dumnezeuul celor ce se pocăiesc, îndelung-răbdând fărădelegile noastre „pe cat sunt de departe răsăriturile de apusuri”[81], și nălbind prin pocăință păcatele noastre ca zăpada și ca lana. Deci, câte am greșit până acum din tinerețe, iartă-mi-le ca un preabun și multmilostiv. Și da-mi mie vreme de pocăință și lacrimi de-a pururea curgătoare. Strălucește-mi făclia sufletului meu prin mărturisire, pe care am întunecat-o și am stins-o cu fărădelegile mele, și cu haina cea dintâi, cea curată și neîntinată, cu care m-am îmbrăcat de la botez, iarăși îmbracă-mă prin cercetarea Ta, dându-mi mie îndrăzneală și arvună de mântuire din cele de aici.

Prin mijlocirea Maicii celei care fără de sămânță și mai presus de fire L-a născut pe Cuvântul Tău cel fără de început și mai înainte de veci, cu folosințele slujitorilor Tăi celor fără de materie și fără de trupuri, prin soliile propovăduitorului pocăinței, ale cinstutului, slăvitului Proroc, înaintemergătorului și Botezătorului Ioan, ale sfinților, slăviților și întru tot lăudaților Apostoli și ale celui de-al doilea propovăduitor al pocăinței Ioan Preaînțeleptul, cel cu cuvinte de aur[82], și ale tuturor sfinților celor ce din veac bine Ți-au plăcut Ție. Căci binecuvântat ești împreună cu unul născut Fiul Tău și cu făcătorul de viață și preasfântul Tău Duh, acum și pururea și în cei fără de sfârșit veci ai vecilor. Amin.

[50].Nichifor Calist Xanthopol (sfârșitul sec. XIII-începutul sec. XIV), mare istoric, exeget și liturgist bizantin. A alcătuit și rugăciuni, între care aceasta intitulată Rugăciune de mărturisire către Făcătorul fi Creatorul nostru Dumnezeu, cuprinzând toate patimile și greșelile omenești (cf. S.G. Papadopoulos, în Threskeutike kai ethike egkuklopaideia, 19, Athena, 1966, col. 652, nr. 5), publicată și în P.G. 147,591 A-600 B. în ed. 1799, nota: "în alte [manuscrise], rugăciunea aceasta este îndreptată către Domnul nostru Iisus Hristos".

[51].Adekastos: incoruptibil, onest, care nu primește mită.

[52].Vezi nota 42.

[53].1 Tim. 2, 4, cu modificarea: „cunoștința celor lucrate” (în loc de „a adevărului”, ca în textul evanghelic), adică a celor săvârșite de Dumnezeu pentru mântuirea și desăvârșirea omului,

evocate în rândurile următoare.

[54].Arrhetos: indicibil, inefabil (în rom. veche: de negrăit, de nepovestit).

[55].Lameh, descendent al lui Cain, este amintit în cartea Facerii 4, 19 drept cel dintâi bărbat care și-a luat două soții, începător al poligamiei. Întreg pasajul evocă păcătoși cunoscuți. Nelegiuirile locuitorilor din Ninive sunt descrise la Naum 3. Pentru păcatele lui Manase și David, v. notele 25-26.

[56].Ps. 85, 16.

[57].Huperophrus: cel ce încruntă sprâncenele, privește de sus, acuzator.

[58].Huperoptes, în rom. veche: „trecător cu vederea”, disprețuitor.

[59].Phulendeiktes: cel căruia îi place să acuze; în rom. veche: „iubitorul de arătare”.

[60].Moichos: adulter (rom. veche: „preacurvar”). om care face desfrânare deși este căsătorit, condiție agravantă față de desfrânat ipornos, „curvar”) și de pătimășii menționați îndată: bebelos (pângărit, profanat), asotos (libertin), aischros (infam, care se discreditează prin purtarea lui).

[61].Aselges: licențios, impudic, nerușinat, nepăsător față de judecata oamenilor, mai rău decât aischros din nota precedentă.

[62].Gastrimargos: cu pânțele înnebunit (de poftă), mîncău, nesătul.

[64].Akediastes: indiferent față de toate, descurajat, nepăsător (în rom. veche: „negrijuliu”). Este o stare premergătoare deznădejdiei care duce la sinucidere (păcat capital, împotriva Sfatului Duh), analizată de abatele Pierre Miquel, osb., *Lexique du Desert Etude du quelque mols-cles du vocabulaire monastique an-cien*, Abbaye de Bellefontaine, 1986, pp. 17-35.

[65].Pleonektes: avid, care vrea să aibă mai mult decât i se cuvine.

[66].Orgilos: irascibil, iute la mînie (în rom. veche: „iuțos”)

[67].Akampes: refractar, inflexibil.

[68].Katalalos: oponent, potrivnic (dar și clevetitor).

[69].Psithuristes: delator, denunțător, pârâcios.

[70].Mataios: inutil, frivol, vanitos (rom. veche: „deșert”)

[71].Kataphronites: disprețuitor (în rom. veche: „nebăgător în seamă”).

[72].Autokatadikos: osândit de sine însuși prin purtarea sa. Cf. Tit 3, 11: autokritikos, cu același sens.

[73].Acest Catalog al păcatelor, dintre cele mai complete din literatura etică ortodoxă, servește examenului de conștiință pregătitor pentru Taina Mărturisirii. El este și un mic tezaur de termeni amartologici folosiți în româna veche, mai bogată la acest capitol decât româna modernă care a pierdut multe cuvinte desemnând viciile (ca și virtuțile), o dată cu decadența trăirii creștine.

[74].Ps. 6, 1.

[75].Ps. 129, 3.

[76].Ps. 37, 4.

[77].Prin păcate omul pângărește chipul său divin primit când a fost creat (Fc. 5, 1).

[78].Priveliște, spectacol, teatru (gr. theatron). Eis kakias stele tis (în trad. 1827: „întru răutate stâlp oarecare”) se referă la rugămintea păcătosului de a nu deveni, pentru îngeri și pentru oameni, acel stâlp al infamiei pe care se afișau în vechime sentințele, în vederea înștiințării publice.

[79].1 Ptr. 5, 8.

[80].Lista păcatelor pentru care omul va da seamă.

[81].Ps. 102,12. în ed. Neamțul. 1827, traducătorul a adăugat două note. La „Știi neputința firii omenești” (v. aliniatul precedent), nota: „Se întoarce către Fiul”, iar la „Căci Tu ești Dumnezeu”, nota: „Iarăși către Tatăl”.

[82].Sfântul Ioan Gură de Aur (v. nota 7), numit aici Chrusorrhemos: „cel cu graiul de aur”. (sursa: Din cele mai frumoase rugăciuni ale Ortodoxiei - Sf.Nicodim Aghioritul)

RUGĂCIUNE CĂTRE DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS. CU MULTĂ UMILINȚĂ ȘI CERERE A SFÂNTULUI IOAN DĂMĂSCHIN^[85]

Indurate și mult milostive Doamne, Iisuse Hristoase; Dumnezeu meu, Cel ce ai venit în lume să mântuiești pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu, miluiește-mă înainte de sfârșitul meu, căci știu că înfricoșată și strașnica judecată mă așteaptă în fața întregii zidiri, când toate faptele mele cele necurate și spurcate vor fi descoperite, pentru că sunt de neiertat și nevrednice de iertare, covârșind cu. mulțimea lor nisipul mării, de aceea nici nu îndrăznesc. Stăpâne, să cer iertarea lor.

Mai mult decât toți oamenii Ți-am greșit Ție. Mai mult decât curvarul am, viețuit Mai mult decât cel dator cu zece mii de talanți m-am făcut dator Ție. Mai mult decât vameșul rău am vamuț Mai mult decât tâlharul pe sine-mi m-am omorât Mai mult decât curva eu, iubitorul de curvie, am curvit. Mai mult decât ninivitenii fără de pocăință am greșit. Mai mult decât Manase „fărădelegile mele au covârșit capul meu și ca o sarcină grea s-au îngreuiat peste mine”^[86] și m-am chinuit și m-am gârbovit până în sfârșit. Pe Duhul Țău cel Sfânt L-am mâniat Poruncile Tale nu le-am ascultat Avuția Ta am risipit-o. Harul Țău l-am întinat. Arvuna pe care mi-ai dat-o mie într-o fărădelegi am cheltuit-o. Sufletul meu, cel făcut cu cinste după chipul Țău, l-am spurcat Vremea pe care mi-ai dat-o mie spre pocăință cu vrăjmașii Țăi am viețuit-o. Nici o poruncă a Ta nu am păzit Haina cu care m-ai îmbrăcat cu totul am întinat-o. Făclia cugetării drepte am stins-o. Fața mea pe care ai strălucit-o, eu am netrebnicit-o într-o păcate. Ochii mei pe care i-ai luminat de bunăvoie i-am orbit Buzele pe care de multe ori le-ai sfințit cu dumnezeieștile Tale Taine, cu cuvinte de rușine le-am spurcat

Știu că voi sta înaintea înfricoșatului Țău scaun ca un osândit eu, preaspurcatul. Știu că atunci toate cele făptuite de mine vor fi vădite și nimic nu se va ascunde înaintea Ta. De aceea mă rog Ție, preaîndurate și multmilostive, iubitorule de oameni, Doamne, „nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine”^[87]. Nu zic și „să nu mă cerți”^[88], căci cu neputință este față de faptele mele, ci doar „nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine”. Voi dobândi aceasta de la Ține dacă nu mă vei certa cu mânia Ta, nici cu iuțimea Ta și nu vei arăta mânie și iuțime înaintea îngerilor și a oamenilor, spre rușinarea și ocara mea. Doamne, „nu cu mâina Ta să mă mustri pe mine”. Dacă mânia unui împărat trecător nu o poate nimeni suferi, cu cât mai mult nu voi suferi eu, ticălosul, mânia Ta, a Domnului meu. Doamne, „nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă cerți”. Știu că tâlharul a cerut și îndată a dobândit iertarea. Știu că desfrânata din tot sufletul s-a apropiat de Ține și a fost iertată. Știu că vameșul din adânc a suspinat și s-a îndreptat. Iar eu, preaticălosul, pe toți covârșindu-i cu păcatele, nu voiesc să le urmez lor cu pocăință. Pentru că nu am lacrimi neîncetate, nici mărturisire curată și adevărată. Nu am suspin din adâncul inimii. Nu am suflet curat. Nu am dragoste după Dumnezeu. Nu am sărăcie duhovnicească^[89]. Nu am rugăciune neîncetată. Nu am în-frânare de patimi în trup. Nu am curățenie a gândurilor. Nu am voința plecată lui Dumnezeu. Deci cu ce chip sau cu ce îndrăzneală voi cere iertare?

Doamne, „nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine”. De multe ori, în biserică umilindu-mă, cad la Ține, dar ieșind afară, îndată mă poticnesc în păcate. De câte ori m-ai miluit, iar eu Te-am mâniat. De câte ori îndelung ai răbdat, iar eu nu m-am întors de la păcat. De câte ori m-ai ridicat iar eu, poticnindu-mă, iar am căzut De câte ori m-ai ascultat, dar eu nu Te-am ascultat De câte ori m-ai chemat iar eu nu Ți-am slujit Ție. De câte ori m-ai cinstit iar eu nu Ți-am mulțumit De câte ori, când păcătuiam, m-ai rugat ca un bun Părinte și ca pe un fiu m-ai sărutat și brațele deschizându-mi-le, mi-ai strigat: "Scoală-te, nu te teme, stai, vino înapoi, nu te cert nu mă

scârbesc de tine, nu te lepăd, nici nu mă împietresc față de zidirea Mea, fiul Meu, chipul Meu, omul pe care l-am zidit cu mâinile Mele și întru care M-am îmbrăcat"[90], pentru care Mi-am vărsat sângele. Nu Mă întorc dinspre oaia Mea cea cuvântătoare care s-a pierdut dacă vine la Mine. Nu pot să nu-i dau vrednicia dintâi. Nu pot să nu o număr cu cele nouăzeci și nouă de oi, căci numai pentru ea M-am pogorât pe pământ și am aprins făclia, adică trupul Meu, și am măturat casa, și am chemat puterile cerești prietene să ne veselim pentru găsirea ei".

Deci toate acestea, ca un bun și iubitor de oameni, mi le-ai dăruit mie, Stăpâne, dar eu, ticălosul pe toate defăimându-le, în țara străină și depărtată a pierzării m-am dus. Ci Tu, Preabunule, întoarce-mă iar și nu Te iuți asupra mea, ticălosul, Doamne, nici cu mânia Ta să nu mă mustri, Milostive ci mai rabdă-mă. Nu Te grăbi să mă tai ca pe smochinul cel neroditor, nici cu porunci sa fiu secerat mai înainte de vreme din viața aceasta, ci dă-mi viața rânduită mai dinainte și călăuzește-ma către pocăință, Doamne.

Deci nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, Stăpâne, nici cu iutimea ta să mă cerți. Miluiește-ma, Doamne, căci neputincios sunt"[91] cu sufletul, neputincios cu gândul, neputincios cu mintea, neputincios cu voința. Căci iată mi s-a dus puterea, mi s-a dus vremea. „Întru deșertăciune s-au isprăvit zilele mele toate și sfârșitul a sosit"[92] Ci deschide, deschide, deschide mie. Doamne, cel ce cu nevrednicie bat, și nu-mi închide ușa milostivirii Tale. Căci dacă vei închide Tu, cine îmi va deschide? Dacă nu mă vei milui Tu, cine îmi va ajuta? Nimeni altul, nimeni, ci numai Tu, Cel din fire milostiv și îndurător. „Miluiește-mă, Doamne, că neputincios sunt"[93], pentru că m-a slăbănogit vrăjmașul și neputincios și zdrobit m-a făcut Iar cel neputincios și zdrobit nu poate să se vindece singur. Cel zdrobit nu poate să se vindece singur. Cel zdrobit nu poate să-și ajute lui însuși. Deci „miluiește-mă, Doamne, că neputincios sunt".

„Vindecă-mă, Doamne, că s-au tulburat oasele mele, s-a tulburat și s-a zdrobit sufletul meu."[94] Dar cel cu oasele zdrobite nu poate să se scoale și să caute doctor, nu poate să alerge și să scape de vrăjmaș. Tu, deci, mă caută, Stăpâne, Cel ce ai venit să cauți oaia cea pierdută, Tu cercetează-mă pe mine, cel ce am căzut între tâlhari. Căci nu numai mort ci cu totul mort m-au lăsat Deci, „vindecă-mă, Doamne, că neputincios sunt" și putred m-a făcut vrăjmașul. Iar cel neputincios și putred este cu totul doborât, este aruncat cu totul, ca un stârv ticălos. El doar cheamă pe doctor, strigă după ajutor, caută împrejur cu ochii, când va veni și-l va cerceta „Cel ce vindecă pe cei zdrobiți cu inima"[95] și „îndreptează pe cei surpați"[96] și „mântuiește pe cei deznădăjduiți"[97].

„Vindecă-mă, Doamne, că s-au tulburat oasele mele și sufletul meu s-a tulburat foarte." Tulburare trupească și suflatească m-a cuprins, Stăpâne, căci în patimi trupești am căzut, trupul și sufletul batjocută dracilor le-am făcut „Vindecă-mă, Doamne, că s-au tulburat oasele mele", cele ce susțin pe omul cel dinlăuntru, adică: credința, înțelepciunea, nădejdea, dreptatea, înfrânarea, evlavia, blândețea, smerita cugetare și milostivirea. Aceste oase s-au zdrobit, Stăpâne. Deci „vindecă-mă, Doamne, că s-au tulburat oasele mele și sufletul meu s-a tulburat foarte". Căci, iată, văd că a sosit ceasul vieții mele „și sufletul meu s-a tulburat foarte". Văd calea cea lungă și grea către cele de dincolo și că nu sunt pregătit pentru dânsle, „și sufletul meu s-a tulburat foarte". Văd pe cămătar că îmi cere datoria și nu-i pot plăti „și sufletul meu s-a tulburat foarte". Văd pe diac arătându-mi za-pisul[98] și pe gealați că scrâșnesc asupra mea „și sufletul meu s-a tulburat foarte". Văd mulți pârâși, iar părtinitori nici unul „și sufletul meu s-a tulburat foarte". Că m-am umplut cu totul de tulburare și de întunecare, mă înfiorez și mă cutremur, mă înfricoșez și mi se rup cele dinlăuntru și nu știu ce să fac sau cu ce chip să mă arăt

Judecătorului meu. Mă întunec, mă tulbur, mă necăjesc; nu mă pricep și de aceea „sufletul meu s-a tulburat foarte”.

„Miluiește-mă, Doamne, că s-au tulburat oasele mele și sufletul meu s-a tulburat foarte.”
Vicleanul nu încetează să mă supere, vrăjmașii nu se opresc luptându-mă, războiul din trup mă îmboldește neconținut, gândurile viclene nicidecum nu se astâmpără.

„Și Tu, Doamne, până când?”[99] Iată, vezi, Doamne, că toate cele ale mele sunt încurcate și ticăloase. Iată, vezi împotrivirea asupra mea, războiul trupului, cuptorul patimilor și slăbiciunea puterii sufletului meu. De aceea, Doamne, până când nu Te milostivești, până când nu aperi, până când nu Te grăbești, până când nu vezi, până când treci cu vederea? Doamne, întru mila Ta mântuiește-mă. Nu mă trece cu vederea pe mine, nevrednicul, pentru mila Ta. Căci nebagarea Ta de seamă se face cădere a mea, Stăpâne.

Pentru aceasta „întoarce-Te, Doamne, izbăvește sufletul meu și mă mântuiește pentru mila Ta”[100]. Ca un îndurător miluiește-mă. Ca un milostiv în-dură-Te. Ca un iubitor de oameni „mântuiește-mă pentru mila Ta”, iar nu pentru faptele mele, căci sunt rele, nu pentru ostenele mele, căci sunt neputincios, nu pentru gândurile sau cuvintele mele, căci sunt spurcate și necurate, ci numai pentru mila Ta, mult milostive Doamne, mântuiește-mă. Iar dacă voiești să mă judeci, Stăpâne, iată, eu rostesc cel dintâi osânda mea, eu mărturisesc că sunt vrednic de moarte. Deci „mântuiește-mă pentru mila Ta”. La iubirea Ta de oameni scap, Preabunule. Nu am ceva vrednic să-Ți arăt Milostenie cer, dar să nu-mi ceri prețul ei. Adu-Ți aminte de cuvintele Tale, Doamne, cum „că se pleacă gândul omului cu dinadinsul spre cele rele din tinerețea lui”[101]. Și „omul deșertăciunii s-a asemănat și zilele lui ca umbra trec”[102]. Și „nimeni nu este curat de întinăciune”[103]. Și „iată că întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea”[104]. Căci „de vei lua aminte la fărădelegile noastre, nimeni nu va putea suferi, Doamne”[105]. Pentru aceea, mântuiește-mă pe mine, nevrednicul robului Tău, pentru mila Ta, iar nu pentru lucrările mele.

Căci de vei milui pe cel vrednic, nimic nu este de mirare. De vei mântui pe cel drept, nu este ceva deosebit „Mântuiește-mă pe mine pentru mila Ta”. Fă asupra mea minunată mila Ta, Doamne. Arată întru mine milostivirea Ta, Stăpâne. Mărește spre mine iubirea Ta de oameni, Sfinte. Arată peste mine milele Tale cele dintru început Doamne. „Și să nu intri la judecată cu robul Tău.”[106] Căci de vei voi să te judeci cu mine, se va astupa gura mea, neavând eu ce să grăiesc sau ce să răspund. De aceea, „să nu intri la judecată cu robul Tău”, și să nu cântărești păcatele mele cu măsura Ta cumplită „ci întoarce fața Ta de către păcatele mele și toate fărădelegile mele șterge-le”[107] și „mântuiește-mă pentru mila Ta, Doamne”. Și „mila Ta să-mi urmeze în toate zilele vieții mele”[108]. Să-mi urmeze mila Ta, Doamne, mie, celui ce rău m-am abătut de la Tine, celui ce de-a pururea fug de Tine și către păcat de-a pururea rău alerg.

Aceasta numai cer, mă rog și mă cerșesc: „Mân-tuiește-mă pentru mila Ta”. Mântuiește-mă mai înainte de a merge la judecățile cele de dincolo sau, mai adevărat zicând, la chinurile cele de dincolo, unde nu este pocăință, nici mărturisire. „Căci zice: în iad cine se va mărturisi Ție?”[109] Pentru aceea, „mântuiește-mă pentru mila Ta, că nu este întru moarte cel ce Te pomenește pe Tine, nici în iad cel ce se mărturisește Ție”[110]. Că acolo nu este pocăință, nu este iertare celor ce nu se pocăiesc și nu se mărturisesc aici. De aceea, mântuiește-mă pe mine, nevrednicul robul Tău, care mă pocăiesc Ție și mă mărturisesc pentru mila Ta, Doamne, și nu pentru faptele mele. Căci Tu ai zis, Doamne: „Căutați și veți afla, bateți și se va deschide vouă și oricâte veți cere,

crezând, veți lua"[111]. De aceea, „miluiește-mă pentru mila Ta", Iubitorule de oameni, Stăpâne, ca și întru mine să se slăvească numele Tău cel preasfânt și preaproslăvit, Doamne Dumnezeuul meu, Cel ce pentru mine Te-ai făcut ca mine. Ca și eu împreună cu toți sfinții numărându-mă, să Te slăvesc pe Tine, Iisuse Hristoase, preabunule și iubitorule de oameni Dumnezeuul meu, împreună cu Părintele Tău Cel fără de început și cu preasfantul și bunul și de viață făcătorul Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

(sursa: Din cele mai frumoase rugăciuni ale Ortodoxiei - Sf.Nicodim Aghioritul)

[85].Sfântul Ioan Damaschinul (sfârșitul sec. VII-înainte de 734), mare teolog al Bisericii creștine, autor al operei Izvorul credinței, apărător al cultului icoanelor, imnograf. Notă în ed. 1799: „Alții spun că alcătuirea aceasta este a lui Anastasie Sinaitul", cuvios (c. 640-c. 700) din mănăstirea Sfânta Ecaterina. contemporan mai tânăr al Sfântului Maxim Mărturisitorul și luptător, ca și acela, împotriva monofiziților și altor eretici de atunci, prăznuit la 21 aprilie.

[86]. Ps. 37, 4.

[87]. Ps. 6, 1. întreaga rugăciune este o dezvoltare a cererilor din acest psalm.

[88]. Ibid.

[89]. Sărăcia duhovnicească lăudată de Iisus: „Fericiți cei săraci cu duhul" (Mt. 5, 3).

[90]. Iisus a luat firea omenească prin întrupare.

[91]. Ps. 6, 1-2.

[92]. Ps. 77, 37.

[93]. Ps. 6, 2.

[94]. Ps. 6, 2-3.

[95]. Ps. 146, 3.

[96]. Ps. 144, 15.

[97]. Idt. 9, 12.

[98]. Vezi nota 80. „Cămătarul", „diacul": diavol, pârâșul omului la Judecată.

[99]. Ps. 6, 3.

[100]. Ps. 6, 4.

[101]. Ps. 8, 20.

[102]. Ps. 143, 5.

[103]. Iov 14, 4.

[104]. Ps. 50, 6.

[105]. Ps. 129, 3.

[106]. Ps. 142, 2.

[107]. Ps. 50, 10.

[108]. Ps. 22, 8.

[109]. Ps. 6, 6.

[110]. Ps. 6, 4-5.

[111]. Mt. 7, 7-8.

RUGĂCIUNE DE CERERE SI UMILINTA CATRE SFANTA TREIME A SFANTULUI SIMEON LOGOFATUL METAFRASTUL IN STIHURI IAMBICE [258]

Părinte, Fiule, Duhule, Treime Sfântă, bunătate nesecată, care revarsă tuturor frumusețe mult îndrăgită fără de sațiu, mântuiește-mă, îndură-Te, curățește-mă.

Am păcătuیت am nelegiuit și m-am stricat. Am păcătuیت am nedreptățit și am greșit Am fost prunc cu chip întunecos și înnegrit, și copilandru spurcat și netrebnic, tânăr ca o scârnăvie lepădată, bărbat îndărătnic și cu totul necurat. Am fost bărbat urât și netrebnic, bărbat spurcat și cu totul întinat iar la căruntețe putreziciune și pângărire. Căci încă din scutece, dumnezeiescul dar al Duhului, dumnezeiescul Botez, nebunește l-am lepădat. M-am spurcat cu spuncăciunea păcatului, m-am întunecat cu întunericul nestăpânirii. Din pruncie am alergat spre fapte scârboase și până la bătrânețe am trăit în desfrânări. Tot darul bun l-am trecut cu vederea, toată păgâneasca urăciune am săvârșit-o. M-am întinat cu noroiul răutății, m-am lipsit de virtuțile de suflet hrănitoare, m-am depărtat de dumnezeieștile daruri, m-am înstrăinat de veșnicele bunătăți. Am părăsit haina cea preafericită, de sus țesută și sfințită. Nu am voit viața fecioarelor, nu am iubit purtarea celor înfrânați. Am luat haina neagră a patimilor, îmbrăcăminte putredă, leproa-să, întunecată, veșmânt al trupului cu totul întinat și mantie urâtă, porfiră a putreziciunii. Veșmântul nestricăciunii l-am rupt și m-am îmbrăcat cu lucrurile necinstirii. Ochiul cel preacurat l-am urât și cu ochiul desfrânat m-am împrietenit Prin atingerea de faptele urâte ale neînfrânării m-am spurcat totdeauna și pretutindenea. Am gonit frica Ta de la mine și darul cel curățitor. Dor grabnic spre păcat am vrut. Făclie fiind, m-am desfătat intru murdării, în tot chipul am săvârșit faptele urâte și desăvârșit le-am lucrat pe cele scârboase. Până la bătrânețe am fost stăpânit de poște. Îmbrăcat fiind cu slava nemuririi, acum port haina morții. Eu, care promisem toată buna mireasmă, am îmbrățișat toată reaua duhoare. Am greșit cerurilor, aerului, mării și întregii zidiri. Păcătuiesc înaintea ochilor Tăi și nu sunt vrednic să privesc în sus. M-am lipsit de avuția cea părintească. Așadar, deși nevrednic, primește-mă pe mine, fiul cel curvar, care urât și scârbos m-am făcut, și iartă-mă. Căci am căzut acum în noaptea vieții, intru întunericul patimilor, în prăpastia trupului celui stricător de suflet Strălucește-mă tot acum cu raza pocăinței. Izbăvește-mă de iad și de întunericul cel mai din afară pe mine, cel ce am căzut între tâlharii neîmblânziți și care sunt plin de răni și de rea duhoare. Cu ploile pocăinței celei preadulci mântuiește-mă de rănilor patimilor sufletești. Eu insumi am alergat spre cele scârboase. Eu insumi m-am împins către necurăție, umple-mă de preabună mireasmă. Eu insumi m-am lipsit de dumnezeiescul acoperământ. Eu insumi m-am dezbrăcat de darul Duhului. Am spus că voi umbla pe cărările mântuirii, dar mai tare m-am pornit către necurăție și mai tare m-am abătut la lucruri rele. Am spus că voi primi frica Ta cea hrănitoare de suflet și că mă voi încinge cu brâu de mântuire, dar mai tare am izgonit de la mine toată frica și mai tare am iubit faptele urâte. O, cum m-am făgăduit, în fața îngerilor, că îmi voi curăți sufletul și îmi voi subția gândul, că îmi voi chinui trupul, că îmi voi alege viața sfințită. Am spus că voi goni de la mine toată necurăția, am spus că voi cinsti mai mult fapta curată, dar mai tare mi-am încuibat viclenia, mai tare m-am pornit spre ucideri. Am spus că voi umbla pe cărarea strămtă a curăției, a sfințitei liniști, dar mai tare am dorit spre poște, și mai mult am alunecat în scârnăvii. O, cum s-a dus dumnezeiescul dar al Duhului! O, cum s-a dus sfințenia trupului! O, cât sunt de pângărit, plin fiind de lepră! O, cum am fost respins din sfințitele praguri! Deși eu, întunecat și posmogitul, port chipul cu adevărat dumnezeiesc și mare al monahului, dar săvârșesc spuncăciunile desfrânaților. Am ajuns la căruntețe, dar nu am întreagă înțelepciune.

Lumina ochilor trupului s-a dus, ceața ochilor inimii a trecut, mâinile și picioarele mi s-au muiat, dar nu s-au potolit blestemățiile, nu mi-a pierit clevetirea. O. cum de nu m-am înțeleptit la vreme! Cum, nici la căruntețe, nu am fugit de putreziciune! O, de ce vremea nu mi-a hărăzit nepățimire! O, de ce am vrut destrăbălările dracilor! O, de ce am iubit năravurile satanei!

Ci învrednicește-mă, o, Treime Preasfântă, să mă înfricoșez neîncetat de văpaia gheenei, de marea focului atotmistuitor și de oceanul cel arzător, să mă cutremur pururea de judecata morții, de cercetătorii cei amari ai cugetelor inimii care o dată cu faptele vor înfățișa și cuvintele și gândurile cele netrebnice. Ca niște călăi mă vor pâri atunci pe mine, cel cu totul întinat, faptele, deprinderile cumplite, lucrările răutăților, gândurile urâte, asupririle, închipuirile. învrednicește-mă, o, Treime, să nu fiu aruncat ca vreascurile în cuptor, nici ca hrană spre îndestulare fiarei, să nu mă dovedesc nestăpânit și iute, nici să-mi mai crească răutatea cea veche, ci fă-mi ușoară sarcina păcatelor, ca să mă întorc de la sălbăticia mea prostească, să mă abat de la viclenia mea urăcioasă. Supune-mi minții patimile cele spurcate, greu de stăpânit, unite și topite în firea mea. Fă ca tot ea[259] să păzească dumnezeiescul cuvânt Cu puterea Ta întărește-mi puterea cea neputincioasă. Cu lumina Ta luminează-mi întunericul inimii. Cu curăția ta curățește-mi mintea[260]. Izbăvește-mă de rana răutății celei stricătoare de suflet. Scoate-mă nevătămat de la draci, neîntinat, fără de prihană, de la cei potrivnici, de la supărarea diavolului și de la tirania lui cea silnică și cumplită. Dăruiește-mi acum darul dumnezeiescului Duh ca să împlinesc cuvintele Tale, să păzesc legile Tale, să mă tem de îngrozirea Ta care desăvârșit lucrează, să fac cele ce se cuvin Ție și mă mântuiesc. Curățește-mă de pângărirea și spurcăciunea tupului. Uplete-mi mintea de curățenia Ta. Păzește-mă neîmpiedicat, ca într-o zi cu bună rânduială, ca să merg pe dumnezeieștile căi. Izbăvește-mă de lucrul fără de rod și de osteneala prea rea a nebuniei necunoștinței, care intră întru mine de la draci și iese dinlăuntru, din inimă, în vremea morții, în ziua judecății celei înfricoșate a nelegiuirilor mele, bătăile crunte ale conștiinței, muștrările amare și săgețile înfocate care mă vor arde, mă vor pârjoli, mă vor topi, ce putere le va opri? Cine le va stinge? În foc mă aruncă lucrarea răutății, m-a înstrăinat de cunoașterea [Ta] la Judecată, și voi auzi: „Nu te știu pe tine, putreziciune. Stai departe de bunătați, răutate, viclenie, suflet întunecat și netrebnic”[261] Aproape este tăierea morții. S-a apropiat acum sabia sfârșitului. Înger de foc aspru, îngrozitor, purtător de sulită, sălbatic se pogoară, tăind, secerând inimile cele neroditoare. Vai mie, s-a apropiat ca un leu și ca un balaur. Vai mie, de față este, foc suflând și arzând, cu paloș înfricoșat și cu totul înfocat Se arată necruțător față de mine, ticălosul. Se arată gata să mă topească, să mă mistuie, arzându-mă cu totul. Nici un sprijin nu-mi rămâne mie, chinuitului. Nimeni nu îmi ajută mie, stricatului. Nimeni nu aude tânguiri mele. Nimeni nu vede ostenelele inimii mele, căci tu, suferind muncile cele tainice, numai tu le știi întru ascuns, o, inimă!

Suflete, mi se pare că te văd întunecat de moartea cea amară, îngălbenit de frică, fugind, nesuferind să vezi îngerul, posomorât și de lacrimi plin. Te văd mistuit de moarte, privind în jos, împilat trist, lepros și netrebnic, gol, întinat și rănit O, cum te vei duce tu dezlegat de trup! O, cum vei fi tu ținut de vrăjmășiile dracilor! O, cum vei fi băgat tu întru adâncul muncii! O, cum vei suspina în fundul tartarului! Mai înainte de a se arăta judecata te-ai osândit. Mai înainte de gheenă, în gheenă te duci. Mai înainte de tartar, prăpastia tartarului vezi. Mai înainte de întuneric, ai căzut în cumplit întuneric. O, cum te vei scula la judecata cea veșnică, trist și plin de întuneric, bătân-du-te în piept și sfâșiindu-ți haina! O, cum vei sta la judecată înaintea Domnului împreună cu spurcatul și pângăritul tău trup, cu legături gândite ținut ticăloșeste, legat cu lanțurile de nedesfăcut ale greșalelor! O, cum vei fi așezat cu cei osândiți! O, cum vei fi pus împreună cu mulțimea dracilor! O, cum vei auzi: „Du-te întru întuneric, în toți vecii arzându-te!”[262].

Dacă ai suspina acum sau ai lăcrima, mai înainte de a se arăta sabia morții, poate se va milostivi Stăpânul, poate te va rândui între cei mântuiți. Deci suspină, inimă, mai înainte de sfârșit, roagă-te cu frică și cu cutremur:

O, Părinte, Fiule, Duhule, Treime Sfântă, mân-tuiește-mă dincolo de vrednicia mea și peste nădejde. O, foc curățitor de păcate, curățitor de gre-șalele sufletului, spală sufletul meu de întinăciuni, stăpânește cugetele sufletului meu, îndreptează pornirea minții spre plâns și împărătește peste socotelile minții, ca să-mi plâng multele mele vinovății, să mă tânguiesc pentru multele mele datorii și curățește-mi inima de spurcăciuni, pentru ca să suspin cu amar și să lăcrimez neîncetat. O, Domnule al Domnilor! O, Atotțiitorule! Pe mine robul patimilor, cel plin de rușine, scapă-mă de rușinea cea veșnică, de gheenă și de întunericul cel mai din afară. Luminează-mi gândurile sufletului îngrozite, care tremură ca niște vinovate, plâng și se tânguiesc ca niște osândite, ca să săvârșesc rugăciuni curate și neîncetate. Dă-mi curățire a minții, liniște sufletească, omorâre a voirilor celor urâte, defăimare a lucrurilor trecătoare, cuget smerit și dragoste, lacrima inimii care înveselește, suspinurile pline de mir și tânguirile sfințite, împreună cu puterea de rază purtătoare a înfrânării. Dă-mi mie să-mi biruiesc cu aripile postirii pântelele cel fără de rușine și înfocat. Dăruiește minții mele stăpânirea gândurilor. înfrânează-mi și înțelepțește-mi pântelele care cu totul m-a biruit și m-a ticăloșit, m-a amețit și m-a spurcat, m-a întunecat și m-a netrebnicit, aprinzându-mi acum gânduri urâte care, vai mie, până la urmă cu totul mă vor pierde. Acum m-a afundat întru întunericul iadului și m-a prăvălit în bezna cea mare. Măhnirea zadarnică și fierbințeala inimii, mânia iute și zavistia, nebunia, întunericul lenevirii, norul trândăviei mi-au gonit darul Duhului. Slava deșartă omenească și lauda stricăcioasă imi aduc necinste peste măsură. Iar mândria, turbarea dracilor m-a împreunat pe mine cu nebunia patimilor. Cu amar suspină inima de trei ori ticăloasă. În ceasul cel înfricoșat, în ziua judecății, heruvimii vor sta de față cu frică și serafimii se vor spăimânta cu cutremur. învrednicește-mă să lăcrimez pururea, să plâng, să suspin în toată vremea și locul, în ceasul în care judecătorul va ieși la Judecată. Se va clăti cerul și va tremura pământul, se va îngrozi marea, se va topi toată zidirea, iar El va fi aprig cu cei ce au nelegiuit. Vor răsună trâmbițele cu putere, cetele celor fără de trupuri vor alerga, sufletele cele netrebnice le vor chinui, sufletele cele întinate le vor arde. Când vei ședea pe tron înalt, când mă vei judeca pe mine osânditul, să nu mă pui pe mine. blestematul, împreună cu iezii cei blestemați, ci cu oile cele fericite, ca să mă desfă-tez în lăcașurile rânduite dreptilor. O, Lumină întreit strălucitoare! O, Treime preasfântă! Treime după fețe și unime după ființă! Numai pentru credința mea și fără nădejde, mântuiește-mă. Fă-mă împărat puternic peste patimi. Slobozește-mă de tot păcatul. Luminează-mă, înfrumusețează-mă pe mine, cel întunecat Caută spre mine cu ochi prea-milostiv. Dăruiește-mi înger de raze purtător, al minții ajutor, învățător, părtinitor, povățuitor îndreptător spre mântuire, păzitor sufletului și trupului meu. Stinge izbucnirile răutății mele. Iz-vorăște-mi ploi de lacrimi. Căci nu celor fără prihană, celor luminați, le-ai așezat leacul mărturisirii, ci ai dăruit chipuri de pocăință mic, spurcatului și netrebnicului. Căci nu este fel de răutate, de viclenie, pe care să nu-l fi făcut în toată vremea și locul.

Si acum îmi plec Ție genunchii inimii mele, împărăției Tale îmi plec grumazul, bunătății Tale aduc rugăciune. Iartă mulțimile greșelilor mele. Uită grelele datorii ale mele. Nu mă lipsi de bunătățile cele veșnice. Nu mă scoate afară de la masa cea nemuritoare. Nu mă înstrăina de bucuria sfinților.

învrednicește-mă sfințitei împărtășiri spre ștergerea greșelilor celor multe, spre dezlegare, spre curăție, spre mântuire, iar în ceasul cel de pe urmă și amar al morții, trimite-mi îngeri blânzi,

luminați, ca să biruiască pâlcurile dracilor, să-mi răpească sufletul din muncă și să-l ducă fără de păcat sus, către Cel întreit Luminător și singur împărat și să-l învrednicească bucuriei sfinților. Primește drept mijlocitoare pentru mine bunătatea Ta, nerăuta-tea, nepomenirea de rău, milostivirea, îndurarea cea desăvârșită. Primește drept mijlocitoare pe Maica cea preainaltă, pe bucuria lumii, fata Maică și Fecioară, dumnezeiască scară, toiagul cel neînsuflețit, tronul. Primește mijlocitoare rânduiala și ceata aruncătoare de fulgere a cereștilor îngeri celor fără de trupuri. Primește mijlocitor luminat și de raze purtător pe înaintemergătorul Tău cel sfințit, pe cel mai înainte de scutece propovăduitor și de Dumnezeu grăitor[263], pe cel ce mai înainte de Stăpânul a strălucit celor din întuneric[264]. Primește mijlocitoare cetele sfinților, cetele prorocilor, ale patriarhilor, ale mucenicilor, ale tuturor sfinților celor de lumină purtători. Ca bine să Te cuvântează și cu dorire să Te măresc, ca să-Ți versuiesc curat Ție, Celui pe Care bine Te cuvântează Puterile cerurilor întru toți vecii cei nemărginiți și nemăsurați. Că Ție se cuvine slava, cinstea și stăpânirea, întru toți vecii cei nesfârșiți.

(sursa: Din cele mai frumoase rugaciuni ale Ortodoxiei - Sf.Nicodim Aghioritul)

[258].Sfântul Simion Metafrastul (a doua jumătate a sec. X); cel mai mare hagiograf bizantin, autor al unei serii ample de Vieți ale Sfinților scrise la cererea împăratului Constantin VII Porfirogenetul. Prăznuit de Biserica Ortodoxă la 9 noiembrie. Pentru erudiția și demnitățile sale a mai fost numit Logofătul. Magistrul și Metafrastul (exegetul). „Domnul Logofăt” din ed. 1799 a fost înlocuit cu „Sfântul” în trad. rom. 1827.

[259].Mintea (nous).

[260].Tas phrenas, "cele dinlăuntru", ca lăcaș al minții.

[261].Lucrarea păcatului înstrăinează pe om de Dumnezeu și la Judecată va auzi cuvintele: „Nu te știu pe tine” (Mt. 25, 12).

[262] Cp. Mt. 25, 30, 41.

[263] Sfântul Ioan Botezătorul, la întâlnirea Elisabetei cu Fecioara Maria [Lc. 1, 41] a săltat în pântecul maicii sale, așadar "mai înainte de a fi în scutece". mai înainte de naștere.

[264] Cp. Mt. 4, 16.

CANON DE POCĂINȚĂ CĂTRE DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS

(alcătuire a Sfântului Teodor Studitul)

Cântarea întâia, glasul al 6-lea:

Irmos:

jutor și acoperitor S-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeuul meu și-L voi preaslăvi pe El, Dumnezeuul părinților noștri și-L voi înălța pe El, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeuule, miluiește-mă. (Înainte de primul și al doilea tropar al fiecărei cântări, după Irmos)

Mă cutremur cugetând la ziua cea înfricoșătoare și negrăită a venirii Tale, și cu frică mai înainte o văd; ziua în care vei șede la judeci pe cei vii și pe cei morți, Dumnezeuul meu, Atotputernice. Glasul Tău cel dorit, care va chema la bucurie pe sfinții Tăi, săl aud și eu, ticălosul, și să aflu nespusa desfătare a Împărăției cerești.

Slavă...

Să nu intri cu mine la judecată, vădind faptele, cuvintele și gândurile mele cele rele. Ci cu îndurările Tale, trecând cu vederea răutățile mele, mântuiește-mă, Atotputernice.

Și acum..., a Născătoarei:

Roagă-te, Maică Fecioară, către Milostivul Dumnezeu, pentru noi păcătoșii, care greșim în tot ceasul, ca să ne fie nouă milostiv în ziua judecății.

Cântarea a treia:

Irmos:

ntărește, Doamne, pe piatra mărturisirii Tale, inima mea care se clatină, că Singur ești Sfânt și Domn.

Miluiește-mă, Doamne, miluiește-mă, strig Ție, când vei veni cu îngerii Tăi, să răsplătești tuturor după vrednicia faptelor. Întoarce-te, suspină, ticăloase suflete, înainte de a lua sfârșit priveliștea acestei vieți, când va închide Domnul ușa cămării.

Slavă...

Păcătuit-am, Doamne, ca nimeni altul, întrecând pe toți cu greșelile; dar mai înainte de judecată fii mie milostiv, Iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei:

Odrăslit-ai, Preacurată, cu naștere fără de sămânță, pe Cuvântul cel viu, Care S-a întrupat fără schimbare în pântecul tău. Slavă nașterii tale, Maica lui Dumnezeu.

Sezânda:

Gândesc la ziua cea înfricoșătoare și plâng de faptele mele cele viclene; cum voi răspunde Împăratului celui nemuritor? Și cu ce îndrăzneală mă voi uita la Judecătorul, eu dezmierdatul? Milostive Părinte, Fiule Unule-Născut și Duhule Sfinte, miluieștemă.

Slavă...

În valea plângerii, în locul ce ai rânduit, Milostive, când vei șede să faci judecată dreaptă, să nu vădești cele ascunse ale mele, nici să mă rușinezi înaintea îngerilor; ci Te milostivește, Dumnezeu, și mă miluiește.

Și acum..., a Născătoarei:

Nădejdea cea bună a lumii, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, al tău ajutor îl cer; milostivește-te spre poporul cel ce lesne se primejduiește, roagă pe milostivul Dumnezeu, să izbăvească sufletele noastre de toată certarea, ceea ce ești una binecuvântată.

Cântarea a patra:

Irmos:

uzit-a prorocul de venirea Ta, Doamne, și s-a cutremurat că vrei să te naști din Fecioară și să te arăți oamenilor, și a zis: am auzit glasul Tău și m-am temut. Slavă puterii Tale, Doamne!

Sosit-a Ziua, iată înaintea ușilor este judecata; suflete, priveghează! Aici se vor aduna împreună conducătorii cu supușii și bogații cu săracii, luând fiecare om după vrednicia faptelor.

Când vei despărți pe păcătoși de cei drepti, judecând lumea, rânduiește-mă a fi una din oile Tale, alegându-mă dintre capre, iubitorule de oameni, ca să aud glasul Tău cel binecuvântat.

Slavă...

Auzind cuvintele cele cu plângere ale bogatului în văpaia chinurilor, plâng eu ticălosul și mă tânguiesc în aceiași osândă fiind, dar mă rog: Miluiește-mă, Mântuitorul lumii, în vremea judecății.

Și acum..., a Născătoarei:

Fecioară, prunc născând și curăția păzind, tu cinstită te-ai arătat, născând pe Dumnezeu și Omul; minunea ta, Fecioară Maică, spăimântează tot auzul și cugetul.

Cântarea a cincea:

Irmos:

e mine, cel ce dis-de-diminează mă rog, iubitorule de oameni, Te rog, luminează-mă și mă îndreptează întru poruncile Tale și mă învață, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Iartă-mă, Doamne, pe mine robul Tău și să nu mă dai chinurilor celor amare și demonilor celor cumpliti, între care nu se poate afla odihnă.

Slăbește, lasă și iartă-mi, Doamne, toate câte Ți-am greșit Ție și să nu mă trimiți în osânda focului și a rușinii celei fără de sfârșit.

Slavă...

Fie-Ți milă, Doamne, de zidirea Ta; greșit-am Ție, iartă-mă; că numai Tu din fire ești curat și altul afară de Tine nimeni nu este fără întinăciune.

Și acum..., a Născătoarei:

Întru cinstită nașterea ta cea mai presus de fire, legile firii în chip arătat se dezleagă; că fără de sămânță ai născut pe Dumnezeu Cel născut din Tatăl mai înainte de veci.

Cântarea a șasea:

Irmos:

in iadul cel mai de jos am strigat din toată inima către înduratul Dumnezeu, și m-a auzit și a scos din stricăciune viața mea.

La înfricoșătoarea Ta venire, Hristoase, când Te vei arăta din cer și cărțile se vor deschide, atunci să-Ți fie milă, Mântuitorule, de zidirea Ta.

Nimic nu te va putea ajuta acolo, o suflete, judecător fiind Dumnezeu: nici învățătura, nici meșteșugul, nici mărirea, nici prietenii; ci numai puterea faptelor.

Slavă...

De porțile iadului izbăvește-mă, Doamne; mântuiește-mă de prăpastie și de întunericul cel adânc, de cele mai de jos ale pământului și de focul cel nestins, și de oricare altă pedeapsă veșnică.

Și acum..., a Născătoarei:

Tu ești ușa, prin care singur Iisus, Fiul tău, a trecut, Cel ce a intrat și a ieșit, și cheile fecioriei nu le-a stricat, Curată; Cel ce a zidit pe Adam.

Condacul, glasul al 6-lea:

Suflete al meu, pentru ce te îmbogățești în păcate? Pentru ce faci voia diavolului? În ce-ți pui nădejdea? Părăsește-le pe acestea și te întoarce către Dumnezeu, strigând: Îndurate Doamne, miluiește-mă pe mine, păcătosul.

Icos:

Gândește, suflete al meu, la ceasul cel amar al morții și la judecata cea înfricoșătoare a Făcătorului Dumnezeu, că îngerii cei întunecați te vor lua pe tine, suflete, și te vor duce în focul cel de veci. Iar tu, mai înainte de moarte, te pocăiește, strigând: Miluiește-mă, Doamne, pe mine, păcătosul.

Cântarea a șaptea:

Irmos:

Greșit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nu am păzit și nici nu am făcut precum ne-ai poruncit nouă. Dar nu ne părăsi pe noi până în sfârșit, Dumnezeuul părinților noștri.

Domnul vine să judece, cine va suferi arătarea Lui? Înfricoșează-te, ticăloase suflete, înfricoșează-te și-ți gătește lucrurile tale spre ieșirea ta, ca să afli milostiv și îndurat pe Însuși Dumnezeuul părinților.

Cad înaintea Ta și aduc Ție, ca niște lacrimi, graiurile mele. Am greșit mai mult decât păcătoasa și fărădelege am făcut ca nimeni altul pe pământ; dar milostivește-Te, Stăpâne, spre făptura Ta, și la Tine mă cheamă.

Slavă...

Întoarce-te, căiește-te, descoperă cele ascunse și, ca David, zi lui Dumnezeu, Celui ce toate le știe: „De cele ascunse ale mele curățește-mă și mă miluiește după mare mila Ta”.

Și acum..., a Născătoarei:

Ieșit-a Dumnezeu, Cel preafrumos, din cămara pântecelui tău, ca un împărat îmbrăcat cu haină țesută de Dumnezeu, roșită în vopseaua cea de taină a preacuratului tău sânge, și împărățește tot pământul.

Cântarea a opta:

Irmos:

E Cel pe Care oștile cerești Îl slăvesc și de Care se cutremură heruvimii și serafimii, pe Acela toată suflarea și toată făptura laudați-L, binecuvântați-L și-L preainălțați întru toți vecii.

Când vei judeca Tu, Dumnezeule, cine dintre pământenii, fiind înconjurat de patimi, va putea suferi? Că atunci focul cel nestins și viermele cel neadormit va cuprinde în veci pe cei osândiți. Drepte Judecătorule, Mântuitorule, miluiește-mă și mă scapă de focul și de îngrozirea ce mă așteaptă pe dreptate la judecată; dar lasă-mă mai înainte de sfârșit să mă pregătesc, prin fapte bune și prin pocăință.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Când vei ședea Judecătorule, ca un Milostiv, și vei arăta Hristoase înfricoșătoare slava Ta – o, ce frică va fi atunci! – focul arzând și toți temându-se de judecata cea de nesuferit.

Și acum..., a Născătoarei:

Din luminatul tău pânțece ieșind Hristos, ca un mire din cămară, a luminat lumină mare celor din întuneric; pentru că strălucind Soarele dreptății, lumea a luminat, curată!

Cântarea a noua:

Irmos:

Meînteles lucru este rodul zămislirii mai presus de fire și nașterea Maicii celei fără de bărbat, căci nașterea lui Dumnezeu înnoiește firile. Pentru aceasta toate neamurile pe tine, ca pe o Maică, Mireasă dumnezeiască, cu dreaptă credință te mărim.

Domnul vine să-i pedepsească pe păcătoși și să-i mântuiască pe cei drepti; să ne înfricoșăm, să plângem și să ne îndreptăm, căci descoperind cele nearătate și cele ascunse ale oamenilor, Hristos va răsplăti tutor după vrednicie.

Să nu mă întorcă de la fața Ta, mânia urgiei Tale, Doamne, nici să aud glasul Tău cel de blestem trimițându-mă în foc; ci dămi să intru și eu în bucuria cămării Tale celei nestricăcioase, împreună cu sfinții Tăi.

Slavă...

Mintea mi s-a rănit, trupul mi s-a trândăvit, mi se îmbolnăvește duhul, cuvântul a slăbit, viața a trecut, iar sfârșitul este lângă uși. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face când va veni Judecătorul să cerce ale tale?

Și acum..., a Născătoarei:

Minunea nașterii tale mă uimește, ceea ce ești cu totul fără prihană; spune cum ai zămislit fără sămânță pe Cel necuprins? Cum ai rămas fecioară, născând ca o maică? Acest lucru peste fire cu credință primindu-l, închină-te Celui născut, căci câte le voiește le și poate.

RUGĂCIUNE CĂTRE DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS

Doamne Dumnezeul nostru, Cel bogat în milă și necuprins în îndurări, Care singur din fire ești fără de păcat, și pentru noi fără de păcat Te-ai făcut om, ascultă această rugăciune a mea că sărac și lipsit sunt eu de fapte bune, și inima mea s-a tulburat în mine. Tu, Doamne, Împărate al cerului și al pământului, știi că toată tinerețea mea am cheltuit-o în păcate și, umblând după poftele trupului meu, m-am făcut cu totul bucurie dracilor, tăvălindu-mă totdeauna în noroiul poftelor. Mintea cu totul mi-am întinat, trupul cu totul l-am spurcat, sufletul cu totul l-am pângărit cu învoirea spre păcat. Cine dar nu mă va plânge pe mine ticălosul? Cine nu mă va tângui pe mine osânditul? Pentru că eu singur, Stăpâne, am făcut răutate înaintea Ta, întrecând pe toți păcătoșii cei din veac, păcătuiind fără de asemănare și fără de iertare. Însă, de vreme ce ești milostiv și mult-milosărd, Iubitorule de oameni, și aștepti întoarcerea oamenilor, iată și eu mă arunc înaintea Ta și din adâncul sufletului strig Ție: milostivește-te Doamne, iartă-mă, îndură-te, ajută neputinței mele, ia aminte la glasul rugăciunii mele și lacrimile mele nu le trece cu vederea. Primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, pentru că Tu ești cel care nu dorești moartea păcătosului. Gol și descoperit stau înaintea Ta, Cunoscătorule de inimi, Doamne, mărturisindu-mi păcatele mele. Deci, luminează-mi ochii inimii mele și dă-mi umilință spre pocăință și zdrobire inimii spre îndreptarea mea, ca primind iertare mulțimii greșelilor mele să proslăvesc milostivirea Ta și să laud totdeauna Preasfânt numele Tău, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

CUPRINS

Psalmi de pocainta	2
Canon de pocainta catre Domnul nostru Iisus Hristos	8
Acatistul si Canonul de umilinta catre Domnului nostru Iisus Hristos	12
Canon paraclis de umilinta la Domnul nostru Iisus Hristos al Mit. Teolipt al Filadelfiei	31
Canon de strapungere catre Domnul nostru Iisus Hristos al Mit. Teolipt al Filadelfiei	39
Canon de străpungere și mângâiere care face aducere-aminte de A Doua Venire - Mit. Teolipt al Filadelfiei	42
Canonul cel Mare al Sfantului Andrei Criteanul	47
Rugaciunea Sfantului Efrem Sirul	78
Dintre cele mai frumoase rugaciuni ortodoxe de pocainta ale sfinților parinti	79
Rugaciune marturisitoare catre iubitorul de oameni Dumnezeu si Tatal a lui Nichifor Calist Xantopol	79
Rugaciune catre Domnul nostru Iisus Hristos cu multa umilinta si cerere a Sfantului Ioan Damaschin	84
Rugăciune de cerere si umilinta catre Sfanta Treime a Sfantului Simeon Logofatul Metafrastul in stihuri iambice	88
Canon de pocainta catre Domnul nostru Iisus Hristos alcatuit de Sfantul Teodor Studitul ...	92

BIBLIOGRAFIE:

Ceaslov, editia 2001

Despre viata ascunsa in Dumnezeu – Teolipt al Filadelfiei

Psaltirea

Din cele mai frumoase rugaciuni ale Ortodoxiei - Sf.Nicodim Aghioritul

